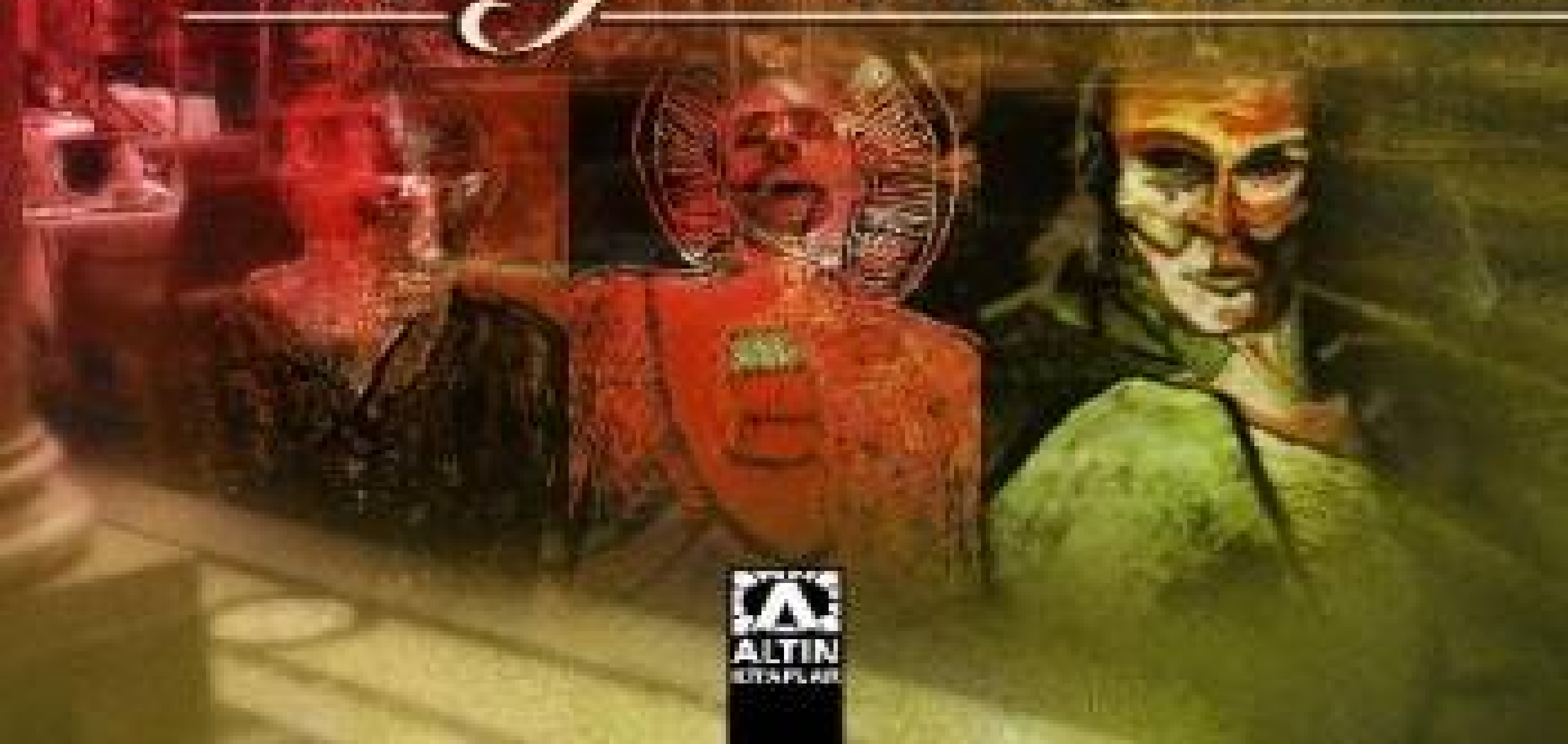
AGATHA CHRISTIE

Üç Yanlış Üç Ceset

ALTIN KİTAPLAR

Agatha Christie

Üç Yanlış Üç Ceset

Orijinal ismi: Hickory Dickory Dock

Çeviren: Gönül Suveren

Türkçe basım tarihi: Kasım 2006

Anadilinde basım tarihi: 1955

Düzenleme: Ayhan Hoca

3733654

Üç Ölüyle İlgisi Olanlar

Felicity Lemon: Hercule Poirot'nun sekreteri. Sık sık hata yapmaya başlamıştı.

Bayan Hubbard: Bayan Lemon'un kız kardeşi. Aklı başında bir kadın.

Len Bateson: Kırmızı saçlı, iyi kalpli bir genç. Zaman zaman öfkeleniveriyordu.

Nigel Chapman: Ortaçağ tarihi okuyan, alaycı, başkalarının damarına basmaktan hoşlanan bir genç.

Valene Hobhouse: Soğukkanlı, zarif ve sert tavırlı, esmer, güzel bir genç kız.

Celia Austin: Genç bir eczacı. Güzel olmasına karşın biraz silik bir kız.

Elizabeth Johnston: Kendisini çok beğenen, zeki, çalışkan bir öğrenci.

Patricia Lane: Nigel'a fazla düşkün, gözlüklü, çirkin bir kız.

Colin McNabb: Kendisine hayran olan Celia'ya pek aldırmayan ukala bir genç.

Sally Finch: Güzel, kızıl saçlı bir Amerikalı. Esrarengiz bazı olaylardan sıkılmaya başlamıştı.

Jean Tomlinson Akimbombo: Batı Afrikalı bir genç. Konuşulan bazı şeyleri anlayamıyordu.

Bayan Nicoletis: İriyarı, orta yaşlı, ama hâlâ güzel bir kadın. Öğrenci yurdunun sahibesi.

Müfettiş Sharpe: Uysal görünüşlü, ama aslında çok zeki ve azimli bir adam.

Ve

Hercule Poirot

Hercule Poirot'nun Elinde Şu İpuçları Vardı

- Parçalanmış bir sırt çantası
- Asitborik
- Karbonat
- Bir pırlanta yüzük
- Elektrik ampulleri
- Yeşil mürekkep
- Bir ayakkabının teki
- İki mektup "Bir pasaport

Hercule Poirot'nun Şu Soruları Yanıtlaması Gerekiyordu

• Hırsız o garip eşyaları neden çalıyordu?

• Bir genç kız çok mutlu olduğu bir sırada intihar eder miydi?

• Celia, "Diğerleri de yaptıklarını söylesinler," derken ne demek istemişti?

• Yüzük hakiki pırlanta mıydı?

• Leıı'in derdi neydi?

• Nigel babasından neden nefret ediyordu?

• Valerie neler biliyordu? e Patricia nereden telefon etmişti?

• Zehir şişesi neredeydi?

• Sırt çantalarının özelliği neydi?

1

Hercule Poirot kaşlarını çattı. "Bayan Lemon!" "Buyrun, Mösyö Poirot!"

"Bu mektupta üç yanlış var." Belçikalı dedektifin sesinden, gözlerine inanamadığı anlaşılıyordu. Çünkü son derece çirkin ama çok becerikli bir kadın olan Bayan Lemon asla yanlış yapmazdı... Ayrıca hiç hastalanmaz, yorulmaz, sinirlenmez ve yanılgıya düşmezdi. Bir bakıma Bayan Lemon kadın değil, bir makineydi adeta. Olağanüstü bir sekreter... Her şeyi bilir, her sorunu çözerdi. Hercule Poirot'nun hayatını da onun adına ustalıkla yönetmekteydi. Belçikalının uzun yıllardan beri inandığı iki şey vardı. Düzen ve yöntem. Kusursuz bir uşak olan George'la kusursuz bir sekreter olan Bayan Lemon'un sayesinde hayatına düzen ve yöntem egemendi artık. Son zamanlarda çörekler de yalnız yuvarlak değil, kare biçiminde yapıldığından yakınacak hiçbir şey kalmamıştı.

Gelgelelim bu sabah Bayan Lemon basit bir mektubu daktilo ederken üç hata yapmıştı. Daha da kötüsü, bu yanlışların farkına bile varmamış olmasıydı. Dünyanın sonu gelmişti herhalde!

Hercule Poirot gözlerini rahatsız eden kâğıdı kadına uzattı. Sinirlenmemiş, sadece şaşırmıştı. Olmayacak bir şeydi bu! Ama olmuştu işte!

Bayan Lemon mektubu alıp bir göz attı. Ve Poirot ömründe ilk kez kadının kızardığını gördü. Bayan Lemon'a hiç yakışmayan bu koyu kırmızı renk kalın telli, kırçıl saçlarının dibine kadar yayıldı.

Bayan Lemon, "Tanrım," diye mırıldandı. "Tanrım ben bunu nasıl yaptım? Neden... Tamam, tamam, buldum! Bu yanlışlığa kız kardeşim neden oldu."

Hercule Poirot yine irkildi. Bayan Lemon'un bir kız kardeşi olabileceği hiç aklına gelmemişti. Sekreteri tıpkı fabrikadan yeni çıkmış, iyi işleyen araca benzerdi. İnsan onun birini sevebileceğini düşünemezdi bile. Gülünç bir şey olurdu bu. Herkes Bayan Lemon'un çalışmadığı zamanlar, kalbini ve kafasını bir tek şeye verdiğini bilirdi. Yeni bir dosyalama sistemine. Kusursuz duruma getirildikten sonra kendi adını taşıyacak olan bu sistemin patentini de alacaktı...

İşte bu yüzden şimdi Hercule Poirot sesinde derin bir hayretle, "Kız kardeşiniz mi?" diye sordu.

Bayan Lemon kesin bir tavırla başını salladı. "Evet... Size ondan hiç söz etmedim sanırım... Kız kardeşim hemen hemen bütün hayatını Singapur'da geçirdi sayılır... Kocası orada kauçuk işiyle uğraşıyordu... "

Hercule Poirot anlayışlı bir tavırla, "Hım... " dedi. "Evet... " Bayan Lemon'un kız kardeşinin bütün hayatını Singapur'da geçirmiş olmasını pek uygun bulmuştu. Singapur gibi yerler böyle şeyler içindi işte. Bayan Lemon gibi kadınların kız kardeşleri hep Singapur'da işleri olan adamlarla evlenirlerdi. Tabii Bayan Lemonlar da böylece kendilerini patronlarının işlerine vererek, saat gibi düzenli çalışır ve dinlenmeye ayırdıkları zamanlarda da yeni dosyalama sistemleri bulurlardı...

Belçikalı, "Anlıyorum... " diye mırıldandı. "Devam edin, Bayan Lemon."

Sekreter, "Kardeşim yıllar önce dul kaldı," dedi. "Çocuğu olmadı. Ona Londra'da ufak, güzel bir apartman dairesi buldum. Kirası da uygundu... "

"Evet... " Bayan Lemon'un böyle olanaksız bir şeyi kolaylıkla başarabileceği de belliydi...

"Kız kardeşimin geliri fazla sayılmaz. Tabii son zamanlarda hayat çok pahalandı, para eskisi gibi yetişmiyor... Ama kardeşim öyle pahalı, lüks şeylere düşkün değildir... " Bayan Lemon bir an durdu. "Yani hesaplı davrandığı takdirde parası rahat bir hayat sürmesine yetecekti. Ne var ki, kız kardeşim çok yalnızdı. Ömrünü dışarda geçirmiş, İngiltere'de fazla yaşamamıştı. Eski arkadaşları, dostları yoktu. Tabii bir hayli boş zamanı vardı.. İçi sıkılıyordu... Her neyse... Altı ay önce bana işe girmeye karar verdiğini söyledi."

"İşe mi?"

"Evet... Buna 'yöneticilik' diyorlar sanırım. Bir öğrenci yurdunu yönetecekti. Yurt Yunan asıllı bir kadınındı. Orayı yönetecek birini arıyordu... Doğru dürüst yemek çıkarılmasını, işlerin düzenli görülmesini denetleyecek birini... Ev, eski tip, büyük bir bina... Bilmem Hickory Sokağı'na hiç gittiniz mi?" Poirot gitmemişti. "Bir zamanlar orası kibar bir semtti. Evler de gerçekten sağlam ve güzeldir. Kız kardeşime de güzel bir daire vereceklerdi yurtta. Oturma ve yatak odaları. Küçük bir mutfak ve banyo... " Bayan Lemon sustu. Poirot ona cesaret vermek ister gibi bir şeyler mırıldandı. Buraya kadar anlatılanların felaketle bir ilgisi yoktu. Bayan Lemon, "Ben işi pek beğenmemiştim," dedi. "Ama kız kardeşime de hak veriyordum. O öyle bütün gün tembel tembel oturacak bir insan değildir. Zeki ve pratiktir. Bir yeri yönetmesini iyi bilir... " Bayan Lemon başını salladı. "Zaten bu işe para filan da yatıracak değildi. Ücret karşılığı çalışacaktı. Verdikleri aylık pek de

fazla sayılmazdı aslında. Ama ona bakarsanız kız kardeşimin paraya pek ihtiyacı yoktu zaten... Sonra iş de ağır değildi... Kız kardeşim gençleri çok sever, onlarla çabucak anlaşır. Uzun yıllar Doğu'da yaşadığı için ırk farklarını, insanların zayıf yanlarını bilir... Bu önemli tabii. Çünkü yurtta her milletten öğrenci kalıyor. Çocukların çoğu İngiliz, ama aralarında zenciler de var... " Hercule Poirot, "Tabii," dedi.

Bayan Lemon kararsız bir tavırla, "Son zamanlarda," diye sözlerini sürdürdü. "Hastanelerdeki hemşirelerin yarısı zenci. Ama anladığıma göre, onlar ingilizlerden daha nazik ve dikkatliymişler... Neyse... Bu aslında bizi ilgilendirmez... Kardeşimle bu işi uzun uzun konuştuk. Sonunda yurda yerleşti. Yurdun sahibinden ne o hoşlanmıştı, ne de ben. Bayan Nicoletis adındaki bu kadının saati saatine uymuyordu. Bazen pek sevimli oluyordu, bazen de tam tersi... Üstelik hem cimriydi, hem de hesabını bilmiyordu. Garip değil mi? Hoş, işini bilen bir kadın olsaydı, herhalde yardımcı tutmak zorunda kalmazdı... Kız kardeşim kimsenin deliliklerine, huysuzluklarına pabuç bırakacak insanlardan değildir. Kimseden korkmaz. Karşısındakinin kaprislerine de boyun eğmez... "

Poirot başını salladı. Bayan Lemon'un sözlerinden kız kardeşinin ona biraz benzediği anlaşılıyordu. Daha doğrusu evlilik ve Singapur ikliminin etkisiyle biraz yumuşamış bir Bayan Lemon'du. Ablası gibi de aklı başında ve makul bir insandı.

Belçikalı, "Kardeşiniz sonunda bu işe girdi demek?" diye sordu.

"Evet... Altı ay önce Hickory Sokağı 26 numaraya taşındı. Bir bakıma yurttaki iş hoşuna gidiyordu. Çok ilgi çekiciydi... " Hercule Poirot dikkatle dinliyordu. Hikâye buraya kadar pek sıradandı. İnsanı hayal kırıklığına uğratacak kadar olağan...

Bayan Lemon, "Kız kardeşim bir süreden beri çok endişeliydi... Çok endişeli."

"Neden?"

"Anlayacağınız yurtta olan bazı olaylar hiç hoşuna gitmiyor, Mösyö Poirot."

Belçikalı büyük bir incelikle, "Yurtta hem kız, hem de erkek öğrenci mi var?" diye sordu.

"Ah, ben onu kastetmedim, Mösyö Poirot! İnsan bu tür olaylara karşı hazırlıklıdır. Hatta böyle şeyleri bekler, diyebilirim!... Hayır, sorun o değil. Son zamanlarda yurtta bazı şeyler kaybolmaya başlamış."

"Kaybolmaya mı?"

"Evet... Üstelik bunlar öyle de acayip şeyler ki... Sonra... hepsi de normal olmayan bir şekilde kaybolmuş."

"'Kaybolmuş,' derken bunların çalındığını kastediyorsunuz, değil mi?"

"Evet."

"Peki, polise haber verilmiş mi?"

"Hayır... Henüz verilmemiş... Kız kardeşim buna gerek kalmayacağına inanıyor. O gençlere çok ısınmış. Daha doğrusu içlerinden bazılarına. Bu yüzden de sorunu kendi başına çözmek istiyor."

Poirot düşünceli bir tavırla, "Evet," diye cevap verdi. "Bunu anlıyorum. Ama bu sizin endişenizi açıklamıyor, Bayan Lemon. Ne de olsa, siz sadece kardeşiniz yüzünden üzülüyorsunuz."

"Bu durum hiç hoşuma gitmiyor, Mösyö Poirot. Hiç gitmiyor. Yurtta anlayamadığım bir şeyler döndüğünden eminim. Basit açıklamalar gerçeklere pek uymuyor. Ben de durumun başka nasıl açıklanabileceğini bilmiyorum. Hayalimden bile geçiremiyorum."

Poirot başını salladı. Bayan Lemon'un da zayıf yanı hayal gücüydü zaten. Kadında hayal denilen şeyden eser yoktu... Bayan Lemon gerçeklerle ilgili konularda yamandı. Ama iş tahmine geldi mi, şaşırıp kalırdı. Corten'in adamlarının Dairen Tepesi'nde duyduklarını hissetmesine imkân yoktu.

"Sıradan bir hırsızlık olamaz mı? Belki yurtta bir kleptoman vardır."

"Sanmıyorum. Hem Britanika Ansiklopedisine, hem de tıp kitaplarına baktım. Kleptomani konusunu iyice okudum." Her şeyi tam yapmaya alışmıştı, Bayan Lemon. "Ama tatmin olmadım."

Hercule Poirot bir iki dakika düşündü. Bayan Lemon'un kardeşinin işlerine burnunu sokmayı, Babil Kulesi'ne benzeyen yurtta gençlerin duygularına ve dertlerine ortak olmayı istiyor muydu? Öte yandan Bayan Lemon'un mektuplarını makinede yazarken hata yapması hiç hoşuna gitmiyordu. Kendi kendine, zaten bu işe de, sırf bu yüzden karışırım, diye düşündü. Belçikalı hafiye son zamanlarda canının çok sıkıldığını, bu işin basitliğinin kendisini çektiğini itirafa yanaşmıyordu.

Usulca, "Sıcak bir günde yağa batan maydanoz," diye mırıldandı.

"Yağa batan maydanoz mu?" Bayan Lemon şaşırmıştı.

Poirot cevap verdi. "Sizin klasiklerden bir cümle bu. Herhalde Sherlock Holmes'un maceralarını biliyorsunuz?"

Bayan Lemon, "Şu Baker Sokağı derneklerini mi kastediyorsunuz?" dedi. "Koskocaman adamların öyle gülünç bir şekilde hareket etmeleri ne ayıp?... Ama erkekler böyledir zaten.

Fırsat buldular mı, oyuncak trenlerle bile oynarlar... Doğrusu sözünü ettiğiniz hikâyeleri okuyacak vakit bulamadım. Elime okuma fırsatı geçti mi?... Tabii bu pek ender olur... o zaman da faydalı bir kitabı tercih ederim."

Hercule Poirot nazik bir tavırla eğildi. "Bayan Lemon, kız kardeşinizi buraya çağırsak? Örneğin, bir akşamüzeri çay içmeye?"

"Ah, çok iyisiniz, Mösyö Poirot... Çok iyisiniz... Kardeşim öğleden sonraları daima boş."

"O halde kendisini yarın çaya çağıralım mı?"

Daha sonra sadık George'a dörtköşeli çöreklerden ve İngilizlerin saat beş çaylarına özgü diğer şeylerden bol bol hazırlaması tembih edildi.

2

Bayan Lemon'un kız kardeşinin adı Bayan Hubbard'dı. Ablasına çok benziyordu. Yalnız o daha tombul, cildi daha sarı, saçlarının biçimi de daha moderndi. Bayan Lemon kadar ciddi olmamakla birlikte, yumuşak ifadeli, yuvarlak yüzünü aydınlatan gözleri, ablasının kelebek gözlüğünün arkasında pırıldayan zeki bakışlı gözlerinden farksızdı.

Kadın, "Çok naziksiniz, Mösyö Poirot," diye mırıldandı. "Çay çok nefisti. Gereğinden fazla yediğimden de eminim. Şey... peki, bir sandviç daha alayım. Çay mı? Eh, yarım fincan daha içebilirim."

"Önce biraz bir şeyler yiyelim. Sonra işi konuşuruz." Poirot dostça bir tavırla Bayan Hubbard'a gülümseyerek bıyığını burdu.

Kadın, "Biliyor musunuz?" dedi. "Tam düşündüğüm gibisiniz... Felicity tarif etmişti de."

Hercule Poirot, Felicity'nin ciddi Bayan Lemon'un küçük adı olduğunu anlayınca, hayretle dondu kaldı. Sonra da Bayan Lemon gibi akıllı bir sekreterin kendisini mükemmel bir şekilde tarif etmesine şaşmayacağını söyledi.

Bayan Hubbard dalgın bir tavırla bir sandviç daha aldı. "Tabii Felicity insanlardan hoşlanmaz. Oysa ben hoşlanırım. Zaten bu yüzden o kadar endişeliyim."

"Neden endişelendiğinizi bana anlatabilir misiniz?"

"Tabii... Para çalınması normal bir şey. Birkaç kuruş şundan, birkaç kuruş bundan... Ziynet eşyası kaybolsaydı, onu da doğal karşılardım. Yani... pek dürüst bir şey sayılmaz ama hiç olmazsa, bir kleptoman ya da bir hırsız bu şekilde hareket eder, diye düşünürdüm... Size çalınan şeyleri okuyacağım... Bunların bir listesini yaptım."

Bayan Hubbard çantasını açarak, küçük bir not defteri çıkardı.

"Gece ayakkabısı (yani bir çiftin teki)

Bilezik (taklit)

Pırlanta yüzük (Bir çorba tabağında bulundu.)

Pudriyer Ruj

Stetoskop

Küpe

Eski flanel pantolon Elektrik ampulleri

İpek eşarp (Parça parça kesilmiş halde bulundu.) Sırt çantası (Parça parça kesilmiş halde bulundu.)

Asitborik

Saç şampuanı

İğne

Yemek kitabı."

Hercule Poirot derin bir nefes aldı. "İlginç.. İnsan bayağı merak ediyor." Bu konuya bayılmıştı. Bayan Lemon'un ciddi yüzünde bu işi hiç onaylamadığını belirten bir ifade vardı. Poirot bir ona, bir Bayan Hubbard'ın merhamet ve üzüntü dolu yüzüne baktı. Kadına hararetle, "Sizi kutlarım," dedi.

Bayan Hubbard çok şaşırdı. "Neden, Mösyö Poirot?"

"Böyle eşsiz ve güzel bir sorunla karşı karşıya kaldığınız için."

"Belki bütün bunlardan siz bir anlam çıkarabildiniz, Mösyö Poirot ama... "

"Ben de çıkaramadım. Bu sadece bana Noel'de genç dostlarımın zoruyla katıldığım bir oyunu anımsattı. Yanılmıyorsam oyunun adı, 'Üç Boynuzlu Kadın'dı. Her oyuncu sırayla şu cümleyi söylüyordu: 'Paris'e gittim ve... satın aldım!' Örneğin, 'Bir şapka satın aldım.' Ya da buna benzer bir şey. Yanındaki oyuncu bu cümleyi tekrarlayarak kendinden bir nesne ekliyordu. Oyunun amacı, bir öncekilerin söylediklerini unutmadan sırasıyla tekrarlamaktı. Böylece peş peşe söylenen şeyler çok komik bir zincir oluşturuyordu. Yanılmıyorsam, bunların arasında bir kalıp sabun, beyaz bir fil, açılır kapanır bir masa ve misk ördeği vardı. Tabii bunları hatırlamak, birbirleriyle hiç ilgisi olmadığı için, oldukça zordu. Tıpkı sizin listedekilerin birbirleriyle ilgisi olmadığı gibi... On iki nesne söylendikten sonra bunları sırasıyla saymak bayağı imkânsızlaşıyordu... Hata yapan oyuncuya kâğıttan bir boynuz verilmekteydi. O zaman bu oyuncu, sırası geldiği zaman, 'Ben, bir boynuzlu kadın, Paris'e gittim... ' demek zorunda kalıyordu. Boynuz sayısı üç olunca oyundan çıkılıyor, sona kalan oyuncu da kazanmış oluyordu."

Bayan Lemon patronuna sadık bir sekreterdi. "Oyunu sizin kazandığınızdan eminim, Mösyö Poirot."

Belçikalı gülümsedi. "Gerçekten de ben kazandım. Çünkü insan basit bir zekâ oyunuyla birbirleriyle hiçbir ilgisi olmayan nesneleri bile birbirine bağlayabilir... Yani kendi kendine şöyle der: 'Bir kalıp sabunla beyaz mermerden bir fili yıkayacağım. Bu fil açılır kapanır masanın üstünde duruyor... ' falan filan... "

Bayan Hubbard derin bir saygıyla, "Belki benim listemdeki nesnelerle de aynı şeyi yapabilirsiniz,"

"Kuşkusuz... Sağ ayakkabısını giymiş olan bir kadın sol koluna bir bilezik takıyor. Pudrayla ruj sürdükten sonra yemeğe iniyor ve yüzüğünü çorbaya düşürüyor. Falan filan... Böylece ben bu listeyi belleğime kaydetmiş olurum. Ama bize gereken bu değil ki... Neden böyle birbirini tutmayan birtakım şeyler çalındı? Aslındabu hırsızlıklar belli bir amaca uygun olarak mı yapıldı? Hırsız bir saplantının etkisiyle mi böyle davrandı? Bizim bir çözümleme yapmamız gerek. Onun için önce listedeki eşyaları iyice incelemeliyiz... " Poirot derin derin düşünmeye başladı.

Odaya garip bir sessizlik çökmüştü şimdi. Bayan Hubbard, Belçikalıya bir hokkabazı seyreden, onun şapkasından bir tavşan ya da hiç olmazsa renkli kurdeleler çıkarmasını bekleyen küçük bir çocuğun ilgi ve merakıyla bakıyordu. Bu durum Bayan Lemon'u hiç etkilememişti. Onun için o da dosyalama sisteminin ayrıntılarını düşünmeye başladı.

Hercule Poirot tekrar konuşmaya başlayınca, Bayan Hubbart birden irkildi. "Önce şu nokta dikkatimi çekti. Kaybolan eşyaların hemen hepsi de oldukça değersiz şeyler. Yalnız iki tanesi dışında... Stetoskop ve pırlanta yüzük... Şimdi stetoskopu bir yana bırakalım. Yüzük beni düşündürüyor. Bunun değerli olduğunu söylediniz. Yüzüğün değeri ne kadar?"

"Kesin bir şey söyleyemem, Mösyö Poirot. Bir tek taş, iki yanında da küçük pırlantalar var. Sanırım Patricia Lane'in annesininmiş... Yüzük kaybolunca kızcağız çok üzüldü. Aynı gece yüzük Valerie Hobhouse'un çorba tabağından çıkınca hepimiz çok rahatladık. Bunun çirkin bir şaka olduğuna karar verdik."

"Belki de gerçekten öyleydi. Ama çalınıp, sonra da iade edilmesini anlamlı buldum. Bir ruj, pudriyer ya da bir kitap kaybolursa, bu yüzden polis çağırmazsınız. Ama değerli bir pırlanta çalındı mı, durum değişir. O zaman sorunun polise bildirilmesi olasılığı ortaya çıkar... İşte bu yüzden de yüzük iade edilir."

Bayan Lemon kaşlarını çattı. "Madem yüzüğü iade edeceklerdi, o halde neden çaldılar?"

"Öyle ya... Ama şimdilik bu soruları bir yana bırakalım. Ben şu anda çalınan eşyaları sınıflandırmaya çalışıyorum. İlk olarak yüzüğü ele alalım. Yüzüğün sahibi olan bu genç Bayan Lane kim?"

"Patricia Lane mi? Çok iyi bir kızdır... Arkeoloji ya da tarih okuyor. Diploma alacak." "Zengin mi?"

"Yok... Biraz parası var. Her zaman hesaplı davranır. Dediğim gibi, yüzük annesininmiş. Bir iki güzel mücevheri olduğunu gördüm. Ama yeni elbisesi pek az. Son zamanlarda sigara içmekten de vazgeçti."

"Nasıl bir kız? Onu bana bildiğiniz gibi anlatın."

"Hımm... Patricia Lane öyle dikkati çekecek bir tip değil. Biraz silik. Sakin ve terbiyeli. Neşeli ve canlı biri sayılmaz. Bilmem nasıl anlatayım? Samimi bir kızcağız... "

"Ve yüzük sonra Valerie Hobhouse'un çorba tabağından çıktı. Peki, bu Hobhouse kim?"

"Valerie Hobhouse mu? Zeki ve esmer bir kız... Çok alaycıdır. Bir güzellik salonunda çalışıyor. Sabrina Fair'de. Bu adı herhalde duydunuz?"

"Bu iki kız, arkadaş mı?"

Bayan Hubbard bir an düşündü. "Evet... öyle. Pek ortak yanları yok ama... Patricia, herkesle iyi geçinir. Yine de ona aman aman bayılan yok. Buna karşılık Valerie Hobhouse'un bazı düşmanları var. Çünkü kızın dili durmuyor. Oysa onu seven de pek çok. Bilmem anlatabiliyor muyum?"

Poirot, "Anlıyorum," dedi. Demek Patricia Lane iyi ama iç sıkıcı bir kızdı. Valerie Hobhouse ise kişilik sahibiydi. Belçikalı çalınan eşyaların listesini incelemeye devam etti. "İşin ilgi çekici yanı, çok değişik şeylerin kaybolmuş olması. Bazıları kendini beğenmiş, parası az bir kızı cezbedebilir. Örneğin, ruj, incik boncuk, pudriyer, saç şampuanı hatta belki de çikolatalar... Sonra gelelim stetoskopa... Bu daha çok böyle bir şeyi nerede satacağını ya da rehine koyacağını bilen bir adamın çalacağı bir şey. Stetoskop kimindi?"

"Bay Bateson'un, iriyarı, samimi tavırlı bir gençtir... " "Tıp öğrencisi mi?"

"Evet."

"Stetoskopu çalınınca kızdı mı?"

"Öfkesinden adeta çılgına döndü, Mösyö Poirot. Ağzına geleni söyledi. Eşyalarının çalınmasına göz yumacak bir genç değildir."

"Böyle bir şeye göz yuman var mı?"

"Örneğin, Hintli öğrencilerden Bay Gapol Ram. Her şeye güler. Ellerini sallayarak maddi şeylerin önemli olmadığını söyler."

"Onun bir şeyi çalındı mı?" "Hayır."

"Ah! Peki flanel pantolon kimindi?"

"Bay McNabb'ın. Pantolon çok eskiydi. Başkası olsaydı. 'Bu işe yaramaz,' derdi. Ama McNabb eski elbiselerine çok bağlıdır. Hiçbir

şeyini kıyıp atamaz."

"Böylece hırsızlığa değmeyecek gibi gözüken eşyalara gelmiş oluyoruz. Eski flanel pantolon, elektrik ampulleri, asitborik, saç şampuanı, yemek kitabı... Bunların önemli olduğunu sanmıyorum... Herhalde asitboriği yanlışlıkla aldılar. Biri yanmış bir ampulü çıkardı ve yerine yenisini takmayı unuttu. Başka bir öğrenci yemek kitabını ödünç aldı ve geri vermedi. Gündelikçi kadınlardan biri de pantolonu evine götürdü."

"Gündelikçi iki kadın var İkisi de çok dürüst. Bana sormadan böyle bir şey yapmayacaklarından eminim."

"Belki haklısınız... Şimdi gelelim gece ayakkabısına. Yeni bir çiftmiş... Teki çalınmış sanırım. Ayakkabı kimindir?"

"Sally Finch'in. Amerikalı bir kız. Fulbright bursu kazanmış. Burada öğrenim görüyor."

"Ayakkabının teki bir yere girmiş olamaz mı? Çünkü bir hırsızın işine yarayacak bir şey değil bu."

"Ayakkabı hiçbir yere girmemişti, Mösyö Poirot. Her yeri iyice aradık. Sally Finch, bir partiye gidiyordu. Gece elbisesi giymişti. O ayakkabıların da bulunması şarttı çünkü genç kızın, başka gece ayakkabası yoktu."

"Tabii Sally Finch üzüldü... sinirlendi. Evet... Acaba?... Hım... Bu ipucu olabilir." Poirot birkaç dakika sessiz sedasız oturdu. Sonra, "Geriye iki şey kalıyor," diye mırıldandı. "Parça parça kesilmiş bir sırt çantası. Yine aynı halde bulunan ipekli eşarp. Bu durum ne bir kızın süslenme arzusuyla açıklanabilir, ne de hırsızın kazanç merakıyla... Kinle ve hiddetle yapılmış bir şey bu. Eşarp kimindi?"

"Valerie Hobhouse'un. Bir Noel hediyesiydi eşarp. Zümrüt yeşili, pahalı bir şeydi."

"Valerie Hobhouse... Anlıyorum... " Poirot gözlerini kapattı. Kafasında karmakarışık renklerden, şekillerden oluşmuş bir tablo vardı. Kesik eşarp ve çanta parçaları... Yemek kitapları, rujlar, banyo şampuanı... Bazı öğrencilerin adları ve kısa tanımları. Bu tabloda birbirine uyan ya da benzeyen şekiller de görülmüyordu. Birbirleriyle hiçbir ilgileri olmayan kimseler ve olaylar boşlukta dönüyorlardı. Ama Poirot, her şeyin bir planla yapılmış olması gerektiğini biliyordu... Ya da birkaç plana göre... Ve mutlaka bunlardan biri çok önemliydi... Şimdi bütün sorun, bir başlangıç noktası bulabilmekteydi... Belçikalı dedektif gözlerini açtı. "Bu konuyu düşünmek gerek... İyice düşünmek gerek... "

Bayan Hubbard heyecanla başını salladı. "Bundan eminim, Mösyö Poirot. Sizi rahatsız etmek istemezdim... "

"Beni rahatsız ettiğiniz yok. Bu sorun beni bayağı meraklandırdı. Ben düşünürken, bir yandan da harekete geçebiliriz... Bu bir başlangıç olur... Şu ayakkabı... gece ayakkabısı... Evet, bununla başlayabiliriz, Bayan Lemon."

"Efendim, Mösyö Poirot?" Bayan Lemon dosya sistemini düşünmekten hemen vazgeçti. Oturduğu yerde dikleşerek defteriyle kalemine uzandı.

Bayan Hubbard bir an düşündü. "Şimdi kesin olarak hatırlamıyorum. Galiba iki ay önce. Bundan fazla bir şey söyleyemeyeceğim. Sally Finch'den partinin tarihini öğrenebilirim."

"Pekâlâ... Hım... " Poirot tekrar Bayan Lemon'a döndü. "Karakolda tarihi pek iyi hatırlamıyormuşsunuz gibi konuşursunuz.

Ayakkabıyı metroda unuttuğunuzu söylersiniz. Vagonlardan birinde... Ya da otobüste bıraktığınızı da iddia edebilirsiniz. Hickory Sokağı'na kaç otobüs işliyor acaba?" "Sadece iki, Mösyö Poirot."

"İyi... Baker Sokağı'ndan bir sonuç alamazsanız, Scotland Yard'a gidin. Ve ayakkabıyı takside unuttuğunuzu söyleyin." Bayan Lemon hemen düzeltti. "Lambeth'de." Hercule Poirot, elini şöyle bir salladı. "Siz böyle şeyleri gayet iyi bilirsiniz."

Bayan Hubbard, "Ama neden... " diye başladı. Belçikalı, kadının sözünü kesti. "Durun bakalım, tekrar konuşuruz. Bana bilmem gereken şeyleri anlatırsınız." "Size bildiğim her şeyi anlattığımı sanıyorum." "Hayır, hayır. Ben bu fikirde değilim. Yurtta huyları birbirine benzemeyen birtakım genç kız ve delikanlılar kalıyor... A. B.'yi seviyor. Ama B., C.'ye âşık. D.'yle E, belki de A. yüzünden neredeyse birbirlerini öldürecekler, işte benim bütün bunları öğrenmem gerek. Bütün bu duygu kasırgalarını... Kavgaları... Kıskançlıkları... Dostlukları... Kini, düşmanlığı... "

Bayan Hubbard sıkılmıştı. "Benim böyle şeylerden hiç haberim yok. Ben gençlerin arasına katılmıyorum. Sadece yurdu yönetiyor, yemekleri filan kontrol ediyorum."

"Ama insanlar ilginizi çekiyor. Bunu bana siz, kendiniz söylediniz. Gençleri seviyorsunuz... Bu işe de aslında para yüzünden değil, insanca konular, sorunlar sizi ilgilendirdiği için girdiniz. Herhalde gençlerin arasında çok beğendikleriniz... hatta hiç sevmedikleriniz bile var. Bütün bunları bana anlatacaksınız. Evet, anlatacaksınız! Çünkü çok endişelisiniz. Olaylar yüzünden değil. Sonuçta polise de gidebilirsiniz... "

"Bayan Nicoletis işe polisin karışmasından hiç hoşlanmaz."

Poirot bu sözlere aldırmadı bile. "Siz bu yüzden endişeleniyorsunuz. Bu hırsızlıklardan sorumlu olduğundan... ya da hiç olmazsa bu işlere karıştığından şüphe ettiğiniz biri yüzünden. O halde bu insan sevdiğiniz bir kimse."

"Sahi mi, Mösyö Poirot?"

"Sahi ya. Bana kalırsa endişelenmekte de haklısınız. İpek eşarbın parça parça edilmesi hiç de hoş değil. Sırt çantasının kesilmesi de öyle. Gerisi... Çocukluk gibi gözüküyor, ama bundan da pek emin değilim... Hiç emin değilim."

3

Bayan Hubbard Hickory Sokağı'ndaki 26 numaralı evin merdivenlerinden hafif bir telaşla çıkarak anahtarı kilide soktu. Kapı açılırken kıpkırmızı saçlı, iriyarı bir genç arkasında belirdi.

"Merhaba, ana." Bu kızıl saçlı genç Len Bateson'du ve Bayan Hubbard'ı da hep böyle çağırırdı. Len, İngilizceyi Londra'nın kenar mahallelerine özgü lehçeyle konuşan, dost canlısı bir delikanlıydı. Aşağılık duygusu, çekingenlik gibi şeyler hiç yoktu onda. "Ne o? Çapkınlıkta miydin?"

"Çaya gittim, Len. Beni lafa tutma. Zaten geç kaldım."

Len güldü. "Bugün güzel bir kadavra kestim. Doğrusu harikaydı."

"Böyle kötü şeyler söyleyip durma! Seni iğrenç yaratık seni! Güzel bir kadavra kesmiş! Lafa bak! Öö! Bazen midemi bulandırıyorsun, Len!"

Len Bateson bir kahkaha attı. Delikanlının sesi büyük holde derin yankılar yaptı. 'Sen asıl Celia'nın halini görseydin. Eczaneye gidip, 'Sana bir cesetten söz etmeye geldim,' dedim. Kız bembeyaz kesildi. Bir an bayılacak sandım. Buna ne dersin, Hubbard Ana."

Kadın başını salladı. "Hiç şaşmadım. Ne tuhaf çocuksun! Herhalde Celia gerçek bir cesetten söz ettiğini sandı."

"Ne demek, 'gerçek bir ceset?' Kadavraların ne olduğunu sanıyorsun? Sentetik mi?"

Soldaki odadan çıkan karışık uzun saçlı, zayıf bir genç hiddetle, "A, sen miydin?" diye homurdandı. "Ben de güçlü kuvvetli adamlardan oluşmuş bir ordunun saldırısına uğradığımızı sandım. Sesin on kişininkine bedel."

"Sesimin sinirlerini bozmadığını umarım."

Nigel Chapman adlı delikanlı, "Her zamanki kadar... " diyerek tekrar içeri girdi.

Len, "Bizim nazlı bebek," diye mırıldandı.

Bayan Hubbard elini kaldırdı. "Yine tartışmaya başlamayın. Ben iyi huylu insanlardan hoşlanırım. Birbirinize biraz anlayış gösterin." iriyarı genç, kadına sevgiyle gülümsedi. "Benim Nigel'e aldırdığım yok, ana."

O sırada merdivenlerden inmekte olan bir kız, "Bayan Hubbard," diye seslendi. "Bayan Nicoletis odasında. Sizin için, 'Gelir gelmez, beni görsün,' dedi."

Bayan Hubbard içini çekerek merdivenlerden çıkmaya başladı. Ona bu haberi getiren uzun boylu, esmer kız, kadının geçmesi için yana çekildi.

Len Bateson yağmurluğunu çıkarıyordu. "Ne oluyor Valerie? Hubbard ona bizi mi şikâyet edecek dersin?"

Genç kız ince, zarif omuzlarını silkerek merdivenlerden indi. Holde ilerlerken omzunun üzerinden, "Bu yurt da" dedi. "Güngeçtikçe tımarhaneye benziyor." Sağdaki kapıdan girdi. Profesyonel mankenlik yapmış olanlara özgü o küstah, kendini beğenmiş, ama zarif tavırlarla yürüyordu.

Hickory Sokağı'ndaki yurt aslında yan yana iki evden oluşmuştu. Birinci katlar birleştirilmişti. Burada büyük bir salon, geniş bir yemek

odası, iki gardırop ve arka tarafta da küçük bir büro vardı. Birleştirilmemiş olan üst katlara ayrı iki merdivenle çıkılıyordu. Kızlar sağ tarafdaki yatak odalarında yatıyorlardı. Erkekler ise solda...

Bayan Hubbard mantosunun yakasını açarak yukarı çıktı. Bayan Nicoletis'in odasının bulunduğu tarafa dönerken acı acı içini çekerek söylendi. "Yine tutarağı tuttu galiba?" Kapıyı vurarak içeri girdi.

Bayan Nicoletis'in oturma odası çok sıcak olurdu. Büyük elektrik sobası iyice yakılmış, pencereler de sıkı sıkı kapatılmıştı. Bayan Nicoletis divanda, oldukça kirli ipek ve kadife yastıkların arasında oturmuş, sigara içiyordu. Boylu boslu, esmer bir kadındı. Hâlâ güzeldi. İri kahverengi gözleri ve huysuz bir insan olduğunu ortaya koyan büyük bir ağzı vardı. "Hah! Nihayet gelebildiniz!" Bu sözleri suçlamadan farksızdı.

Damarlarında Lemon kanı vardı Bayan Hubbard'ın. Bu yüzden istifini bozmadı. Aksi aksi, "Evet," diye cevap verdi. "Gelebildim. Hemen beni görmek istediğinizi söylediler."

"Gerçekten görmek istiyordum! Korkunç bir şey bu! Korkunç!"

"Korkunç olan nedir?"

"Bu hesaplar! Sizin faturalarınız!" Bayan Nicoletis işinin ehli bir sihirbaz edasıyla yastıklardan birinin altından bir sürü kâğıt çıkardı. "Bu Tanrı'nın cezası öğrencilere ne yediriyoruz? FoieGrasn ve bıldırcın mı? Burası Ritz Oteli mi? O budalalar kendilerini ne sanıyorlar?"

Bayan Hubbard, "İştahları yerinde, sağlıklı gençler... " dedi. "Onlara iyi bir kahvaltıyla, akşam yemeği veriliyor. Basit yemekler ama besleyici... Böylece hesaplı da davranmış oluyoruz."

"Hesaplı ha? Hesaplı? Bunu bana söylemeye cesaret ediyorsunuz demek? İflas etmek üzere olduğumu görmüyor musunuz?"

"Bu yurttan bir hayli para kazanıyorsunuz, Bayan Nicoletis. Burası gençler için oldukça pahalı bir yer."

"Ama yurt her zaman dolu! Boş bir yer oldu mu üç kişi birden başvuruyor, ingiliz Kültür Heyeti de, Londra Üniversitesi de bana bir sürü genç gönderiyor. Konsolosluklarla Fransız Lisesi de öyle. Boş yer için buraya koşmuyorlar mı?"

"Bunun nedeni yemeklerin hem bol, hem de güzel olması. Gençlerin doğru dürüst beslenmeleri gerekir."

"Püf! Bu hesaplar bir rezalet! Tabii kabahat İtalyan ahçıyla karısında. Hesabı şişirip sizi kandırıyorlar."

"Hayır, Bayan Nicoletis. Hiçbir yabancı beni kandıramaz."

"O halde bu işi siz yapıyor... ve beni soyuyorsunuz!"

Bayan Hubbard yine istifini bozmadı. Hırçın bir çocuğu yola getirmeye çalışan eski tip bir dadı tavrıyla, "Böyle şeyler söylemenize izin veremem," diye cevap verdi. "Hoş bir şey değil bu? Günün birinde bu yüzden başınız belaya girecek."

"Ah!" Bayan Nicoletis dramatik bir tavırla faturaları havaya fırlattı. Kâğıtlar etrafa saçıldı. Bayan Hubbard dudaklarını büzerek eğildi ve bunları topladı. Bayan Nicoletis ise haykırmaya başlamıştı. "Beni çok kızdırıyorsunuz!"

"Herhalde. Ama bu kadar sinirlenmeniz doğru değil. Öfke tansiyona hiç iyi gelmez."

"Hesabın geçen haftakine göre daha yüksek olduğunu itiraf edin."

"Hesap tabii daha yüksek. Çünkü Lampson Mağazası'nda ucuz satış vardı. Bundan yararlandım. Gelecek haftaki hesap da her zamankinden daha düşük olacak."

Bayan Nicoletis somurttu. "Siz de her şeyi kolayca açıklayıveriyorsunuz."

"Tamam... " Bayan Hubbard topladığı faturaları düzgün bir deste halinde masaya koydu. "Başka bir şey var mı?"

"Şu Amerikalı kız... yani Sally Finch gideceğinden söz etti. Onun yurttan çıkmasını istemiyorum. Fulbright bursu kazanmış. Diğer burslu öğrencileri de buraya getirecek. Sally Finch buradan ayrılmasın."

"Yurttan çıkmak istemesinin sebebi nedir?"

Bayan Nicoletis etli sırtını kamburlaştırdı. "Unuttum gitti. Ama doğru değildi bu. Kızın yalan söylediğini sezdim. Böyle şeyleri hemen anlarım."

Bayan Hubbard düşünceli bir tavırla başını salladı. Bu bakımdan Bayan Nicoletis'e inanıyordu. "Sally bana hiçbir şey söylemedi," dedi.

"Onunla konuşur musunuz?"

"Tabii konuşurum."

"Eğer sorun o zenci öğrencilerse... Zenci kızlar... Hintliler... o zaman hepsini yurttan çıkarırsınız. Anlıyor musunuz? Amerikalılar için renk ayrımı çok önemli. Benim içinse Amerikalılar önemli... Zenciler... gitsin!" Eliyle dramatik bir işaret yaptı.

Bayan Hubbard buz gibi bir sesle cevap verdi. "Ben buradayken kimse gidemez. Zaten siz yanılıyorsunuz. Onların böyle şeyler düşündükleri yok. Hele Sally hiç de öyle bir kız değil. Öğle

yemeklerini sık sık Bay Akimbombo'yla yiyor. Artık ondan daha koyusu da olamaz."

"Yine de bence siyah beyaz düşmanlığıyla ilgili bu. Amerikalıların bu konudaki düşüncelerini herhalde biliyorsunuz... Örneğin, Nigel Chapman'ı alın. Onun ne olduğu bile belli değil."

"Yapmayın canım... "

"Evet, evet. Geçen akşam söylediklerini duysaydınız."

"Nigel başkalarının damarına basmak için aklına geleni söyler. Bu huyu hiç de hoş değil."

"Siz öğrencilerin hepsini çok iyi tanıyorsunuz. Sevgili Bayan Hubbard, bulunmaz bir insansınız. Kendi kendime daima, 'Bayan Hubbard olmasaydı ne yapardım?' diyorum. Size çok güveniyorum. Fevkalade bir kadınsınız."

Bayan Hubbard, "Sıra poh poha geldi," diye mırıldandı.

"Efendim? Efendim?"

"Hiç... Üzülmeyin, ben elimden geleni yaparım." Kendisine heyecanla teşekkür etmeye başlayan Bayan Nicoletis'in sözlerini yarıda keserek dışarı çıktı. Koridordan telaşla kendi odasına giderken, "Bu kadın insanı deli eder," diye söyleniyordu. "Boş yere vaktimi alıyor... " Ama Bayan Hubbard'ın dertleri henüz bitmemişti. Oturma odasına girer girmez, köşede oturan uzun boylu bir kız hemen ayağa fırladı.

"Bayan Hubbard, biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii Elizabeth." Bayan Hubbard biraz şaşırmıştı. Elizabeth Johnston, Antilli bir zenciydi. Hukuk fakültesine gidiyordu. Çok çalışkan, sakin ve başkalarına sokulmayan bir kızdı. Bayan Hubbard,

onu yurdun en iyi öğrencilerinden sayardı. Elizabeth yine sakin bir tavırla konuşuyordu, ama sesi hafifçe titremekteydi. "Ne var, Elizabeth? Bir şey mi oldu?"

"Evet. Lütfen benimle odama gelir misin?" "Bir dakika." Bayan Hubbard mantosuyla eldivenlerini bir sandalyeye bıraktı. Kızın peşi sıra merdivenlerden yukarı çıktı. Elizabeth Johnston'un odası en üst kattaydı. Kız kapıyı açarak pencerenin önündeki masaya gitti.

"Bak, bunlar diploma tezimin müsvetteieri. Bunları hazırlamak için aylarca hiç durmadan çalıştım... Şu hale bak!"

Bayan Hubbard irkildi. "Hi!" Masaya mürekkep dökülmüş, kâğıtların üzerine de yayılmıştı. Müsvetteler okunacak halde değildi. Bayan Hubbard usulca kâğıtlara dokundu. Hâlâ ıslaktı. "Mürekkebi sen dökmedin değil mi?"

"Dökmedim tabii. Bu işi ben sokaktayken yapmışlar." "Acaba... Bayan Bigss... " Bayan Biggs gündelikçi kadındı. "Bunu Bayan Biggs yapmış olamaz. Üstelik dökülen benim mürekkebim de değil. Bak, benim mürekkep şişem, karyolanın yanındaki rafta duruyor. Ona dokunulmamış bile. Biri yanında mürekkeple gelmiş ve bu işi mahsus yapmış."

Bayan Hubbard fena halde sarsılmıştı. "Ne korkunç bir şey bu! Ne zalimlik!"

"Evet, çok kötü bir hareket... " Kız bu sözleri sakin bir tavırla söylemişti. Ama Bayan Hubbard yanılıp da onun bu işe aldırmadığını sanmadı. Tersine...

"Ne diyeceğimi şaşırdım, Elizabeth. Üzüldüm. Çok üzüldüm. Bu kötülüğü kimin yaptığını bulmak için elimden geleni yapacağım. Şüphelendiğin biri var mı?"

Kız hemen cevap verdi. "Mürekkebin yeşil olduğunu fark ettin değil mi?"

"Evet, ama... "

"Bu yeşil mürekkep herkes tarafından kullanılan bir şey değil. Bu yurtta bir tek kişi bu renge meraklı. O da Nigel Chapman."

"Nigel mi? Nigel'in böyle bir şey yapabileceğini mi sanıyorsun?"

"Doğrusu... Sanmazdım. Ama mektuplarını ve ödevlerini hep yeşil mürekkeple yazıyor."

"Gidip diğerlerini sorguya çekmem gerek. Bu yurtta böyle bir şey olduğu için çok üzgünüm. Elizabeth. İşin iç yüzünü öğrenmek için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkür ederim, Bayan Hubbard. Burada başka olaylar da oldu değil mi?"

"Evet... şey... evet."

Bayan Hubbard odadan çıkarak merdivenlere doğru gitti. Sonra da birdenbire durakladı. Aşağı ineceği yerde, koridordan ilerleyerek en sondaki odanın önünde durdu. Kapıyı usulca vurdu. Sally Finch, "Giriniz," dedi. Oda çok şirindi. Neşeli, kızıl saçlı bir kız olan Sally Finch de öyle. Genç kız defterine bir şeyler yazıyordu. Çabucak başını kaldırdı. Bir yanağı şişmiş gibiydi. Açık bir şeker kutusunu Bayan Hubbard'a uzatarak, "Bizimkiler yollamış," diye mırıldandı. "Yesene."

"Teşekkür ederim, Sally. Şimdi istemem. Sinirlerim biraz bozuk." Bir an durdu. "Elizabeth Johnston'un başına gelenleri biliyor musun?"

"Kara Bess'e ne olmuş?" Elizabeth'e öğrenciler bu adı takmışlardı. Dostça bir davranıştı. Kız da bunun farkındaydı.

Bayan Hubbard olanları anlattı. Sally hem üzüldü, hem de kızdı. "Ne kötü şey! Kimsenin bizim Bess'e böyle bir kötülük yapabileceğine inanamam. Onu herkes sever. Bess sessiz sedasız, kendi halinde bir kız. Herkesle içli dışlı olmaz, konuşmalara pek karışmaz. Ama ondan nefret ettiklerini hiç sanmıyorum."

"Ben de öyle."

"Şey... bu da diğer... olayların bir devamı değil mi? Zaten ben de... "

Kız birden sustu. Bayan Hubbard, "Evet?" dedi. "Sen de ne?"

Sally ağır ağır, "Zaten ben de bu yüzden yurttan çıkacağım," diye cevap verdi. "Bayan Nick sana bundan söz etmedi mi?" Öğrencilerin çoğu Bayan Nicoletis'i "Bayan Nick" diye çağırırlardı.

"Söz etti. Buna çok üzülmüştü. Ona gitmene neyin sebep olduğunu açıkça söylemediğini sanıyor."

"Gerçekten söylemedim. Kadını sinirlendirmenin gereği yoktu. Bayan Nick'in nasıl bir insan olduğunu biliyorsun. Ama sebep... bütün bu olaylar. Burada olanlar hoşuma gitmiyor. Ayakkabımın kaybolması... Valerie'nin eşarbının kesilmesi çok acayip. Eşyaların çalınması önemli değil. Bu her zaman olabilir. Hoş bir şey sayılmaz ama yine de normal, ama... bu seferki olaylar... normal değil." Bir an sessizce durdu. Sonra da birden gülümsedi. "Akimbombo korkuyor. Durmadan uygar olduğunu söyler, ama ne de olsa Batı Afrikalı. Sihire, büyüye inanmamak da elinde değil."

Bayan Hubbard hiddetle söylendi. "Hah! Batıl inanç denen şeye tahammülüm yoktur... Bu işde sıradan insanlar başkalarının canını sıkmaya çalışıyorlar. İşte o kadar."

Sally gülümsedi. Ağzının kenarları tıpkı bir kedininki gibi yukarı doğru kıvrıldı. "'Sıradan' dedin. Bana kalırsa, bu yurtta pek de sıradan sayılmayacak biri var."

Bayan Hubbard odadan çıkıp merdivenlerden indi. İlk kattaki salona girdi. İçeride dört kişi vardı. Valerie Hobhouse kanepeye uzanmış, ince, zarif ayaklarını da kol dayayacak yere koymuştu. Nigel Chapman masanın başında oturuyordu. Önünde gayet kalın bir kitap vardı. Patricia Lane şömineye dayanmıştı. Yeni gelmiş olan yuğmurluklu bir genç kız ise, başındaki örgü şapkayı çıkarıyordu. Oldukça tıknaz, sarışın bir kızdı, iri kahverengi gözleri ve daima hafifçe aralık duran ağzı yüzünden görenlerde sanki bir şeye hayret etmiş gibi bir izlenim bırakırdı.

Valerie ağzındaki sigarayı çekerek tembel tembel, "Merhaba, ana," diye mırıldandı. "O melun cadıyı, yani saygıdeğer ev sahibemizi yatıştırdın mı?"

Patricia Lane, "Ne o? Bizimki yine mi hiddetli?" diye sordu.

"Hem de nasıl?"

Valerie hafif bir kahkaha attı.

Bayan Hubbard, "Çirkin bir olay oldu," dedi. "Nigel, bana yardım etmeni istiyorum?"

"Ben mi, madam?" Nigel kitabını kapatarak başını kaldırdı. Kinci ifadeli zayıf yüzü birdenbire muzip ve inanılmayacak kadar şirin bir gülümseyişle aydınlandı. "Ne yaptım ben?"

"Bir şey yapmadığını umarım. Ama biri Elizabeth Johnston'un yazılarının üzerine mahsus mürekkep dökmüş. Çok çirkin bir hareket bu. Yeşil mürekkep kullandığını biliyorum, Nigel."

Genç adam hayretle kadına baktı. Gülümseyişi kaybolmuştu. "Evet, yeşil mürekkep kullanıyorum."

Patricia, "İğrenç bir şey o," diye atıldı. "O korkunç mürekkebi kullanmasan iyi edersin, Nigel. Sana her zaman bunun züppelik olduğunu söylüyorum."

Nigel homurdandı. "Züppelik etmek hoşuma gidiyor. Mor mürekkep kullanmam daha da iyi olacak sanırım. Gidip alayım. Ama... ciddi misin, anacağım? Biri gerçekten böyle bir şey yapmış mı?"

"Evet, ciddiyim. Bu senin işin mi, Nigel?"

"Ne münasebet! Bildiğin gibi, ben herkesin damarına basmaktan hoşlanırım. Ama böyle çirkin bir şey yapmam. Özellikle kimsenin işine burnunu sokmayan Bess'e. O bazıları için iyi bir örnek olabilir... Acaba benim mürekkep nerede? Dolmakalemimi dün akşam doldurduğumu hatırlıyorum. Şişeyi şu rafa koyarım." Ayağa fırlayarak odanın diğer köşesine gitti. "İşte..." Şişeyi aldı. Sonra da uzun bir ıslık çaldı. "Haklısın. Şişe hemen hemen boşalmış. Oysa dolu olması gerekti."

Yağmurluklu kız hafifçe inledi. "Ah... ah... Bu iş hiç hoşuma gitmedi... "

Nigel çabucak ona doğru döndü. Kızı adeta suçlarmış gibi, "Masum olduğunu kanıtlayabilir misin, Celia?" dedi.

Kız ağlar gibi, "Ben bir şey yapmadım," diye cevap verdi. "Gerçekten yapmadım. Zaten bütün gün hastanedeydim. Olanlardan... "

Bayan Hubbard araya girdi. "Nigel! Zavallı Celia'yı korkutup durma."

Patricia Lane hiddetle bağırdı. "Ama neden Nigel'den şüphe ediliyor? Onun mürekkebi kullanıldı diye... "

Valerie alay etti. "Aferin, şekerim. Yavrunu savunman çok hoş!"

"Ama haksızlık bu... "

Celia heyecanla, "Benim bu işle hiçbir ilgim yok," diye bağırdı.

Valerie sabırsız bir tavırla, "Senin suçlu olduğunu düşünen yok, kızım," dedi. Bir an Bayan Hubbard'la göz göze geldiler. "Her neyse... bu iş artık şaka olmaktan çıktı. Bir şeyler yapmak gerek."

Bayan Hubbard kesin bir tavırla başını salladı. "Yapılacak da... "

4

"Buyurun, Mösyö Poirot." Bayan Lemon, Belçikalının önüne kahverengi kâğıda sarılı, küçük bir paket bıraktı. "Söylediğiniz gibi, Baker Sokağı'ndaki karakoldaydı."

Poirot, "Neyse... " dedi. "Uzun uzun uğraşmaktan kurtulduk... Aynı şekilde bu sayede yanılmadığımı da anladım."

"Evet... " Bayan Lemon hiçbir şeyi merak etmeyen bir kadındı. Ama ailesine düşkündü. "Sizi rahatsız etmek istemiyorum, Mösyö Poirot. Ama kız kardeşimden mektup aldım. Yeni olaylar olmuş."

"Mektubu okumama izin verir misiniz?" Bayan Lemon kâğıdı dedektife uzattı. Poirot mektubu okuduktan sonra sekreterine kız kardeşine telefon etmesini söyledi. Bir iki dakika sonra Poirot, Bayan Hubbard'la konuşuyordu.

"Bayan Hubbard?"

"Benim, Mösyö Poirot. Çok naziksiniz. Beni hemen aradığınız için teşekkür ederim. Çünkü ben... "

Poirot onun sözünü kesti. "Nereden konuşuyorsunuz?"

"Nereden olacak? Hickory Sokağı'ndaki 26 numaralı evden tabii. A, ne demek istediğinizi anladım... kendi odamdayım."

"Telefon paralel mi?"

"Evet... Aşağıda, holde de bir telefon var." "Peki evdekiler konuşmamızı dinleyebilir mi? Yurtta kim var?"

"Bu saatte çocuklardan hiçbiri yurtta bulunmaz. Aşçı alışverişte. Kocası Geronimo ise pek az İngilizce bilir. Gündelikçi kadın burada ama o da sağır. Zaten onun telefon konuşmalarını dinlemeye kalkışacağını pek sanmıyorum."

"İyi... Öyleyse açıkça konuşabiliriz. Akşamları yurtta konferans filan veriliyor mu? Eğlenceler düzenleniyor mu?"

"Arada sırada konferans veriliyor. Ünlü gezgin Baltrout geçenlerde bir konuşma yaptı. Projeksiyonla resimler gösterdi. Uzakdoğu misyonu için de yardım isteğinde bulunuldu, ama ne yazık ki öğrencilerin çoğu o gece dışarıda eğlenmeye gitmişlerdi."

"Ah... o halde siz ablanızın yanında çalıştığı Mösyö Hercule Poirot'ya bu akşam gelip karıştığı olaylardan en ilgi çekici olanlarını çocuklara anlatmasını rica ettiniz."

"Bu çok iyi olur. Ama siz sanıyor musunuz ki... "

"Sanmıyorum... Eminim!"

Akşam salona giren gençler, kapının yanındaki ilan tahtasına bir kâğıdın iliştirilmiş olduğunu gördüler.

"Belçikalı ünlü özel dedektif Mösyö Hercule Poirot büyük bir nezaket göstererek dedektiflik mesleği konusunda bir konuşma yapmaya razı olmuş bulunuyor. Mösyö Poirot konuşma sırasında bazı ünlü cinayetlerden de söz edecektir."

Yurda dönmüş olan gençler bu yeni konuda türlü fikirler ileri sürdüler.

"Bu adam da kim?" "Adını hiç duymadım... " "A, ben duydum... Bir adamı gündelikçi bir kadını öldürdüğü için ölüme mahkûm etmişlerdi. Bu dedektif asıl katili bularak adamı son dakikada ölümden kurtardı." "Pek modası geçmiş biri olmalı... " "Herhalde ilgi çekici bir konuşma

olacak." "Bu Colin'in hoşuna gider. 'Suçlu psikolojisi'ne çok meraklı." "O kadarını bilmem... Ama canileri yakından tanıyan bir adamı sorguya çekmek çok eğlenceli olur."

Akşam yemeği yedi buçukta yeniliyordu. Bayan Hubbard kendi oturma odasından aşağıya indiği zaman gençlerin çoğu da yerlerini almışlardı. Gençler kadının ardı sıra masaya yaklaşan saçları şüphe uyandıracak kadar siyah, ufak tefek, yaşlıca adama merakla baktılar. Konuk memnun bir tavırla ancak bir deve uyacak pos bıyıklarını burup duruyordu.

"Bunlar çocuklarımızdan bazıları, Mösyö Poirot... Çocuklar, konuğumuz Mösyö Poirot. Kendisi büyük bir nezaket göstererek yemekten sonra bizimle konuşacak."

Selamlaşmalardan sonra, Poirot, Bayan Hubbard'ın yanına oturdu. Bıyıklarının ufak tefek, hareketli İtalyan uşağın büyük bir kâseden tabağına koyduğu nefis sebze çorbasının içine girmemesi için bütün dikkatini bu işe verdi.

Çorbayı sıcak italyan makarnasıyla köfte izledi. O sırada Poirot'nun sağında oturan genç bir kız utangaç bir tavırla Belçikalıya döndü. "Bayan Hubbard'ın ablası yanınızda mı çalışıyor?"

Poirot ona baktı. "Tabii. Bayan Lemon yıllardan beri sekreterliğimi yapıyor. Dünyanın en çalışkan kadınıdır. Bazen kendisinden korkuyorum."

"Ya, anlıyorum. Ben de sandım ki... "

"Ne sandınız, matmazel?" Poirot babacan bir tavırla kıza gülümsedi. Bir yandan da, güzel, diye düşünüyordu. Endişeli. Fazla zeki değil. Bir şeyden korkuyor... Sonra, "Adınızı öğrenebilir miyim?" dedi. "Hangi okula gidiyorsunuz?"

"Adım Celia Austin. Öğrenci değilim. St. Catherine Hastanesinin eczane bölümünde çalışıyorum." "Ah... İşiniz ilginç mi?"

"Şey, bilmem ki... Belki... " Son derece kararsız bir hali vardı kızın.

"Ya diğerleri? Bana onlardan söz edebilir misiniz? Burasının yabancı öğrencilerin kaldığı bir yurt olduğunu söylemişlerdi. Ama masadakilerin çoğu İngilize benziyor... "

"Yabancıların çoğu dışarda. Bay Chandra Lal'la Bay Copal Ram... Hintli... Genç Bayan Reinjeer Hollandalı... Bay Ahmet Ali ise Mısırlı... Siyasete düşkündür... "

"Peki, buradakiler kimler? Bana onları anlatın."

"Bayan Hubbard'ın solundaki oturan Nigel Chapman. Londra Üniversitesi'nde Ortaçağ Tarihi ve İtalyanca okuyor. Onun yanındaki gözlüklü kız Patricia Lane. Arkeoloji öğrenimi yapıyor. Şu iriyarı, kızıl saçlı genç Len Bateson. Tıpta. Yanındaki esmer kızın adı ise Valerie Hobhouse. Güzellik enstitüsünde çalışıyor. Valerie'nin sağındaki Colin McNabb... Psikiyatri mezunu. Yakında doktorasını verecek." Colin'i anlatırken sesi değişmişti. Poirot dikkatle Celia Austin'e baktı. Kızın yüzü hafifçe kızarmıştı. Kendi kendine, anlaşılıyor, dedi. Kız, Colin'e âşık. Bunu saklayamıyor da... Hafiye,

Colin McNabb adlı gencin masanın diğer tarafından Celia'ya bakmadığını da fark etti. Delikanlı yanında oturan kırmızı saçlı, neşeli kızla konuşmaya dalmıştı. Celia, "Sally Finch," diye anlatmasını sürdürdü. "Amerikalı. Fulbright bursu kazanmış. Onun sağındaki Genevieve Maricaud. İngilizce öğreniyor. Yanında oturan Rene Halle de öyle. Şu ufak tefek sarışın kız Jean Tolminson. O da St. Catherine Hastanesi'nde, fizikoterapi bölümünde. Yanında zenci, Akimbombo. Batı Afrikalı. Çok iyi bir insan... Sağındaki Elizabeth

Johnston. Jamaikalı. Hukuk fakültesine gidiyor. Benim yanımda oturan iki öğrenci ise Türk. Buraya bir hafta önce geldiler."

"Teşekkür ederim... Birbirinizle iyi geçiniyor musunuz? Yoksa kavga mı ediyorsunuz?" Neşeli bir tavırla konuşuyordu Poirot.

Celia, "Kavga edemeyecek kadar meşgulüz," diye cevap verdi. "Ama... "

"Evet, Bayan Austin?"

"Şey... Bayan Hubbard'ın yanında oturan... Nigel... herkesin damarına basmaktan, insanları kızdırmaktan hoşlanıyor. Len Bateson da çok öfkeleniyor... adeta deliye dönüyor. Oysa aslında çok iyi bir çocuk."

"Ya Colin McNabb? O da sinirleniyor mu?"

"Ne münasebet! Colin kaşlarını kaldırarak alaycı bir tavırla etrafına bakmıyor."

"Anlıyorum... Ya genç hanımlar? Sizler kavga ediyor musunuz?"

"Hayır, hayır. Birbirimizle gayet iyi geçiniyoruz. Bazen Genevieve alınıyor. Yanılmıyorsam, Fransızlar çok alıngan oluyor. Ah... bağışlayın... " Celia çok utanmıştı.

Poirot ciddi bir tavırla başını salladı. "Ben Belçikalıyım." Kızın kendisini toplamasına meydan vermeden sözlerine devam etti. "Demin 'Sanmıştım ki,' dediniz, Bayan Austin. Ne sanmıştınız, matmazel?"

Kız endişeli bir tavırla ekmeğini ufalamaya başladı. "O mu... hiç... önemli değil... sadece son zamanlarda gülünç bazı şakalar yapılıyor da... Sandım ki Bayan Hubbard... benimki de gülünç... Emin olun, öyle önemli bir şeyi kastetmiş değilim!"

Poirot, Celia'yı daha fazla sıkıştırmak istemedi. Bayan Hubbard'a doğru döndü. Biraz sonra kadınla ve herkesçe bilinen "cinayet bir sanattır" iddiasını tekrarlayan Nigel'la konuşmaya dalmıştı. Genç adamın Belçikalının mahsus damarına basmaya çalıştığı belliydi. Arka arkaya birtakım kışkırtıcı sözler sıralayıp duruyordu.

Poirot, Nigel'in yanında oturan otuz, otuz beş yaşlarında, gözlüklü, endişeli tavırlı kadının Nigel'in her sözünü yumuşatmaya çalıştığını fark ederek için için güldü. Nigel'in ona aldırdığı yoktu. Bayan Hubbard'ın yüzünde ise neşeli, dostça bir ifade vardı.

"Son zamanlarda gençler dünya siyasetiyle psikolojiden başka bir şey düşünmüyorlar," dedi Nigel. "Benim gençliğimde herkes daha neşeli ve kaygısızdı. Hepimiz dansa bayılırdık. Salondaki halıyı katlayıp kenara koyarsanız, parkede ne güzel dans edersiniz. Radyoda da güzel müzik var. Ama hiçbiriniz dans etmiyorsunuz."

Celia güldü. Sonra da hınzır hınzır, "Bir zamanlar sen de dans ederdin, Nigel," dedi. "Hatta bir kere benimle bile dans ettin. Ama hatırlayacağını sanmıyorum."

Nigel hayretle ona baktı. "Seninle mi dans ettim? Nerede?" "Cambridge'de. Mayıs bayramında."

"Oh, Mayıs bayramı!" Nigel eliyle, "Gençlik çılgınlıkları," der gibi bir hareket yaptı. "Her insan öyle bir dönem geçiriyor. Neyse ki, çabucak sona eriyor." Nigel yirmi beşinde var yoktu. Poirot bıyık altından güldü.

Patricia Lane adlı, gözlüklü kız heyecanla atıldı. "Çok çalışmamız gerekiyor, Bayan Hubbard. Konferanslara gitmek... notları temize çekmek.. İnsan önemli konulardan başka hiçbir şeye zaman ayıramıyor."

Bayan Hubbard omuzlarını silkti. "İnsan bir kez genç olur, yavrum."

Makarnadan sonra krem şokola geldi. Sonunda salona geçerek oradaki masada duran büyük ibrikten fincanlarına kahve koydular. Artık Poirot'nun konuşma zamanı gelmişti. Dersleri olan iki Türk öğrenci nazik tavırla özür dileyerek odadan çıktılar. Geri kalanlarsa koltuklara yerleşerek merakla beklemeye başladılar.

Poirot ayağa kalkarak her zamanki gibi kendisinden emin tavırlarıyla söze başladı. Kendi sesini duymaya bayılırdı.

Kırk beş dakika neşeli neşeli konuştu. Espriler yaptı. Özellikle duyanlarda "abartılmış" izlenimini uyandıracak olaylardan söz açtı. Dinleyicilerde belli belirsiz bir şarlatan etkisi uyandırmaya çalışıyordu. Sözlerini, "O adama," diye bitirdi. "Bana Liege'li bir sabun imalatçısını hatırlattığını söyledim. Sabuncu, güzel bir sarışın olan sekreteriyle evlenebilmek için yavaş yavaş karısını zehirliyordu... Tabii adama bundan neşeli bir tavırla, laf arasında söz ettim. Ama sözlerimin etkisi hemen görüldü. Bulup getirdiğim çalınmış parayı bana uzattı. Sapsarı kesilmişti. Gözlerinde derin bir korku vardı. 'Bu parayı,' dedim. 'Bir hayır kurumuna vereceğim.' Adam, 'İstediğinizi yapın,' diye fısıldadı. O zaman anlamlı bir tavırla, 'Mösyö, size çok dikkatli davranmanızı tavsiye ederim,' dedim. Adam sessizce başını salladı. Odadan çıkarken alnında beliren terleri sildiğini fark ettim. Çok korkmuştu. Ama bu sayede kadının hayatını kurtarmış oluyordum. Çünkü adam sarışın sekreterine âşık olduğu halde, artık aptal ve geçimsiz karısını zehirlemeye kalkmayacaktı. Bir hastalığa engel olmak, onu tedavi etmekten daha iyidir... Bizler de cinayetlere engel olmaya çalışırız. Bir cinayet işleninceye kadar beklemeyiz." Dinleyicilerini selamlayarak ellerini yana doğru açtı. "Sizleri fazla yordum sanırım."

Öğrenciler onu hararetle alkışladılar. Poirot iyice eğilerek reverans yaptı. Tam yerine oturacağı sırada, Colin McNabb dişlerinin arasına

sıkıştırmış olduğu pipoyu çekerek, "Eh," dedi. "Belki artık buraya gelmenizin nedenini söylersiniz."

Derin bir sessizlik oldu. Sonra Patricia hiddetle bağırdı. "Colin!"

"Hepimiz bunu tahmin edebiliriz, değil mi?" Colin küçümseyici bir tavırla etrafına bakındı. "Mösyö Poirot eğlenceli bir konuşma yaptı. Ama buraya bunun için gelmemişti. Önemli bir işi var onun. Durumu anlamayacağımızı mı sandınız, Mösyö Poirot?"

Sally atıldı. "Herkesin adına konuşma, Colin."

Colin, "Söylediklerim doğru değil mi?" diye sordu.

Poirot tekrar kibar bir tavırla ellerini yana açtı. "Nazik ev sahibem bana bazı olayların kendisini... endişelendirdiğini gizli olarak söyledi."

Len Bateson ayağa fırladı Yüzünde öfkeli bir ifade belirmişti. "Buraya bakın! Ne oluyor? Mahsus bir numara mı çevrildi?" Nigel tatlı tatlı sordu. "Bunu yeni mi fark ettin?" Celia korkuyla inledi. "Haklıymışım!"

Bayan Hubbard otoriter bir tavırla konuşmaya başladı. "Ben, Mösyö Poirot'dan böyle bir konuşma yapmasını istedim. Ayrıca son zamanlarda olan olaylar hakkında da fikrini sordum. Bu konuda bir şeyler yapmak gerekiyor. Başka bir çare var. O da... polis çağırmak."

Herkes bir ağızdan konuşmaya başladı. Genevieve Fransızca, "Bir rezalet bu!" diye bağırdı. "Polis çağırmak utanılacak bir şey!" Diğerleri de söze karıştılar. Kimi buna taraftardı. Kimi de değildi. Gürültü azalırken, Leu Bateson'un sesi duyuldu.

"Bakalım Mösyö Poirot bu konuda ne söyleyecek."

Bayan Hubbard, "Mösyö Poirot'ya her şeyi anlattım," dedi. "Belki size bazı şeyler sormak ister. Buna itiraz edeceğinizi sanmıyorum."

Poirot onu selamladı. "Teşekkür ederim." Bir sihirbaz edasıyla yanındaki paketten çıkardığı gece ayakkabılarını Sally Finch'e uzattı. "Bunlar sizin mi, matmazel?"

"Şey.. İkisi de mi? Kayıp teki nereden buldunuz?"

"Baker Sokağı'ndaki karakolun kayıp eşyalar bölümünden."

"Ayakkabılarımın orada olacağı nereden aklınıza geldi, Mösyö Poirot?"

"Mantık bunu gerektiriyordu. Biri odanızdan bir ayakkabı çalmıştı. Neden? Bunu ne giyebilir, ne de satabilirdi. Ev ayakkabının bulunması için baştan aşağı aranacaktı. Bu yüzden ayakkabılarının binadan çıkarılması ya da ortadan kaldırılması gerekiyordu. Ama bir ayakkabıyı ortadan kaldırmak hiç de kolay değildir... En iyisi, onu paket edip kalabalık bir saatte metro ya da otobüste bırakmaktı... Ben meçhul şakacının böyle yapmış olacağını düşündüm. Yanılmamışım... Anlaşılan, ayakkabı, şairinizin dediği gibi, 'Sinirlendirmek için,' çalınmıştı.

Valerie hafifçe güldü. "Sevgili Nigel, senden söz ediyorlar." Nigel sırıttı. "Olur ya... "

Sally atıldı. "Saçma. Ayakkabımı alan Nigel olamaz." Patricia da hiddetle, "Tabii olamaz," diye homurdandı. "Gülünç bir şey bu."

Nigel, "Gülünç olup olmadığını bilmem," dedi. "Ama ben böyle bir şey yapmadım. Hoş hepimiz de öyle söyleyeceğiz ya."

Sanki Poirot da bu sözleri bekliyordu. Düşünceli bir tavırla Len Bateson'un kızarmış yüzüne baktı. Sonra da merakla diğerlerini süzdü. Sonunda tam bir yabancıya yakışacak bir el hareketiyle, "Aslında durumum nazik," dedi. "Ben burada konuğum. Buraya Bayan Hubbard'ın daveti üzerine, güzel bir akşam geçirmek için

geldim. Tabii birde matmazele o zarif gece ayakkabılarını vermek istiyordum... Ama Mösyö... adınız Bateson'du değil mi?... Evet... Mösyö Len Bateson bana bu... konuda ne düşündüğümü sordu. Aslında benim bir tek kişinin davetiyle konuşmam küstahlık olur. Ama hepiniz de bunu isterseniz... "

Akimbombo siyah, kıvırcık saçlı başını heyecanla salladı. "Doğrusu da budur. Gerçek bir demokraside herkesin oyuna başvurulur."

Sally Finch'in sabırsız sesi duyuldu. "Aman! Burada hepimiz dostuz. Gürültüyü bırakalım. Bakalım Mösyö Poirot ne tavsiye ediyor, onu öğrenelim."

Nigel, "Ben de seninle aynı fikirdeyim, Sally," dedi.

Poirot eğildi. "Pekâlâ. Madem hepiniz de aynı şeyi soruyorsunuz, söyleyeyim. Tavsiyem basit. Bayan Hubbard... ya da Bayan Nicoletis hemen polis çağırsın. Boş yere vakit kaybetmeyin."

5

Hiçbirinin bu cevabını beklemediği belliydi. Ne itiraz ettiler, ne de bir şey söylediler. Birdenbire odaya derin, sıkıcı bir sessizlik çöktü. Bayan Hubbard fırsattan yararlanmasını bildi. Poirot'yu alıp kendi odasına çıkardı. Belçikalı, öğrencilere sadece "iyi geceler," diyebildi.

Bayan Hubbard elektriği yaktıktan sonra oda kapısını sıkıca kapadı. Poirot'ya şöminenin önündeki koltuğa oturmasını rica ederken, yumuşak ifadeli yüzü endişe ve şüpheyle karışmıştı. Konuğuna sigara ikram etmek istedi. Ama Poirot ancak kendi sigaralarından içebildiğini söyleyerek, teklifi nezaketle geri çevirdi. Kadına kendi paketini uzattı. Bayan Hubbard dalgın dalgın, "Ben sigara içmem, Mösyö Poirot," diye mırıldandı. Belçikalının karşısına geçip oturdu; kısa bir duraksamadan sonra, "Herhalde haklısınız, Mösyö Poirot," dedi. "Belki polis çağırmamız daha doğru olur. Ama o çirkin mürekkep olayından sonra. Ama... bunu öyle açık açık söylememiş olmanızı tercih ederdim."

Poirot küçücük sigaralarından birini yakarak dumanın tavana doğru yükselişini seyretti. "Ah... Durumu gizlese miydim?"

"Bazı konularda açık açık konuşmak herhalde iyidir. Ama bence kimseye duyurmadan bir memuru buraya çağırarak durumu ona gizlice anlatmak doğru olurdu. Yani... bu budalaca işleri kim yapıyorsa... artık dikkatli davranacak."

"Belki... "

Bayan Hubbard sert bir sesle, "Belki değil, mutlaka," diye cevap verdi. "Suçlu bir hizmetçi ya da bu akşam burada olmayan bir öğrenciyse bile... bu haber etrafa yayılacak. Hep böyle olur zaten."

"Çok doğru. Hep böyle olur."

"Sonra Bayan Nicoletis'i de unutmamak gerek. Bakalım o nasıl bir tavır takınacak? insan onun ne yapacağını önceden tahmin edemez."

"Bunu öğrenmek isteyen olacak."

"Tabii o razı olmadıkça polis çağıramayız... A, kim geldi acaba?" Kapı sert ve otoriter bir şekilde vurulmuştu. Yeniden vuruldu ve daha Bayan Hubbard hiddetle, "Girin," demeden, kapı açıldı ve Colin McNabb içeri girdi. Piposunu dişlerinin arasına sıkıştırmış, kaşlarını da çatmıştı.

Piposunu ağzından çekerek kapıyı kapadı. "Özür dilerim, ama Mösyö Poirot'yla konuşmak istiyorum."

"Benimle mi?" Dedektif masum bir hayretle döndü.

Colin hiddetle, "Evet, sizinle," diyerek oldukça rahatsız bir sandalyeyi çekip Poirot'nun karşısına oturdu. "Bu gece eğlenceli bir konuşma yaptınız. Uzun yıllar boyunca çeşitli maceralara karışmış olduğunuz malum. Yalnız kusura bakmayın ama, hem yöntemleriniz, hem de fikirleriniz pek köhne."

Bayan Hubbard kıpkırmızı kesildi. "Colin! Bu yaptığın kabalık."

"Mösyö Poirot'yu kızdırmak istemiyorum. Ama düşüncelerimi iyice açıklamalıyım. Suç ve ceza... İşte sizin düşüncelerinizin sınırı, Mösyö Poirot."

Poirot, "Bunların birbirini izlemesi çok normaldir," dedi.

"Siz her şeye kanun gözüyle bakıyorsunuz. Hem de köhneleşmiş kanun gözüyle. Onun için de dar görüşlüsünüz. Oysa artık kanun bile suç nedenleriyle ilgili en yeni en modern kuramları dikkate almak zorunda. Asıl önemli olan, nedenlerdir, Mösyö Poirot."

Dedektif, "Ben de bu fikirdeyim!" diye bağırdı.

"O halde bu evde geçen olayların nedenleri üzerinde de durmamız gerekiyor. O eşyaların neden çalındığını öğrenmelisiniz."

"Ben de aynı görüşteyim. Bu, gerçekten önemli."

"Böyle olayların daima bir nedeni vardır. Bu, olaya karışmış olan kişi için çok akla yakın bir neden olabilir."

Bayan Hubbard dayanamadı. "Saçma!"

Colin hafifçe ona doğru döndü. "Yanılıyorsun. O kimsenin psikolojik bakımdan çevresini dikkate almamız şart."

Bayan Hubbard, "Psikolojik saçmalar! Böyle laflara hiç tahammülüm yok," diye söylendi.

Colin, kadını neredeyse iyice azarlayacaktı. "Çünkü bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun." Tekrar Poirot'ya baktı. "Bu konular beni ilgilendiriyor. Şu ara psikoloji ve psikiyatri seminerine devam ediyor, doktoramı hazırlıyorum. Bazen öyle karışık ve acayip olaylarla karşılaşıyoruz ki, Mösyö Poirot... Bir insanın doğuştan suçlu olduğunu ya da kanunlara aldırmadığını iddia etmekle sorun çözülmez. Genç bir suçluyu yola getirmek istiyorsanız, onun bu şekilde hareket etmesinin nedenlerini araştırmalısınız. Sizinzamanınızda böyle şeyler bilinmiyordu. Onun için bunları kabul etmekte belki güçlük çekersiniz... "

Bayan Hubbard atıldı. "Hırsızlık hırsızlıktır."

Colin sabırsızca kaşlarını çattı.

Poirot uysal bir tavırla, "Hiç kuşkusuz fikirlerim köhne," diyerek içini çekti. "Ama anlatacaklarınızı dinlemeye hazırım, Bay McNabb."

Colin hem şaşırmış, hem memnun olmuştu. "Sizi kutlarım, Mösyö Poirot. Şimdi size bu konuyu basit bir şekilde anlatmaya çalışacağım."

Poirot yine yumuşak bir tavırla, "Teşekkür ederim," dedi.

"İşi basitleştirmek için önce bu gece Sally Finch'e iade ettiğiniz ayakkabıları ele alacağım. Hatırlarsanız, ayakkabının teki çalınmıştı. Teki... "

Poirot başını salladı. "Bu benim de dikkatimi çekti."

Colin McNabb öne doğru eğildi. Yakışıklı, ama sert ifadeli yüzü heyecanla aydınlanmıştı. "Ah... Ama bunun ne anlama geldiğini anlamadınız. Bu insanın rastlayabileceği en hoş, en uygun örnek. Tam anlamıyla bir 'Sinderella kompleksi'... Herhalde Sinderella adlı peri masalını bilirsiniz..."

"Mais ouiP Bir Fransız masalıdır bu."

"Evde hizmetçi gibi çalışan Sinderella ocağın başında oturur. Ablaları ise prensin balosuna gitmek için en güzel elbiselerini giymişlerdir. İyi peri, Sinderella'yı da o baloya gönderir. Tam gece yarısı, kızın rüya gibi tuveleti paçavra halini alır. Sinderella telaşla balo salonundan kaçarken, ayakkabısının tekini düşürür... Şimdi... bu olayda da (farkına varmadan) kendisini Sinderella'ya benzeten biriyle karşı karşıyayız. Kız, kendini güzel bulmuyor. Başkalarını beğeniyor. Onlara haset ediyor. Gidip bir ayakkabı çalıyor. Neden?"

"'Kız' dediniz?"

"Tabii kız. Bunu dünyanın en aptal insanı bile anlar."

Bayan Hubbard, "Colin!" diye uyardı.

Poirot kibarca, "Lütfen devam edin," dedi.

"Herhalde kız o eşyaları neden çaldığını bilmiyor. Ama isteği ortada. Prenses olmak istiyor... Prensin onu fark etmesini ve seçmesini arzuluyor... Hırsızın ayakkabıyı baloya giden güzel bir kızdan çalması da çok anlamlı." Colin'in piposu çoktan sönmüştü. Şimdi genç adam bunu gitgide artan bir heyecanla sallayıp duruyordu. "Gelelim öbür olaylara. Hırsız güzel şeyleri toplayan bir saksağan adeta. Çaldıkları da güzel kadınlarla ilgili şeyler. Pudriyer, ruj, küpe, bilezik, yüzük... bunun çifte anlamı var tabii. Kız kendisiyle ilgilenmelerini... hatta cezalandırılmayı istiyor. Genç suçluların çoğu böyledir zaten. Çaldıkları, sıradan bir hırsızın alacağı şeyler değil, değerli şeyler ilgilendirmiyor kızı... Bu daha çok, zengin kadınların bir dükkâna girip kolaylıkla satın alabilecekleri şeyleri usulca çalmalarına benziyor."

Bayan Hubbard iyice kızmıştı. "Saçma. Bazı insanlar dürüst değildir. İşte o kadar!"

Poirot kadını duymazlıktan geldi. "Ama çalınan eşyaların arasında oldukça değerli bir pırlanta yüzük de vardı."

"Öyle ama o iade edildi."

"Bay McNabb, herhalde bir stetoskopun güzel kadınlarla ilgili bir şey olduğunu iddia edecek değilsiniz?"

"Bunun daha derin bir anlamı var. Güzel olmadıklarına inanan kadınlar, meslek hayatına atılarak dertlerini unutmaya çalışırlar."

"Ya yemek kitabı?" "Ev hayatı, koca ve aile simgesi." "Asitborik?"

Colin hiddetle, "Mösyö Poirot," diye cevap verdi. "Hiç kimse asitborik çalmaz. Neden çalsın?"

"Ben de kendi kendime bunu soruyordum. Doğrusu her şeyi yanıtladınız, Bay McNabb... Şimdi bana eski bir flanel pantolonun... sizin pantolonunuzun kaybolmasının nedenini açıklayın."

Colin ilk kez sıkılmış gibiydi. Kızardı. Hafifçe öksürdü. "Bunu açıklayabilirim ama... karmaşık bir konu bu. Biraz da utanılacak bir şey."

"Ah... Anlıyorum. Beni utandırmamaya çalışıyorsunuz." Birdenbire Poirot öne doğru eğilerek genç adamın dizine vurdu. "Bir öğrencinin kâğıtlarına dökülen mürekkep... Parça parça edilen bir ipek eşarp. Bu olaylar sizi endişelendirmiyor mu?"

Colin'in o kendinden emin tavırları birdenbire değişiverdi. Genç adam daha canayakın bir tavır takındı. "Endişelendirmez olur mu? Bu ciddi bir şey. Kızın tedavi edilmesi gerek... Derhal... Sorun da bu. Olay polisi değil, doktorları ilgilendirir... Zavallı yavuracak, ne olduğunu bile anlayamıyor. Müthiş bir bunalım içinde. Eğer... "

Poirot onun sözünü kesti. "Öyleyse kızın kim olduğunu biliyorsunuz?"

"Birinden şüphe ediyorum."

Poirot bir şeyi tekrarlıyormuş gibi mırıldandı. "Erkeklerin fazla beğenmedikleri bir kız. Utangaç. Kalbi sevgi dolu. Çok zeki değil. Yalnız ve üzüntülü. o... " Poirot birden sustu. Kapı vuruluyordu. Bir iki kez tekrarlandı.

Bayan Hubbard seslendi. "Girin." Kapı açılarak eşikte Celia Austin belirdi. Poirot başını salladı. "Ah... Tamam. Genç Bayan Celia Austin."

Celia ıstırapla Colin'e baktı. "Senin burada olduğunu bilmiyordum... Buraya geldim... çünkü... çünkü... " Derin bir nefes; alarak, Bayan Hubbard'a baktı ve çabucak konuşmaya başladı. "Yalvarırım, yalvarırım, polis çağırmayın. Bu işi ben yaptım. O eşyaları ben aldım. Bunun nedenini bilmiyorum. Anlayamıyorum. Hırsızlık etmek istemiyordum ama... adeta kendimi kaybettim." Colin'e döndü. "İşte artık nasıl bir kız olduğumu biliyorsun... Herhalde benimle bir daha konuşmayacaksın. Biliyorum, iğrenç yaratığın biriyim... "

"Yok canım." Colin'in ahenkli sesinde derin bir dostluk vardı. "Sadece aklın biraz karışmış, işte o kadar. Seninki bir hastalıktı. Durumu iyice çözümleyemedin. Bana güvenirsen seni çabucak iyileştiririm."

"Ah, Colin... sahi mi?" Celia, genç adama saklayamadığı bir sevgiyle baktı. "O kadar üzülüyordum ki."

Colin adeta bir amca şefkatiyle kızın elini tuttu. "Artık üzülme." Ayağa kalkarak Celia'nın elini kolunun altına sıkıştırdı. Ciddi bir tavırla Bayan Hubbard'a bakarak. "Artık budalaca davranıp polis çağırmaktan söz edilmeyeceğini umarım. Değerli bir şey çalınmış değil. Celia aldıklarını geri verecek zaten."

Celia endişeyle, "Bilezikle pudriyeri geri veremeyeceğim," diye inledi. "Çünkü onları attım. Ama yenilerini alırım."

Poirot, "Ya stetoskop? Onu ne yaptınız?" diye sordu.

Celia kızardı. "Ben stetoskop filan almadım... Ne yapayım ben o acayip aleti?" Yüzü alev alev yanıyordu. "Elizabeth'in kâğıtlarına da mürekkep döken ben değilim. Ben öyle... çirkin bir şey yapamam."

"Buna rağmen Bayan Hobhosue'un eşarbını parça parça doğramışsınız, matmazel."

Celia titrek bir sesle, "O başka," diye mırıldandı. "Yani... Valerie buna kızmadı."

"Ya sırt çantası?"

"Onu ben kesmedim... "

Poirot, Bayan Hubbard'ın defterinden kopya ettiği listeyi çıkardı. "Lütfen doğruyu söyleyin. Bunlardan hangilerini aldınız, hangilerini almadınız?"

Celia listeye baktı ve hemen cevap verdi. "Sırt çantasına, elektrik ampullerine, asitboriğe, saç şampuanına elimi bile sürmedim. Yüzük bir hataydı. Çok değerli olduğunu anlayınca hemen geri verdim."

"Anlıyorum."

"Ben hırsızlık etmek istemiyordum. Ama... " "Ama ne?"

Celia'nın gözlerinde ihtiyatlı bir ifade belirdi. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Kafam karmakarışık."

Colin sert bir tavırla araya girdi. "Lütfen onu sıkıştırmayın. Bu olayların bir daha tekrarlanmayacağından emin olabilirsiniz. Bundan sonra Celia'dan ben sorumluyum."

"Ah, Colin. Ne kadar iyisin!"

"Bana kendinden söz etmeni istiyorum, Celia. Sözgelimi, çocukluğun. Annenle baban iyi geçinir miydi?"

"Ne münasebet. Korkunç bir şeydi... Evde... " "Tamam. Sonra... "

Bayan Hubbard onun sözünü kesti. Otoriter bir tavırla konuşuyordu. "Bu kadarı yeter. Buraya gelip her şeyi itiraf etmenememnun oldum, Celia. Ama herkesi üzdün, endişelendirdin. Yaptıklarından utanmalısın. Yalnız şunu söyleyeyim: Elizabeth'in kâğıtlarına mürekkep dökmediğinden eminim. Senin böyle bir şey

yapacağını sanmıyorum. Haydi ikiniz de gidin. Bu akşam size daha fazla dayanamayacağım." Kapı gençlerin arkasından kapanır kapanmaz, Bayan Hubbard'da derin bir nefes aldı. "Of... Buna ne dersiniz?"

Hercule Poirot'nun gözlerinde bir pırıltı belirmişti. "Galiba... modern bir aşk sahnesine yardım ettik."

Bayan Hubbard hoşnutsuz bir tavırla dudak büktü.

Poirot içini çekti. "Zaman değişiyor. Gençliğimde delikanlılar kızlara felsefe kitapları verir ya da onlarla Maeterlinck'in Mavi Kuş adlı eserini tartışırlardı. Şimdi ise gençleri ancak kompleksler ve aşağılık duygusu bir araya getiriyor."

Bayan Hubbard, "Hepsi de saçma," diye söylendi.

Poirot o fikirde değildi. "Hayır, hayır. Saçma sayılmaz. Temel prensipler sağlam. Ama Colin gibi psikoloji meraklısı bir genç birtakım komplekslerle, kurbanın mutsuz aile hayatından başka bir şeyin farkına varmaz."

Bayan Hubbard, "Celia'nın babası o daha dört yaşındayken ölmüş," dedi. "Kız da iyi kalpli, ama aptal bir kadın olan annesinin yanında mutlu yıllar geçirmiş."

"Ah! Ama akıllılık edip bunu McNabb'a söylemedi. Celia'nın ona, tam istediği gibi bir hikâye anlatacağı kesin. Kız delikanlıya sırılsıklam âşık."

"Bütün o saçmalıklara inanıyor musunuz, Mösyö Poirot?"

"Celia'da Sinderella kompleksi olduğuna... o eşyaları ne yaptığını bilmeden çaldığına inanmıyorum. Bence kız sırf Colin McNabb'in dikkatini çekebilmek için o değersiz şeyleri çalmayıgöze aldı.İstediği de oldu. Yoksa bu delikanlının güzel, ama çekingen ve sıradan bir

kıza bakacağı yoktu. Bence bir kız, sevdiği erkeği elde edebilmek için her çareye başvurabilir."

Bayan Hubbard mırıldandı. "Celia'nın bu kadar zeki olduğunu sanmıyordum." Poirot cevap vermedi. Kaşları çatılmıştı. Kadın devam etti. "Meğer olay ne basitmiş? Özür dilerim, Mösyö Poirot. Böyle sıradan bir iş için zamanınızı aldım. Neyse... Her şey tatlılıkla halledildi.

"Hayır, hayır." Poirot başını salladı. "Olayın sona erdiğini sanmıyorum. Biz sadece, asıl tablonun önündeki bazı önemsiz şeyleri kaldırıp attık. Açıklanamayan bir sürü olay var. Bence... ciddi... çok ciddi bir şeyle karşı karşıyayız."

Bayan Hubbard'ın keyfi kaçıverdi. "Ah, Mösyö Poirot. Sahi mi söylüyorsunuz?"

"Bana öyle geliyor... Madam, acaba Patricia Lane'le konuşabilir miyim? Çalınan yüzüğü incelemek istiyorum."

"A, tabii, Mösyö Poirot. Şimdi aşağıya iner ve kızı size yollarım. Zaten ben de Len Bateson'la konuşmak niyetindeyim."

Bir iki dakika sonra Patricia Lane yüzünde merak dolu bir ifadeyle içeriye girdi. Poirot, "Sizi rahatsız ettim, Bayan Lane," dedi.

"Rica ederim. Bir işim yoktu. Bayan Hubbard yüzüğümü görmek istediğinizi söyledi." Yüzüğü çıkararak Poirot'ya uzattı. "Pırlantası bir hayli büyük. Ama montür çok eski tip. Annemin nişan yüzüğüymüş... "

Pırlantayı incelemekte olan Poirot başını salladı. "Anneniz hayatta mı?"

"Hayır. Annem de hayatta değil, babam da."

"Yazık."

"Öyle. İkisi de çok iyi insanlardı, ama nedense onlara karşı fazla bir yakınlık duymazdım. İnsan sonradan böyle şeylere üzülüyor, annem havai ve güzel bir kızı olsun istiyordu. Şık elbiselere, partilere meraklı bir kızı... Ben arkeoloji öğremini yapmaya karar verince düş kırıklığına uğradı."

"Demek siz hep ciddi bir insandınız?"

"Evet, öyle sanırım. Ne de olsa hayat çok kısa. Onun için insan değecek şeylerle meşgul olmalı."

Poirot düşünceli davırlarla onu süzmeye başladı. Patricia Lane otuz, otuz beş yaşlarında vardı. Makyaj yapmamış, sadece dudaklarını dikkatsizce boyayı vermişti. Çamur rengi saçlarını arkaya doğru taramıştı. Gözlüklerinin gölgelendirdiği mavi gözleri güzeldi, ama bakışları çok ciddiydi. Belçikalı, çekicilikten hiç nasibini almamış, diye düşündü. Ya elbiseleri? İngilizlerin bir sözü vardır... Hah! "Bir çitten gerisin geriye sürüklenerek çıkarılmış." ... Ma Foi. Bu kızın elbiseleri böyle işte. Bu durum Poirot'nun hiç hoşuna gitmemişti. Patricia'nın aksansız, terbiyeli sesi de kulağını rahatsız ediyordu nedense. Bu kız, zeki ve kültürlü. Ama ne yazık ki, her yıl daha iç sıkıcı bir hal alacak. Hele yaşlanınca... Belçikalı bir an Kontes Vera Rossakoffu hatırladı. Kontes yaşlanmış olmasına rağmen yine de hoş bir kadındı. Bu genç kızlarsa... Poirot kendi kendine bunun nedeni yaşlanmış olmam dedi. "Herhalde bu kız da bir adamın gözüne Venüs gibi gözüküyor."

Patricia, "Bess'in başına gelenlere çok üzüldüm," dedi. "Suçu Nigel'in üstüne atmak için özellikle yeşil mürekkep kullanmışlar. Ama bana inanın, Mösyö Poirot. Nigel kesinlikle böyle bir şey yapmaz."

"Ah... " Poirot, kıza ilgiyle baktı. Patricia heyecanlanmış, yüzü de kızarmıştı.

"Nigel'i anlamak kolay değildir... Çünkü çok kötü bir çocukluk geçirmiş."

"Aman! O da mı?" "Efendim?"

"Hiç, hiç. Devam edin."

"Nigel'den söz ediyordum. Onu anlamak çok güçtür. Bir hayli dikbaşlıdır... Çok zekidir. Adeta bir dâhidir diyebilirim. Ne yazık ki, bazen acayip tavırlar takınır. Şöyle... horgörü dolu... Başkalarını o kadar aşağı görür ki, durumu açıklamaya çalışmaz, kendisini savunmaya kalkışmaz. Yurttakilerin hepsi de kâğıtlara mürekkebi onun döktüğünü sansalar bile, ağzını açıp da, 'Ben yapmadım,' demez. 'İstedikleri gibi düşünsünler,' diyerek omzunu silker... Tabii çocukça bir davranış bu."

"Herkes bunu yanlış anlayabilir."

"Bunun nedeni gurur sanırım. Çünkü Nigel'i hep yanlış anlamışlar."

"Onu uzun zamandan beri mi tanıyorsunuz?"

"Hayır. Sadece bir yıldır. Loire'deki şatoları dolaşırken tanıştık. Soğuk almıştı. Sonra zatürreeye döndü. Ona ben baktım. Nigel öyle sağlıklı bir insan değil. Kendine bakmasını da hiç bilmez. Başına buyruk olmasına rağmen çocuk gibi bakıma muhtaçtır. Onunla meşgul olacak birine ihtiyacı var."

Poirot içini çekti. Birdenbire aşktan bıkıvermişti. Önce bir finonunkini andıran sevgi dolu gözleriyle Celia. Şimdi de heyecanlı bir Madonna'ya benzeyen Patricia... Evet, aşk diye bir şey olması, gençlerin tanışıp sevişmeleri gerekirdi. Aman neyse ki, Poirot bu

çağı çoktan geride bırakmıştı. Ağır ağır ayağa kalktı. "Matmazel, yüzüğünüz bu gece bende kalabilir mi? Yarın iade ederim."

"Tabii, tabii." Patricia biraz şaşırmıştı. "Çok naziksiniz... Rica ederim matmazel, dikkatli olun." "Dikkatli mi olayım? Neden?"

Hercule Poirot endişeyle, "Bunu bilmeyi bende isterdim," diye mırıldandı.

6

Ertesi gün Bayan Hubbard'ın canı çok sıkıldı. Sabah uykudan uyandığı zaman içi bir hayli rahattı. Son olayların neden olduğu o korkunç şüphe yüreğini kemirmiyordu artık. Bu iş, Bayan Hubbard'ın hiç dayanamadığı o modern ve gülünç bir şekilde hareket eden, budala bir kızın başının altından çıkmıştı. Artık bundan sonra yurda sakin bir hava egemen olacaktı.

Böylece memnun ve güven dolu bir tavırla kahvaltıya inen Bayan Hubbard, yeni kavuştuğu rahatlığın tehlikede olduğunu fark etti. Nedense gençler aksilik etmek için o sabahı seçmişlerdi.

Elizabeth'in kâğıtlarına yapılan. "Sabotaj"ı duyan Bay Chandra Lal, birden heyecanlanmıştı. "Baskı! Yerlilere baskı yapmak istiyorlar! Horgörü ve önyargılı ırk ayrımı! işte bunun en güzel örneği."

Bayan Hubbard sert bir sesle, "Bay Chandra Lal," diye çıkıştı. "Böyle bir şey söylemeye hakkın yok. Bu işi kimin yaptığını... nedenini bilmiyoruz."

Jean Tomlinson atıldı. "Ama ben Celia'nın sana gelip suçunu açıkladığını sanıyordum. Bence çok güzel bir davranış bu. Hepimiz ona dostluk göstermeliyiz."

Valerie Hobhouse hiddetle, "Her zaman ukalalık etmen şart mı, Jean?" dedi. "Çok kabasın."

Nigel titredi. "'Suçunu açıkladı' ha? Lafa bak lafa!"

"Beğenmedin mi? Bu sözü Oxford grubu da kullanıyor... "

"Aman Tanrım! Kahvaltıda Oxford grubu çekilir mi?"

"Ne oluyor? O eşyaları Celia mı yürütmüş? Kahvaltıya bu yüzden mi inmedi?"

Akimbombo, "Anlayamadım... " diye mırıldandı. Durumu ona anlatan olmadı. Herkes kendi düşüncesini söylemeye çalışıyordu.

Len Bateson devam etti. "Zavallı. Para sıkıntısı mı çekiyormuş?"

Sally ağır ağır, "Biliyor musunuz, buna şaşmadım," dedi. "Çünkü ben... "

"Yani kâğıtlarıma mürekkebi döken Celia mı?" Elizabeth Johnston çok şaşırmıştı. "İşte bu inanılacak gibi değil. Hayret... "

Bayan Hubbard hemen, "Kâğıtlara mürekkep döken Celia değil," diye cevap verdi. "Artık bu konuyu kapasanız çok iyi olur. Daha sonra size anlatacaktım. Ama... "

Valerie atıldı. "Dün gece Jean kapıda durmuş, sizi dinliyordu."

"Dinlemiyordum. Koridordan geçerken... "

Nigel, Elizabeth'e baktı. "Haydi, Bess, mürekkebi kimin döktüğünü biliyorsun... Bu işi ben yaptım tabii. Ne kötü adamım değil mi?"

"O böyle bir şey yapmadı! Özellikle öyle söylüyor! Nigel, neden bu kadar aptalsın bilmem ki?"

"Ben büyük bir yüce gönüllülük gösteriyor ve seni korumaya çalışıyorum, Patricia. Dün sabah mürekkebimi ödünç alan kim? Sen."

Akimbombo, "Anlayamadım," diye yineledi.

Sally ona döndü. "Anlaman gerekmez. Ben senin yerinde olsaydım, bu işe hiç karışmazdım."

Chandra Lal ayağa kalktı. "Mau Mau'nun nedenini. Mısır'ın, Süveyş kanalı sorununa neden kızdığını soruyor musun?"

Nigel fincanını öfkeyle tabağa bıraktı. "Aman of. Önce Oxford grubu, şimdi de siyaset! Hem de kahvaltıda. Ben gidiyorum." Sandalyesini gürültüyle geriye iterek odadan çıktı.

Patricia peşinden koştu. "Buz gibi bir rüzgâr esiyor. Paltonu al."

Valerie alay etti. "Git git gıdak. Git git gıdak. Yakında tüylenip tavuk gibi kanat çırpacak."

Genevieve'in İngilizcesi bu hızlı konuşmayı anlayacak kadar iyi değildi. Onun için Rene söylenenleri ona çabucak çeviriyordu. Kız durumu anlar anlamaz, Fransızca bağırmaya başladı.

Colin ta başından beri sesini duyurmaya çalışıyordu. Ama genç adamın bilgiçlik taslayan sözleri gürültüden boğulup gitmişti. Colin birden o kendini beğenmiş tavırlarını bırakarak yumruğunu olanca şiddetiyle masaya indirdi. Marmelat kavanozu yere yuvarlanarak kırıldı. "Lütfen susar ve beni dinler misiniz? Bu kadar acımasız ve cahil olduğunuzu bilmiyordum. Psikolojiden biraz olsun anlayanınız yok mu? Celia suçlu değil... Zavallı müthiş bir ruhi bunalım geçirdi. Herkesin ona büyük bir özen ve şefkat göstermesi gerekir. Yoksa bütün ömrü boyunca dengesi bozuk biri olarak kalır. Sizi uyarıyorum. Ona karşı dikkatle davranın."

Jean ukalaca bir tavırla, "Evet," diye cevap verdi. "Ben de ona şefkat ve anlayışla davranılmasına taraftarım ama... böyle bir şeye göz yummamak da gerekir. Öyle değil mi? Sonuçta hırsızlık bu."

Colin, "Hırsızlık ha? Bu hırsızlık değil! Ah... hepinizden de bıktım," diye söylendi.

Valerie ona bakarak güldü. "Bu ilginç bir olay değil mi, Colin?"

"Eğer insan kafasının nasıl çalıştığı seni ilgilendiriyorsa, o zaman gerçekten öyle."

Jean, "Tabii Celia benim bir şeyimi almadı ama... " diye başladı. "Bence... "

Colin kaşlarını çatarak ona döndü. "Evet, senin bir şeyini almadı. Bunun ne anlama geldiğini bilseydin, o kadar memnun olmazdın."

"Ya? Ben... "

Len Bateson bağırdı. "Haydi, Jean. Dırdırı bırak artık. Ben geç kaldım. Sen de öyle." Birlikte çıktılar. Len omzunun üzerinden, "Celia'ya üzülmemesini söyle," diye seslendi.

Chandra Lal başını salladı. "Resmi bir şikâyette bulunacağım. Çok çalıştığım için gözlerim yanıyor. Asitboriğimi çaldılar. Gözlerime banyo yapamıyorum."

Bayan Hubbard kesin bir tavırla, "Sen de geç kalacaksın, Chandra Lal," dedi.

Chandra Lal sıkıntılı bir tavırla, "Bizim profesör zamanında gelmiyor," diye mırıldanarak kapıya doğru gitti. "Üstelik çok aksi ve mantıksız bir adam. Kendisine ilginç sorular sorduğum zaman... "

Genevieve, Bayan Hubbard'a baktı. "Mais il faut qu'elle me rende, ce compact.{1}

"İngilizce konuş Genevieve. Her heyecanlanışında Fransızcaya başlarsan, İngilizceyi kesinlikle öğrenemezsin. Aklıma gelmişken... Bu pazar burada yemek yedin, ama parasını vermedin."

"Ah, çantam şimdi yanımda değil. Bu gece veririm. Gel, Rene. Geç kalacağız."

Akimbombo yalvarır gibi etrafına baktı. "Rica ederim, anlayamadım."

Sally gülümsedi. "Gel, Akimbombo. Olanları sana yolda anlatırım." Bayan Hubbard'a başıyla selam verdikten sonra şaşkın şaşkın bekleyen Akimbombo'yıı dışarı çıkardı.

Bayan Hubbard derin bir nefes aldı. "Tanrım! Bu işe neden girdim, bilmem ki?"

Odada yalnız Valerie kalmıştı. Genç kız dostça bir tavırla güldü. "Üzülme, ana. Bu işin açıklanması iyi oldu. Artık herkesin sinirleri bozulmaya başlamıştı."

"Doğrusu çok şaştım."

"Hırsızın Celia olmasına mı?"

"Evet. Sen şaşmadın mı?"

Valerie ifadesiz bir sesle, "Bence," diye cevap verdi. "Bu apaçık belliydi."

"Başından beri öyle mi düşünüyordun?"

"Bazı şeyler şüphelenmeme neden olmuştu. Her neyse, kız Colin'in ilgisini çekti."

"Öyle. Ama bana hiç de doğru yapmadı gibi geliyor."

Valerie bir kahkaha attı. "Hani bir şarkı vardır. 'Bir erkeği tabancayla yola getiremezsin... ' Galiba bu sorun kleptomaniyle kolayca hallediliyor. Üzülme, ana... Yalnız Celia'ya söyle, Genevieve'in pudriyerini geri versin... Yoksa rahatımız kaçacak."

Bayan Hubbard içini çekti. "Nigel fincan tabağını çatlattı. Marmelat kavanozu kırıldı."

"Güne iyi başladık, değil mi?" Valerie dışarı çıktı. Bayan Hubbard onun holde neşeyle, "Günaydın, Celia," dediğini duydu. "İşler yolunda. Her şeyi biliyoruz ve seni affettik. Bunu sevgili ukala Jean emretti. Colin'e gelince... O da senin adına aslan gibi kükredi durdu."

Celia odaya girdi. Gözleri ağlamaktan kızarmıştı. "Ah, Bayan Hubbard."

"Çok geç kaldın, Celia. Kahve soğudu. Yenecek fazla bir şey kalmadı."

"Diğerleriyle karşılaşmak istemedim."

"Tahmin ettim. Ama onlarla er geç karşılaşacaksın."

"Evet. Biliyorum. Ama... akşama... bu işin daha... kolay olacağını düşündüm. Tabii artık burada kalacak değilim. Bu haftanın sonunda yurttan ayrılacağım."

Bayan Hubbard kaşlarını çattı. "Buna gerek yok. Tabii önce biraz sıkılacaksın. Bu da normal bir şey. Ama onların hemen hepsi de kin gütmeyen, merhametli gençler. Yalnız aldıklarını iade etmeli ya da ödemelisini... "

Celia heyecanla onun sözünü kesti. "Tabii, tabii. Onun için çek defterimi getirdim. Sana anlatmak istediğim şeylerden biri de buydu." Elinde bir çek defteriyle bir zarf vardı. "Belki seni bulamam diye mektup yazdım. Sana duruma ne kadar üzüldüğümü anlattım. Çeki de zarfın içine koyacaktım ama kalemimin mürekkebi bitti."

"Seninle bir liste yapmamız gerekiyor."

"Ben... bunu yapmaya çalıştım. Ama nasıl davranacağımı bilmiyorum. Onlara para mı vermeliyim, yoksa yeni şeyler mi satın almalıyım?"

"Buna hemen cevap veremeyeceğim. Biraz düşüneyim."

"En iyisi çeki sana şimdi vereyim. O zaman içim rahat eder."

Bayan Hubbard az kalsın, "Sahi mi?" diyecekti. "İçinin rahat etmesi çok önemli. İşte bak ben de onu düşünüyordum!" Sonra işin böylece daha kolaylıkla halledilebileceği aklına geldi. Çocuklar para sıkıntısı çekiyorlardı zaten. Genevieve'i para sayesinde yatıştırabilirdi. Yoksa kızın Bayan Nicoletis'e gitmesi işten bile değildi. Zaten kadının mesele çıkaracağı kuşkusuzdu. Bayan Hubbard içini çekti. "Pekâlâ. Doğrusu kaç para gerektiğini bilmiyorum... "

Celia heyecanla atıldı. "Sen kafanda şöyle bir hesap yap. Sonra çocuklarla konuşursun. Daha gerekiyorsa veririm. Ya da fazlaysa üstünü alırım."

"Oldu." Bayan Hubbard bir sayı söyledi. Hesabı bol tutmuştu. Celia hemen razı oldu. Çabucak çek defterini açtı.

"Aman, kalemimde mürekkep yok!" Öğrencilerin bazı eşyalarının durduğu rafa yaklaştı. "Burada Nigel'in o korkunç yeşil mürekkebinden başka bir şey yok. Neyse onu kullanayım bari. Nigel bana kızmaz. Bugün unutmayayım da kendime mürekkep alayım." Kalemini doldurdu. Çeki çabucak yazarak Bayan Hubbard'a verdi. Sonra saatine bir göz attı. "Ben geç kalacağım. Kahvaltı etmeden gideyim, daha iyi."

"Bir şeyler yemelisin, Celia. Hiç olmazsa bir dilim ekmeğe yağ sür. Boş mideyle çalışılmaz... Evet, ne var?"

İtalyan uşak Geronimo odaya girmiş, ellerini sallayıp duruyordu. Bir maymununkine benzeyen ufak, buruşuk yüzünde gülünç bir ifade vardı. "Padrona geldi. Sizi görmek istiyor... " Eliyle bir işaret yaparak ekledi. "Çok sinirli."

"Geliyorum." Celia telaşla bir dilim ekmek keserken, Bayan Hubbard'da odadan çıktı. Bayan Nicoletis odasında bir aşağı bir yukarı yürüyordu. Hayvanat bahçesinde karnının doyurulmasını bekleyen bir kaplandan farksızdı.

Bayan Hubbard'ı görür görmez, "Ne oluyor?" diye haykırdı. "Polis çağırtmışsınız. Hem de bana sormadan! Kendinizi ne sanıyorsunuz?"

"Ben polis çağırtmadım."

"Yalancı!"

"Benimle böyle konuşamazsınız, Bayan Nicoletis."

"A, tabii! Tabii konuşamam! Kabahatli olan da siz değilsiniz benim! Daima ben! Sizin yaptığınız her şey doğrudur. Bu yere, bu ciddi yurduma polis sokmak ha?"

Bayan Hubbard bazı tatsız olayları hatırlamıştı. "Böyle bir şey ilk kez mi oluyor, Bayan Nicoletis? Örneğin, o ahlak dışı yollardan kazandığı paralarla geçinen Antilli öğrenci... sonra buraya sahte bir adla gelen o uygunsuz adam... Ve... "

"Ah! O olayları özellikle hatırlatıyorsun ha? Buraya gelip yalanlar uyduruyorlarsa... sahte kimlikler kullanıyorlarsa... Cinayetler yüzünden polis tarafından aranıyorlarsa, kabahat bende mi? Ben o kadar ıstırap çekeyim ve bir de siz bana çatın!"

"Benim öyle bir şey yaptığım yok. Sadece polisin buraya gelmesinin öyle pek görülmemiş bir şey sayılmayacağını söylemek istedim. Burada her milletten insan var. Onun için de bu kaçınılmaz bir şey... Şimdi sorun şu: Kimse polis çağırmadı. Sadece dün gece çok tanınmış bir özel dedektif yemekte benim korıuğumdu. Kriminoloji konusunda ilgi çekici bir konuşma yaptı."

"Sanki onların böyle bir konuşmaya ihtiyaçları varmış gibi! Onlar her şeyi biliyor... Bu evde karışık bazı şeyler oluyor. Ve bu konuda bir tek şey yapan yok."

"Ben yaptım."

"Evet. O arkadaşınıza en gizli sırlarımızı anlattınız. Güvenime layık değilmişsiniz. Ne ayıp!"

"Hiç de değil. Bu yurdun yönetiminden ben sorumluyum. Neyse, o sorun çözüldü artık. Gençlerden biri o sıkıcı olaylardan çoğuna neden olduğunu itiraf etti."

Bayan Nicoletis haykırdı. "Ahlaksız köpek! Onu hemen def edin."

"Zaten kendisi de gitmeye hazır. Verdiği zararı da ödeyecek."

"Bunun ne yararı var? Bu güzel öğrenci yurdunun adı kötüye çıktıktan sonra? Artık buraya kimse gelmeyecek!" Bayan Nicoletis kanepeye oturarak hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Kimsenin benim duygularıma aldırdığı yok! Herkes bana kötü davranıyor! Benimle ilgilenmiyorlar! Beni adam yerine koymuyorlar. Yarın ölürsem, kim aldırır?"

Bayan Hubbard akıllılık edip bu soruya cevap vermeye kalkmadı. Ve usulca odadan çıktı. Maria'yla konuşmak için aşağıya inerken, Tanrı bana sabır versin, diye dua ediyordu. Aşçı Maria iyice somurtmuştu. Onun da polis sorununu düşündüğü belliydi.

"Tabii beni suçlu bulacaklar! Beni ve Geronimo'yu paveroP Yabancı bir ülkenin yurttaşlarından merhamet ummak gülünç. Hayır, istediğiniz gibi risotto yapamayacağım. Çünkü yanlış cins pirinç yollamışlar. En iyisi makarna."

"Daha dün gece makarna yedik."

"Ne zararı var? İtalya'da biz her gün makarna yeriz. Her gün! İyi yemektir...

"Ama şimdi İngiltere'desin."

"Pekâlâ. Ben de yahni yaparım. İngiliz yahnisi. Bu hoşunuza gitmeyecek, ama madem istiyorsunuz pişiririm. Tatsız bir yemek! Soğanlar yağda kızaracağı yerde suda kaynatılıyor. Sonra yine uçuk renkli etler... çatlak kemikler." Maria öyle acayip bir tavırla konuşuyordu ki, Bayan Hubbard bir an aşçı kadının bir cinayeti anlattığını sandı.

Hiddetle, "İstediğini pişir," diye homurdanarak mutfaktan çıktı.

O akşam saat altıda Bayan Hubbard eski sakin haline kavuşmuştu. Öğrencilerin odalarına yemekten önce gelip kendisini görmelerini bildiren birer pusula bırakmıştı. Gençler bu arzusunu yerine getirince onlara Celia'nın zararı ödemek istediğini anlattı. Hepsi de bu konuda anlayış gösterdiler. Pudriyerine cömertçe değer biçildiği için iyice yumuşayan Genevieve bile neşeyle, "Neyse her şey düzelecek," diyerek güldü. Sonra da bilgiç bir tavırla, "İnsan zaman zaman böyle sinir krizleri geçirir," diye ekledi. "Celia zengin. Hırsızlık etmesi gereksiz. Hayır, hayır... Onunki sinir. Mösyö McNabb bu bakımdan haklı."

Bayan Hubbard yemek zili çaldıktan sonra aşağıya inerken, Len Bateson onu bir kenara çekti. "Ben, Celia'yı holde bekleyeceğim. Onu yemek salonuna sokacağım. O zaman kızcağız kendisine kızmadığımızı anlar."

"Çok iyisin, Len."

"Yok, anacağım, yok."

Tabaklara çorba konulurken holden Len'in gür sesi duyuldu. "Haydi gel, Celia. Hepimiz senin arkadaşınız."

Nigel hemen homurdandı tabii. "Len de adeta kanatsız bir melek." Ama sonra dilini tuttu. Celia içeri girerken ona dostça elini salladı. Len kalın kolunu genç kızın omzuna atmıştı. Hemen herkes neşeyle konuşmaya başladı. Arada sırada dönüp Celia'ya bir şeyler söylüyorlardı. Sonra ister istemez bu dostluk gösterisi sona erdi. Onun yerini acayip bir sessizlik aldı. İşte o zaman Akimbombo tatlı bir gülümseyişle Celia'ya dönerek, masanın üzerinden ona doğru eğildi.

"Anlamadığım şeyleri bana açıkladılar. Hırsızlıkta çok ustaymışsınız. Uzun zaman durumu hiç kimse anlamamış. Çok zekisiniz."

Sally Finch, "Akimbombo!" diye bağırdı. "Sen günün birinde benim ölümüme neden olacaksın!" Kız az kalsın boğuluyordu. Kendine gelmek için hole fırladı. Diğerleri ise doğal bir tavırla gülmeye başladılar.

Colin McNabb yemeğe geç geldi. Her zamankinden daha da ciddi görünüyordu. Yemeğin sonunda diğerleri daha tatlılarını bitirmeden, ayağa kalkarak mahcup bir edayla, "Gidip birini görmem gerekiyor," diye mırıldandı. "Haberi ilk önce size vermek istiyorum. Celia'yla... gelecek yıl doktoramı verdikten sonra... evlenmek istiyoruz." Kıpkırmızı kesilmişti. Arkadaşlarının tebriklerine, şakalarına cevap vermeye çalışıyordu. Sonunda o da kendini dışarı attı. Oysa yanaklarının pembeleşmiş olmasına rağmen, Celia çok sakindi.

Len Bateson içini çekti. "Bir arkadaş daha kaybediyoruz." Patricia, "Çok sevindim, Celia," dedi. "Mutlu olacağınızdan eminim."

Nigel, "Ve onlar ermiş muradına," dedi. "Yarın şarap alır, şerefinize içeriz. Bizim sevgili Jean neden o kadar ciddi? Ne o, Jean? Evliliğin aleyhinde misin yoksa?" "Ne münasebet!"

"Ne de olsa 'Serbest aşk'dan daha iyi. Öyle değil mi? Özellikle çocuklar bakımından. Sonra pasaportta da daha iyi duruyor."

Genevieve atıldı. "Ama annenin çok küçük olmaması gerekir. Fizyoloji derslerinde bunun üzerinde çok duruyorlar."

Nigel kaşlarını kaldırdı. "Yavrum, yoksa Celia'nın henüz reşit olmadığını mı söylemek istiyorsun? O her istediğini yapabilecek yaşta."

Chandra Lal bağırdı. "Bu çok çirkin bir söz." Patricia başını salladı. "Hayır, hayır. Sen Nigel'i yanlış anladın."

Akimbombo, "Anlamıyorum," diyerek içini çekti. "Neden açık açık konuşmuyorsunuz?"

Elizabeth Johnston, "Benim de anlayamadığım şeyler var," dedi. Sesini yükseltmişti. "Nigel'in sözlerini kastetmiyorum. Başka bir şeyden söz ediyorum ben." Etrafına bakındı. "Dün olanlardan."

Valeria çabucak sordu. "Ne var, Bess?"

Celia öne doğru eğildi. "Rica ederim... Ben yarın, her şeyin düzeleceğinden eminim. Gerçekten eminim... Şaka etmiyorum. Kâğıtlarına dökülen mürekkep... O gülünç sırt çantası... Eğer... o... o kimse de benim yaptığım gibi her şeyi itiraf ederse, sorun kalmaz." Yüzü kızarmıştı, heyecanla konuşuyordu. Biri iki kişi merakla ona baktılar.

Valeria usulca güldü. "Ondan sonra huzur içinde yaşarız."

Ayağa kalkarak salona geçtiler. Hepsi de Celia'ya kahve ikram edebilmek için adeta birbirleriyle yarış ediyorlardı. Sonra radyo açıldı. Bazı öğrenciler arkadaşlarıyla buluşmaya gittiler. Bir bölümü de çalışmak için odalarına çıktı. Sonunda Hickory Sokağı'ndaki 26 numaralı evin sakinleri yatmaya hazırlandılar.

Bayan Hubbard adeta minnetle yatağına girerken, bugün bana pek uzun geldi, diye düşündü. Çok yoruldum... Ama neyse. Sorun çözüldü artık.

7

Bayan Lemon hemen hemen hiç geç kalmazdı. Sis, fırtına, grip salgını, bozuk araçlar bu kadını nedense hiç etkilemezdi. O sabah saat tam onu çalarken değil de beş dakika geç geldi. Soluk soluğa kalmıştı. Telaşla özür diledi. Her zamankinin aksine gayet şaşkın bir hali vardı. "Çok üzgünüm," Mösyö Poirot. Çok, çok üzgünüm. Tam evden çıkarken kız kardeşim telefon etti."

"A... Sağlığının ve neşesinin yerinde olduğunu umarım."

"Ne yazık ki değil." Poirot merakla ona baktı. "Aksine çok üzgün. Gençlerden biri intihar etmiş."

Poirot hayretle donmuş kalmıştı. Bir şeyler mırıldandı.

"Efendim, Mösyö Poirot?"

"Gencin adı nedir?"

"Celia Austin."

"Nasıl intihar etmiş?"

"Morfin aldığını sanıyorlar."

"Bir kaza olamaz mı?"

"İmkânsız. Kız bir not bırakmış sanırım."

Poirot usulca içini çekti. "Beklediğim bu değildi. Hayır, bu değildi... Ama... bir şeyler olacağını biliyordum." Başını kaldırdı. Bayan Lemon elinde defter kalem bekliyordu. Belçikalı başını salladı. "En iyisi size

bugünkü mektupları vereyim. Onları dosyalayın. Mümkünse bazılarını cevaplandırın. Ben Hickory Sokağı'na gideceğim."

Kapıyı Poirot'ya Geronimo açtı. Onun iki gece önceki onur konuğu olduğunu fark edince de kendisini içeri alarak telaşla fısıldamaya başladı. "Ah, sinyor, siz misiniz? Başımız dertte. Korkunç bir şey oldu. Küçük sinyorinayı bu sabah yatağında ölü bulduk. Önce doktor geldi." Başını salladı. "Şimdi de polis müfettişi burada. Yukarda, sinyora ve patrona'yla birlikte. O paverina" kendisini neden öldürdü acaba? Oysa dün gece çok neşeliydi. Nişanlanmıştı... "

"Nişanlanmış mıydı?"

"Si, si! Sinyor Colin'le. Hani şu daima pipo içen iriyarı, esmer genç."

"Biliyorum."

Geronimo salonun kapısını açarak sanki Poirot'yu sırdaşıymış gibi bir tavırla içeri soktu. "Siz burada oturun. Polis gittikten sonra sinyoraya burada olduğunuzu söylerim. Olur mu?"

Poirot başını salladı. Geronimo dışarı çıktı. Yalnız kalan Belçikalı dedektif odadaki gençlere ait eşyaları dikkatle inceledi. Ama fazla bir şey öğrenemedi. Çünkü gençlerin çoğu özel kâğıtlarını ve eşyalarını odalarında saklıyorlardı.

Yukarıda Bayan Hubbard kendisine yumuşak bir sesle, adeta özür dilermiş gibi sorular soran Müfettiş Sharpe'ın karşısında oturuyordu. İriyarı, uysal tavırlı bir adamdı müfettiş. Bu hali herkesi aldatırdı. Sharpe, kadını yatıştırmaya çalışıyormuş gibi, "Biliyorum," diyordu. "Bu sizin için hem üzücü, hem de sıkıcı bir olay. Ama Dr. Coles'un da söylediği gibi resmi soruşturma yapılacak. Onun için durumu öğrenmemiz gerek. Şimdi... kız son zamanlarda endişeli ve üzgündü dediniz."

"Evet."

"Nedeni bir aşk macerası mıydı?" "Pek de değil... " Bayan Hubbard duraksadı.

Müfettiş Sharpe onu ikna etmeye çalıştı. "Bana her şeyi anlatmanız iyi olur. Dediğim gibi, durumu öğrenmeliyiz. Kızın kendisini öldürmesi için bir neden var mıydı? Acaba... hamile miydi?"

"Ne münasebet! Ortada böyle bir sorun yoktu. Ben bu yüzden tereddüt etmedim, müfettiş bey. Sadece zavallı kız pek çocukça şeyler yapmıştı. Bunların ortaya çıkmasını istemiyordum."

Müfettiş Sharpe öksürdü. "Bizler ağzı sıkı insanlarız. Sorgu yargıcı da çok tecrübeli bir adamdır. Her şeyi öğrenmemiz şart."

"Tabii, tabii. Benimki de budalalık. İşin doğrusu şu: Son üç ayda yurtta bazı şeyler kayboldu. Ufak tefek... değerli olmayan şeyler."

"Yani incik boncuk, naylon çorap ve benzeri gibi mi? Para da var mı?"

"Para çalındığını sanmıyorum." "Hırsız bu kız mıymış?"

"Evet."

"Onu yakaladınız mı?"

"Hayır. Pek de yakaladım sayılmaz. Geçen gece bir... şey... ahbabım buraya yemeğe geldi. Mösyö Hercule Poirot adında biri. Bilmem bu adı duydunuz mu?"

Müfettiş Sharpe not defterinden başını kaldırmıştı. Gözlerinin faltaşı gibi açılmasından bu adı bildiği anlaşılıyordu. "Hercule Poirot mu? Ya? işte bu çok ilgi çekici... "

"Mösyö Poirot yemekten sonra bir konuşma yaptı. O arada bu hırsızlık konusu da açıldı. Mösyö Poirot çocukların önünde bana

polise gitmemi tavsiye etti."

"Ya? Öyle mi?"

"Hemen arkasından Celia odama gelerek her şeyi itiraf etti. Çok üzülmüştü."

"Kendisini dava etmek isteyen var mıydı?"

"Hayır, hayır. Celia çaldığı eşyaları ödeyecekti. Diğerleri bu bakımdan gayet anlayışlı davrandılar." "Kız parasız mıydı?"

"Hayır... St. Catherine Hastanesi'ndeki eczanede çalışıyordu. Dolgun bir aylık almaktaydı. Yanılmıyorsam kişisel geliri de vardı. Açıkçası durumu buradakilerin çoğundan iyiydi."

Müfettiş not aldı. "Hırsızlık etmeye ihtiyacı yoktu ama yine de eşyaları çaldı."

Bayan Hubbard mırıldandı. "Sanırım kleptomandı... "

"Evet, çoğu zaman bu terim kullanılır. Yani gereksiz yere hırsızlık edenler için."

"Galiba biraz haksız davranıyorsunuz. Çünkü.. İşin içinde bir delikanlı vardı."

"Kızı o mu ihbar etti?"

"Tersine. Kızı canla başla savundu. Dün akşam yemekten sonra da bize nişanlandıklarını söyledi."

Sharpe hayretle kaşlarını kaldırdı. "Sonra da kız yatmaya çıkıp morfin yuttu öyle mi? Bu acayip bir şey değil mi?"

"Öyle. Onun için anlayamıyorum." Bayan Hubbard'ın endişeyle kırışmış olan yüzünden işin içinden çıkamadığı belliydi.

"Ama durum apaçık." Sharpe aralarındaki masada duran yırtık kâğıt parçasını işaret etti.

"Sevgili Bayan Hubbard,

Çok üzgünüm. Elimden bundan başka bir şey gelmiyor."

"Pusulanın altında imza yok ama el yazısının Celia Austin'e ait olduundan eminsiniz."

"Evet." Bayan Hubbard duraksayarak konuşmuştu. Yırtık kâğıda bakıp kaşlarını çattı. Neden bu notta bir acayiplik olduğunu düşünüyordu acaba?

Müfettiş, "Kâğıdın üstünde belirli bir tek parmak izi var," dedi. "O da Celia'nın. Morfin küçük bir şişedeydi... Üzerine St. Catherine Hastanesi'nin etiketi yapıştırılmıştı. Siz de kızın orada eczacı olarak çalıştığını söylediniz. Celia Austin zehirlerin bulunduğu dolaptan her istediğini alabilirdi. Herhalde morfini de oradan aldı. İntihar etmeyi kafasına koyduğu için ilacı alıp dün eve getirdi."

"İşte buna inanamıyorum. Bu akla yakın değil. Zavallı dün gece o kadar mutluydu ki!"

"O halde yatmaya çıktıktan sonra ümitsizliğe kapıldı. Belki geçmişinde bir leke vardı. Belki bunun ortaya çıkmasından korkuyordu. Onun delikanlıya âşık olduğunu söylediniz. Sahi, gencin adı nedir?"

"Colin McNabb. St. Catherine'deki seminerlere devam ediyor."

"Doktor, ha? Hım! Ve. St. Catherine'de?"

"Celia ona âşıktı. Bence delikanlı onu öyle delicesine sevmiyordu. Colin McNabb oldukça bencil bir gençtir."

"Öyleyse durumu şöyle açıklayabiliriz: Kız kendini delikanlıya layık görmüyordu. Ona her şeyi itiraf edememişti. Celia çok gençti değil mi?"

"Yirmi üç yaşındaydı."

"O yaşlarda çok idealist olurlar. Aşk maceraları da onları çok sarsar. Korkarım durum böyle. Yazık... " Ayağa kalktı. "Tabii bazı şeyler açıklanacak. Ama diğerlerini üstü kapalı bir şekilde geçeriz. Teşekkür ederim, Bayan Hubbard. Gerekli her şeyi öğrendim artık. Annesi iki yıl önce ölmüş. En yakın akrabası Yorkshire'de oturan yaşlı bir teyze... Evet... Onunla temasa geçeriz." Celia'nın telaşla o satırları karaladığı yırtık kâğıt parçasını aldı.

Bayan Hubbard birdenbire, "O notta bir acayiplik var," dedi.

"Acayiplik mi? Ne gibi?"

"Bilmiyorum... ama hatırlamam gerek. Tanrım!"

"Bu yazının onun olduğundan emin misiniz?"

"Evet, evet. Sorun o değil." Bayan Hubbard ellerini gözlerine bastırdı. Sonra da özür diler gibi, "Bu sabah aptallığım üzerimde," diye mırıldandı.

Müfettiş anlayışlı bir tavırla cevap verdi. "Çok sarsıldığınızın farkındayım. Artık sizi rahatsız etmeyiz, Bayan Hubbard." Sharpe kapıyı açtı. Ve birden irkildi. Az kalsın kapıya adeta yapışmış olan Geronimo'nun üzerine yuvarlanıyordu. Müfettiş nazik bir tavırla, "Merhaba," dedi. "Kapıdan konuşulanları dinlemeye meraklısın galiba?"

Geronimo dürüst bir adama yakışacak bir hiddetle, bağırdı. "Ne münasebet! Kesinlikle dinlemem! Asla! Asla! Ben sadece haber vermeye geliyordum."

"Ya? Ne haberi?"

Geronimo somurttu. "Aşağıda bir 'centilmen' var. La Sinyora Hubbard'ı görmek istiyor."

"Pekâlâ. Haydi git, Bayan Hubbard'a söyle oğlum." Uşağın yanından geçerek hızla koridordan ilerledi. Sonra da çabucak döndü. İtalyanı taklit ederek ayaklarının ucunda usul usul kapıya yaklaştı. Bakalım maymuna benzeyen uşak doğru mu söylemişti?

Geronimo'nun, "Geçen gece yemeğe gelen centilmen var ya?" dediğini duydu. "Hani şu kocaman bıyıklı centilmen. Aşağıda sizi bekliyor."

"Ha? Efendim?" Bayan Hubbard'ı n sesi dalgındı. "A, teşekkür ederim, Geronimo. Bir iki dakika sonra aşağıya inerim."

Müfettiş Sharpe kendi kendine gülümsedi. Bıyıklı centilmen ha?... Onun kim olduğunu tahmin ediyorum. Merdivenlerden çabucak aşağıya inerek salona girdi. "Merhaba, Mösyö Poirot! Görüşmeyeli çok oldu."

Belçikalı şöminenin yanındaki kitaplığın alt rafına bakmak için diz çökmüştü. Hemen ayağa kalktı, ama öyle utanmış gibi bir hali de yoktu. "Ah... siz... tamam! Siz Müfettiş Sharpe'siniz değil mi? Ama daha önce cinayet bölümünde değildiniz."

"İki yıl önce geçtim. Crays Hill'deki o olayı hatırlıyor musunuz?"

"Evet, evet. Yıllar önceydi... Ama siz hâlâ genç bir adam sayılırsınız... "

"Ben de yaşlanıyorum artık."

"Bense iyice ihtiyarladım. Ne yazık!" Poirot içini çekti. "Ama yine eskisi gibi çalışkansınız... Tabi bazı alanlarda!" "Ne demek

istiyorsunuz?"

"Geçen gece buraya gelip, kriminolojiyle ilgili bir konuşma yapmanızın nedenini öğrenmek isterdim."

Poirot güldü. "Nedeni basit. Bayan Hubbard çok değer verdiğim sekreterimin kız kardeşi. Benden böyle bir şey isteyince... "

"Daha doğrusu olayın iç yüzünü anlamanızı isteyince, siz de kalkıp geldiniz. Öyle değil mi?"

"Haklısınız."

"Ama neden? İşte ben bunu öğrenmek istiyorum. Bu öyle önemli bir olay değildi ki."

"Yani beni fazla ilgilendirecek bir şey değildi, demek istiyorsunuz."

"Evet. Aptal bir kız birkaç eşya çalmış... Olağan şeylerden bu. Sizin için pek basit bir olay. Öyle değil mi, Mösyö Poirot?" Belçikalı başını salladı. "O kadar basit sayılmaz." "Neden? Basit olmayan taraf hangisi?"

Poirot bir koltuğa oturdu. Kaşlarını hafifçe çatarak pantolonunun dizlerini eliyle silkeledi. "Bunu bilmeyi ben de isterdim." Sharpe irkildi. "Anlamadım?"

"Ben de anlamıyorum zaten. Çalınan eşyalar... " Başını salladı. "Anlamsız şeyler... Bir plana da uymuyorlar. Bu, ayak izlerini takibe benziyor. Ama izleri aynı ayaklar bırakmamış... Aptal dediğimiz kızın ayak izleri belli. Ama bunlardan başka şeyler de var. Celia Austin'in üzerine yıkılmak istenen bazı olaylar. Ama bunlar da kıza uymuyor. Anlamsız, acayip bazı olaylar. Kinin neden olduğu davranışlar. Oysa Celia kinci bir kız değildi." "Ama kleptomandı değil mi?" "Hiç sanmıyorum." "Öyleyse sıradan bir hırsızdı."

"Kastettiğiniz anlamda değil. Bence bütün o eşyaları bir gencin dikkatini çekmek için çaldı." "Colin McNabb'ın mı?"

"Evet. Colin'e delicesine âşıktı. Delikanlı ise onun farkında bile değildi. Celia ona güzel, hoş, terbiyeli bir kız yerine, genç ve ilginç bir suçlu gibi gözüktü. Bu yolla istediği de oldu. Colin hemen onunla ilgilendi."

"Bu Colin de budalanın biri olmalı." "Tersine. Psikoloji meraklısı."

"Ya... " diye Müfettiş Sharpe inledi. "Şu gençlerden demek! Şimdi anladım." Yüzünde hafif bir gülümseme uçuştu. "Kız çok zekiymiş."

"Evet. Şaşılacak şey..." Poirot dalgın dalgın tekrarladı. "Evet. Şaşılacak şey... "

Müfettiş Sharpe çabucak ona baktı. "Ne demek istiyorsunuz, Mösyö Poirot?"

"Bu fikri ona başka birinin verip vermediğini düşündüm. Hâlâ da düşünüyorum." "Neden versin?"

"Ne bileyim? İyilik için belki... Ya da başka bir nedenle.. İnsan böyle şeyleri öğrenemiyor ki."

"Bu fikri ona kim vermiş olabilir? Biliyor musunuz?" "Hayır... ama... hayır, hayır... "

Sharpe düşünceli bir tavırla konuştu. "Ne olursa olsun, yine de anlayamıyorum. Kız kleptoman rolü yapıyormuş. Bu yolla istediğini elde etmiş. Ondan sonra neden gidip kendini öldürdü?"

"Onun kendini öldürmemesi gerekirdi... " İki adam birbirlerine baktılar. Poirot, "Celia'nın intihar ettiğinden emin misiniz?" diye sordu.

"Durum apaçık, Mösyö Poirot. Başka olasılıklar üzerinde durmak... " Kapı açılarak içeriye Bayan Hubbard girdi. Yüzü kızarmış olan kadının kendinden emin bir hali vardı.

Heyecanla, "Hatırladım," diye bağırdı. "Günaydın, Mösyö Poirot... Hatırladım, müfettiş bey. Birden aklıma geldi. Yani... o intihar notunun garibime gitmesinin nedenini anladım. Onu Celia yazmış olamaz."

"Neden Bayan Hubbard?"

"Çünkü bu kâğıt mavi mürekkeple yazılmış. Oysa Celia dolmakalemine yeşil mürekkep doldurmuştu... " Bayan Hubbard başıyla rafı işaret etti. "Şu şişeden... Dün sabah kahvaltı zamanı oldu bu."

Müfettiş Sharpe çabucak odadan fırladı. Geri döndüğü zaman hali tavrı iyice değişmişti. "Doğru. Gidip baktım. Odada bir tek dolmakalem vardı. Başucundaki komodinin üzerinde duruyordu. Yeşil mürekkeple doldurulmuştu. Şimdi bu yeşil mürekkep... "

Bayan Hubbard hemen hemen boşalmış olan şişeyi alıp havaya kaldırdı. Sonra da kahvaltıda olanları kısaca, ama hiçbir şey atlamadan anlattı. Kadın sözlerini, "O kâğıt parçasının, Celia'nın dün bana yazdığı... ve benim de açıp okumadığım o mektuptan yırtıldığını sanıyorum," diye tamamladı.

"Kız mektubu ne yaptı? Hatırlıyor musunuz?"

Bayan Hubbard başını salladı. "Onu burada yalnız bırakıp çıktım. Bayan Nicoletis'e gittim. Herhalde Celia mektubu odada bir yere bıraktı, sonra da unuttu."

"Ve biri bulup açtı. Biri... " Sharpe birden duraksadı. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısınız? Zaten bu yırtık kâğıt parçası ta

başından beri beni düşündürüyordu. Celia Austin'in odasında bir deste kâğıt vardı. İntihar mektubunu bunlardan birine yazması' daha normal olurdu... biri, size yazdığı mektubun ilk satırlarının... başka anlama gelebileceğini düşündü. Bu bir intihar mektubu sanılabilirdi." Bir an durdu. Sonra ağır ağır, "O zaman bu... " dedi.

Hercule Poirot başını salladı. "Bir cinayet."

8

Hercule Poirot saat beş çayının, günün en önemli yemeğinin hakkının verilmesine engel olacağına inanırdı. Yani akşam yemeğinin... Buna rağmen Belçikalı yavaş yavaş dostlarına çay ikram etmeye alışıyordu.

Bu kez çok becerikli bir uşak olan George büyük fincanlar ve o sert Hint çayından bulmuştu. Bundan başka masada dörtköşeli yağlı çörekler, ekmek, reçel ve yine dörtköşeli bir erik pastası vardı. Bütün bunlar Müfettiş Sharpe için hazırlanmıştı. Adam ikram edilen şeyleri zevkle yedi. Sonra da memnun bir tavırla arkasına yaslanarak çayını yudumlamaya başladı. Üçüncü fincandı bu. "Sizi böyle rahatsız ettiğim için kusuruma bakmadınız ya, Mösyö Poirot? Öğrenciler yurda dönünceye kadar bir saatim var. Hepsini de sorguya çekmem gerek. Bunun hiç de hoşuma gitmediğini itiraf edeyim. Siz geçen gece bazılarıyla tanışmışsınız. Bana işime yarayabilecek bir iki şey söyleyebilir misiniz? Özellikle yabancılar hakkında."

"Benim yabancıları kolaylıkla anlayabileceğimi mi sanıyorsunuz? Ama mon cher, aralarında Belçikalı yoktu ki."

"Belçi... ah, anladım. Siz Belçikalı olduğunuz için diğer milletlerden olanlar size yabancı geliyor. Bana geldiği gibi... ama bu pek de doğru olmasa gerek. Yani... herhalde siz Avrupalıları benden iyi tanıyorsunuz. Buna karşılık Hintliler ve Batı Afrikalılar hakkında fazla bilginiz yok."

"Size bu konuda en iyi Bayan Hubbard yardım edebilir. Kadın aylardan beri gençlerin arasında yaşıyor. Üstelik insanları iyi anlıyor."

"Evet. Zeki ve işini bilen bir kadın. Ona güveniyorum. Yurdun sahibini de görmeliyim. Kadın bu sabah evde yoktu. Sanırım böyle bir sürü yurdu ve birkaç öğrenci kuruluşu varmış. Ama onu pek sevmiyorlarmış."

Poirot bir süre bir şey söylemedi. Sonra, "St. Catherine'e gittiniz mi?" diye sordu.

"Evet. Başeczacı bana çok yardım etti. Haberi duyunca hem şaşırdı, hem üzüldü."

"Kız için ne söyledi?"

"Bir yıldan biraz fazla bir süreden beri orada çalışıyormuş. Herkes onu severmiş. Fazla zeki değilmiş, ama çok dikkatli ve çalışkanmış." Bir an durduktan sonra, "Morfinin oradan alındığı kesin," diye ekledi.

"Ya? Çok ilginç... "

"Kız Morfin Tartrat almış. Eczanede, zehirlerin bulunduğu dolapta duruyormuş bu. Üst rafta. Her zaman kullanılmayan ilaçların arasında. Deri altına verilen morfin daha fazla kullanılıyor sanırım. Sonra Morfin Klorhidrik, Tartrat'a tercih ediliyor... Galiba her şey gibi ilaçların da modası var. Doktorlar bu bakımdan birbirlerine uyuyorlar. Bunu adam söylemedi tabii. Ben düşündüm. O dolabın üst rafında bir zamanlar moda olan, ama yıllardan beri kullanılmayan ilaçlar vardı."

"Bu yüzden de küçük, tozlu bir şişenin ortadan kaybolduğunu hemen fark etmeyeceklerdi."

"Evet. İlaçlar belirli zamanlarda kontrolden geçiyor tabii. Eczanedekiler uzun süreden beri Morfin Tartrat için reçete

gönderilmediğini söylediler. Yani şişenin çalınmış olduğu, doktorlardan biri böyle bir reçete yollayıncaya ya da ilaçlar kontrol edilinceye kadar ortaya çıkmayacaktı. Üç kalfada da hem zehirli maddelerin, hem de tehlikeli ilaçların durduğu dolabın anahtarı var. Dolaplar gerekince açılıyor. İşlerin çok olduğu günlerde de, yani hemen her gün dakikada bir ilaç çıkarılması gerekiyor. Bu yüzden de dolap açılıyor ve ancak iş sona erdiği zaman kilitleniyor."

"Morfini Celia'dan başka kim alabilirdi?"

"Dediğim gibi, diğer iki kadın kalfada da anahtar var. Ama onların Hickory Sokağı'yla bir ilişkileri olmadığı belli. Biri dört yıldan beri hastanede. Diğeri ise birkaç hafta önce gelmiş... Daha önce Devon'da bir hastanedeymiş. Sicili çok temiz. Üç eczacının da öyle. Yıllardan beri St. Catherine'de çalışıyorlarmış. Onların dolapları açmaları normal tabii. Sonra yerleri silen yaşlı bir kadın var. Sabahları dokuzla on arası geliyormuş. Kızlar hastaların reçetelerine bakar ya da koğuşlardan istenilen şeyleri yollarken kadın dolaptan şişeyi çalmış olabilir. Ama o da hastanenin emektarlarından. Böyle bir şey yapmayacağı kesin. Laboratuvardaki hademe de sık sık eczaneye şişe getiriyormuş. Tabii o da fırsat kolladığı takdirde morfin çalabilir. Ama hiç sanmıyorum." "Eczaneye dışardan kimler geliyor?"

"Oraya gelip giden yok. Başeczacının odasına gidebilmek için eczaneden geçiyorlar. Sonra büyük ecza firmalarının temsilcileri de var... Tabii zaman zaman kalfaları görmeye arkadaşları da geliyor. Bu doğru bir şey değil, ama oluyor."

"Şu son zamanlarda Celia Austin'e kimler gelmiş?" Sharpe not defterine baktı. "Geçen hafta salı günü Patricia Lane adlı bir kız uğramış. Celia'nın eczane kapandıktan sonra kendisiyle sinemada buluşmasını istiyormuş."

Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Patricia Lane... " "Kız orada beş dakika kalmış. Zehir dolabının yanına da gitmemiş. Bankonun arkasında durup Celia ve başka bir kızla konuşmuş... Sonra Celia'ya.. İki hafta kadar önce... bir zenci kızın geldiğini de hatırladılar. Pek mağrurmuş kız. İşin kendisini ilgilendirdiğini söyleyerek sorular sorup notlar almış."

"Bu Elizabeth Johnston olacak. Demek not almış?" "Sosyal yardım günüymüş. Böyle şeyler çok ilgisini çekiyormuş kızın... Bir de çocukların diyareleri ve deri hastalıkları için verilen ilaçlar?"

Poirot başını salladı. "Başka?" "Başkasını hatırlamıyorlar." "Eczaneye doktorlar da geliyor muymuş?"

Sharpe güldü. "Tabii... Her zaman. İş ya da ahbaplık için. Bazen bir formül hakkında konuşmak veya ne ilaçlar olduğunu öğrenmek amacıyla."

"Ne ilaçlar olduğunu öğrenmek için mi?"

"Evet. Bu benim de dikkatimi çekti. Bazen doktorlar hastanın kaşınmasına, çıban çıkarmasına ya da midesinin bozulmasına neden olan maddelerin yerine başka ilaçlar vermek için eczacıların fikrini alıyorlarmış. Bazen de işler azaldığı sırada biraz konuşmak için eczaneye uğramaktaymışlar. Gençler akşamdan kalma oldukları zaman gelip aspirin veya veganin istiyorlarmış. Herhalde fırsat bulunca kızlarla hafiften flört etmeye de çalışıyorlar. İnsanlar her yerde aynı... Durumun ne kadar ümitsiz olduğunu görüyorsunuz ya?"

Poirot, "Yanılmıyorsam," dedi. "Hickory Sokağı'ndaki gençlerden biri ya da birkaçı daha St. Catherine'de. İriyarı, kırmızı saçlı bir çocuk var. Bates... Bateman... "

"Len Bateson... Evet, o da St. Catherine'de. Colin McNabb'da oradaki seminerlere devam ediyor. Sonra Jean Tomlinson adlı bir kız

da fizyoterapide çalışıyor."

"Herhalde onlar da sık sık eczaneye uğruyoriardı?"

"Evet. İşin kötüsü, onların ne zaman geldiklerini kimse hatırlamıyor. Çünkü o gençleri hastanede görmeye alışmışlar. Jean Tomlinson eczacılardan birinin arkadaşıymış... "

Poirot içini çekti. "Bu iş hiç de kolay olmayacak."

"Öyle! St. Catherine'de çalışanlardan biri zehir dolabına bakarak, 'A, neden sizde Arsenalicis bu kadar fazla,' diyebilir. 'Bu ilacın artık kullanılmadığını sanıyordum.' Ya da buna benzer bir şey söyler. Hiç kimse bundan şüphelenmez. Sonradan da bu olayı hazırlamaz tabii." Sharpe bir an durdu. "Şimdi... biri Celia Austin'e morfin verdi. Sonra da kızın intihar ettiğini sanmamız için morfin şişesiyle o mektuptan yırttığı yazıyı odaya koydu. Ama neden, Mösyö Poirot? Neden?" Belçikalı başını alladı. Müfettiş devam etti. "Bu sabah kleptomani fikrini Celia Austin'e başka birinin vermiş olabileceğini ima ettiniz."

Poirot huzursuzca kımıldadı. "Bu bir tahmindi. Bence kız bunu kendi kendine düşünebilecek kadar zeki değildi."

"O halde bu fikir kimden çıktı?"

"Bana kalırsa öğrencilerden ancak üçü bunu akıl edebilirdi. Len Bateson, psikoloji biliyor. Sonra Colin'in suçlu psikolojisine çok meraklı olduğunun farkında. Celia'ya bunu bir tür şaka olarak söylemiş, kıza rolünü de ezberletmiştir. Belki de onun gizli bir amacı vardı. Ya da Len Bateson herkesin sandığı gibi bir insan değil... Zaten bunu daima dikkate almak gerek. Nigel Chapman hem muzip, hem de biraz kötü niyetli bir genç. Böyle bir şeyi alay olsun diye yapar ve en ufak bir üzüntü de duymaz. Yirmi beşine gelmiş, ama hâlâ şımarık bir çocuktan farksız. Üçüncü aday ise Valerie Hobhouse adlı çok zeki, modern ve öğrenim görmüş bir kız. Colin'in göstereceği

tepkiyi tahmin edecek kadar psikoloji biliyor sanırım... Belki Celia'yı seviyordu. Ve Colin'i budala yerine koyarak eğlenmekte bir sakınca görmedi."

Sharpe isimleri yazdı. "Len Bateson, Nigel Chapman, Valerie Hobhouse. Yardımınıza teşekkür ederim. Onları sorguya çekerken bunu hatırlayacağım. Ya Hintlilere ne dersiniz? Onlardan biri de tıp öğrencisi."

Poirot başını salladı. "O siyasetle meşgul. Bir de devamlı baskı altında tutulduğunu düşünüyor. Çevresiyle Celia Austin'e kleptoman gibi hareket etmesini söyleyecek kadar ilgilenmiyor... Zaten kızın da onun tavsiyesini dinleyeceğini pek sanmıyorum."

"Bana anlatacağınız başka bir şey yok mu, Mösyö Poirot?" Sharpe ayağa kalkarak defterini cebine koydu.

"Ne yazık ki yok! Ama bu konu beni yakından ilgilendiriyor. Bunun sizce bir sakıncası yok ya, dostum?"

"Ne münasebet! Bence ne sakıncası olabilir?"

"Ben de amatörce yöntemlerimle elimden geleni yapmaya çalışacağım. Ancak bir tek yolu izleyebilirim."

"Hangi yolu?"

Poirot içini çekti. "Konuşma yolunu, dostum, konuşma yolunu. Şimdiye kadar rastladığım bütün katiller konuşmaktan hoşlanırlardı. Bence karakter sahibi, sessiz sedasız adamlar pek cinayet işleyemezler. İşleseler bile bu bir hiddet anında olur. Daha ilk bakışta da durum anlaşılır... İnce düşünceli, zeki katilimize gelince... Kendisini o kadar beğeniyor ki, er geç ağzından bir şey kaçırır. Böylece kendini ele vermiş olur. Bu gençlerle konuşun, mon cher. Basit sorularla yetinmeyin. Onlara cesaret verin, size düşüncelerini

açıklasınlar. Yardımlarını isteyin. Tahminlerinin üzerinde durun. Ama... canım, size işinizi ben öğretecek değilim ya? Sizin ne kadar yetenekli olduğunuzu iyi bilirim."

Sharpe usulca gülümsedi. "Evet. Ben... uysallığın çok işe yaradığını yıllar önce öğrendim." İki adam birbirlerine bakarak güldüler. Müfettiş, "Hepsi de katil olabilir tabii," dedi.

Poirot kayıtsız bir tavırla, "Orası öyle," diye cevap verdi. "Örneğin, Len Bateson çok çabuk kızıyor. O zaman adeta kendini kaybediyor. Valerie Hobhouse çok akıllı. Zekice bir plan hazırlayabilir. Nigel Chapman dengesiz, çocuksu bir tip. O Fransız kız para için insanı öldürebilir. Patricia Lane annelik duyguları güçlü bir kız. Böyleleri sırası gelince kimsenin gözyaşına bakmaz, çok acımasız olurlar. Amerikalı Sally Finch neşeli, canayakın biri.

Ama pekâlâ rol yapabilir. Jean Tomlinson dürüstlük meraklısı. Ama biz de her pazar kiliseye devam eden katil çok gördük. Mutlaka Antilli Elizabeth Johnston yurttaki öğrencilerin en akıllısı. Ama o da duygularını aklın baskısı altına almış. Bu tehlikeli bir şey. Sonra yurtta sevimli bir genç Afrikalı var. Tahmin bile edemeyeceğimiz bazı nedenler yüzünden cinayet işleyebilir. Psikoloji meraklısı Colin McNabb'a gelince... Tanıdığım bazı psikologlar önce kendilerini tedavi etselerdi çok iyi olurdu."

"Mösyö Poirot! Başımı döndürdünüz. Cinayet işlemeyecek kimse yok mu?"

Hercule Poirot, "Bundan kuşkuluyum," diye mırıldandı.

9

Müfettiş Sharpe içini çekti. Arkasına yaslanarak mendiliyle alnını kuruladı. Sulu gözlü, öfkeli bir Fransız kızıyla, somurtkan bir Fransız gencini, her şeyden şüphelenen bir Hollandalıyı, konuşkan ve meraklı bir Mısırlıyı sorguya çekmişti. Genç bir Iraklıyla konuşmuştu. Sonra da iki Türkle. Müfettiş onların Celia Austin'in ölümüyle bir ilgileri olmadığından, kendisine bu bakımdan bir yardımda bulunamayacaklarından emindi. Sharpe şimdi Akimbombo'ya soru sormaya hazırlanıyordu.

Genç Afrikalı beyaz dişlerini ışıldatarak gülmekteydi. Ama çocuksu gözlerinde üzgün bir ifade vardı. "Ben de yardım etmek istiyorum. Evet... Lütfen... Genç Bayan Celia, bana karşı çok iyiydi. Bir keresinde bana bir kutu 'Edinburg Kayası' verdi. Şekerleri beğendim. O zamana kadar bunlardan hiç yememiştim. Kızın öldürülmesine çok üzüldüm. Belki de bu bir kan davası... Babasıyla amcası onun hakkında uydurulan bazı kötü yalanlar yüzünden buraya gelip onu öldürdüler."

Müfettiş Sharpe bunların imkânsız olduğunu söyledi. Genç adam üzüntüyle başını salladı... "O halde bu cinayetin neden işlendiğini bilmiyorum. Celia'ya niçin kötülük etmek istesinler? Siz bana kızın tırnaklarını kesip verin. Bir de bir tutam saçını. Belki bu eski usulle bir şeyler öğrenebilirim. Modern ve bilimsel bir yöntem değil, ama ülkemde çok kullanılır."

"Teşekkür ederim, Bay Akimbombo. Buna gerek yok sanırım. Şey... burada soruşturma başka türlü yapılıyor."

"Evet, efendim. Anlıyorum. Bu yöntem atom devrine uymuyor. Ülkemdeki yeni polisler de bu yola başvurmuyorlar. Sadece köylerdeki ihtiyarlar bu işle meşgul... Bütün yeni yöntemlerin çok üstün olduğundan ve bu sayede başarıya erişeceğinizden eminim." Akimbombo müfettişi nezaketle selamlayarak dışarı çıktı.

Müfettiş daha sonra Nigel Chapman'ı sorguya çekti. Ama genç adam bu konuşmayı kendi bildiği gibi yönetmek niyetindeydi. "Çok ilginç bir vaka değil mi? intihar konusunda ısrar ettiğiniz zaman yanıldığınızı sezmiştim. Doğrusu her şeyin Celia'nın dolmakalemini benim yeşil mürekkebimle doldurmuş olmasına dayanması bayağı hoşuma gidiyor. Katilin tahmin edemediği tek şey bu olmalı. Peki, cinayet nedeni üzerinde durdunuz mu?"

Müfettiş Sharpe, alaylı bir sesle, "Soruları ben soruyorum, Bay Chapman," diye anımsattı.

Nigel sakin bir tavırla elini salladı. "Tabii, tabii. Ben sadece boş yere vakit kaybetmemeniz için kestirmeden gitmeye çalışıyordum. Ama herhalde formalitelere uymak gerek. Adım Nigel Chapman. Yaşım yirmi beş. Nagasaki'de doğduğumu sanıyorum. Annemle babamın o sırada Nagasaki'de ne işleri varmış, bilmem.

Herhalde dünyayı dolaşmaya çıkmışlardı. Ama anladığıma göre bu yüzden Japon sayılmıyorum. Londra'da Tunç devri ve Ortaçağ tarihi okuyorum. Bilmek istediğiniz başka bir şey var mı?" "Ev adresiniz. Bay Chapman?"

"Ev adresim yok, efendim. Babam sağ, ama onunla kavga ettik. Bu yüzden kendisiyle oturmuyorum. Beni her zaman Hickory Sokağı 26 numarada ya da Coutts Bankası aracılığıyla bulabilirsiniz.

Yolculukta tanıştığım ve bir daha karşılaşmak istediğim kimselere böyle söylerim."

Müfettiş Sharpe, Nigel'in küstahlığına aldırmadı bile. O zamana kadar bir sürü 'Nigel'le tanışmıştı. Nigel'in her insan gibi cinayet yüzünden sorguya çekilmekten hoşlanmadığını, endişesini böyle küstahlıkla maskelemeye çalıştığını sezmişti. "Celia Austin'i iyi tanır mıydınız?"

"Bu güç bir soru. Onu hemen her gün görürdüm. Arkadaşça ilişkimiz vardı. Ama aslında onu hiç tanımazdım. Doğrusunu isterseniz, Celia beni hiç ilgilendirmiyordu. Herhalde oda bazı huylarımdan hoşlanmamaktaydı." "Sözgelimi, hangi huylarınızdan?"

"Hım... Örneğin, espri yapma merakımdan... Tabii ben Colin McNabb gibi kaba ve somurtkan bir genç değilim. O tür kabalık kadınları çeker. İyi bir usuldür bu."

"Celia Austin'i en son ne zaman gördünüz?"

"Dün gece yemekte. Hepimiz de onu sevgi gösterileriyle karşıladık. Sonra Colin ayağa kalkarak ağzında bir şeyler geveledi ve mahcup bir edayla nişanlandıklarını itiraf etti. O zaman kendisine biraz takıldık. İşte o kadar."

"Bu yemekte mi oldu? Yoksa salonda mı?"

"Yemekte... Sonra Colin bir yere gitti. Biz de salona geçtik."

"Hepiniz de salonda kahve içtiniz."

Nigel homurdandı. "Eğer o bulanık suya kahve adı verilirse, öyle yaptık."

"Celia Austin de kahve içti mi?"

"Şey... Herhalde. Yani onun kahve aldığını görmedim, ama herhalde içti."

"Ona siz kahve vermediniz mi?"

"Pek anlamlı bir soru bu. Ve de korkunç! Bu sözleri söylerken bana öyle dikkatli baktınız ki, bir an Celia'ya kahve vermiş, üstelik buna striknin ya da kullanılan zehir neyse ondan karıştırmışım gibi bir duyguya kapıldım. Beni ipnotize ettiniz galiba. Doğrusunu isterseniz, Bay Sharpe, ben Celia'nın yanına bile gitmedim. Üstelik onun kahve içip içmediğinin de farkında değilim. İster inanın ister inanmayın. Celia'yı derin bir ihtirasla sevmiyordum. Onun Colin'le nişanlandığını duyunca da canice bir intikam arzusuna kapılmadım."

Sharpe sakin sakin, "Ben böyle bir şey söylemedim zaten," diye cevap verdi. "Yanılmıyorsam, bu cinayetin aşkla bir ilgisi yok. Sadece biri Celia Austin'i ortadan kaldırmak istedi. Neden?"

"Bilmem neden, müfettiş bey? Bu çok ilgi çekici bir olay. Çünkü Celia aslında zararsız bir kızdı. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi? Fazla zeki sayılmazdı. İnsanın içini sıkardı biraz. Çok iyiydi. Ve öyle cinayete kurban gidecek bir kız değildi."

"Kaybolan eşyaları alanın Celia Austin olduğunu öğrendiğiniz zaman şaşırdınız mı?"

"Emin olun, şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. Bu, Celia'nın kişiliğine uymayacak bir şeydi."

"Kızı böyle bir davranışa teşvik eden siz değil misiniz?"

Nigel'in hayreti yapmacık değildi herhalde. "Ben mi? Ben mi onu teşvik ettim? Bunu neden yapayım?"

"İşin önemli yanı da bu ya. Bazı kimseler acayip şeylerle eğlenirler."

"Ben belki aptalım, ama o sinir bozucu hırsızlıkların eğlenceli bir tarafını görmüyorum."

"Sizce hoş bir şaka değil mi?"

"Şaka olduğu hiç aklıma gelmedi. Bu hırsızlığının nedeninin psikolojik olduğunu sanıyordum."

"Yani Celia Austin'in kleptoman olduğuna inanıyorsunuz değil mi?"

"Bu hırsızlıklar başka nasıl açıklanabilir müfettiş bey?" "Herhalde kleptomanları benim kadar tanımıyorsunuz, Bay Chapman."

"Doğrusu aklıma başka açıklama tarzı gelmiyor."

"Biri Celia Austin'e... sırf Bay McNabb'ın dikkatini çekebilmesi için bu şekilde hareket etmesini söylemiş olamaz mı?"

Nigel'in gözlerinde hem takdir dolu, hem de alaycı bir pırıltı belirdi. "İşte bu çok hoş, müfettiş bey... Biliyor musunuz, düşündükçe bunu gayet akla yakın buluyorum. Tabii Colin bu oyunu hemen yutardı... " Nigel uzun uzun güldü. Sonra da üzüntüyle başını salladı. "Ama Celia böyle bir oyun oynamaya kalkmazdı. Çok ciddiydi. Colin'le de alay etmezdi. Ona tapıyordu."

"Bu evde olan olaylar hakkında bir tahminde bulunabilir misiniz, Bay Chapman? Sözgelimi, genç Bayan Johnston'un kâğıtlarına mürekkep dökülmesi konusunda... "

"Eğer bu işin benim başımın altından çıktığını sanıyorsanız, çok yanılıyorsunuz, Müfettiş Sharpe. Yeşil mürekkep yüzünden benden şüphelendiler tabii. Ama bana sorarsanız bunun sebebi kindi."

"Neyin sebebi?"

"Mürekkebimin kullanılmasının. Biri benden şüphelenilmesin istiyordu. Bu yurtta kinci insan çok." "Ne demek istiyorsunuz?"

Nigel bu sözleri söylediğine pişman olmuş gibiydi. Hemen kayıtsız bir tavır takındı. "Hiç... Önemli değil... Tabii bir sürü insan bir arada yaşadılar mı, birbirlerinin sinirlerine dokunurlar."

Sıra Len Bateson'a gelmişti. Nigel Chapman'dan daha da endişeliydi. Bunu o şüpheli, aksi halinden anlamak olasıydı. İlk sorulardan sonra, "Pekâlâ," diye bağırdı. "Celia'nın fincanına kahveyi ben koydum. Ve bunu ona ben uzattım. Ne olmuş yani?"

"Yemekten sonra içtiği kahveyi ona siz mi verdiniz, Bay Bateson? Bunu mu söylemek istiyorsunuz?"

"Evet. Daha doğrusu fincanı ibrikten doldurup yanına koydum. Ama ister inanın, ister inanmayın, içinde morfin yoktu."

"Kızın kahveyi içtiğini gördünüz mü?"

"Hayır, görmedim. Hepimiz odada oraya buraya gidiyorduk. O arada ben biriyle tartışmaya daldım, Celia'nın kahveyi ne zaman içtiğinin farkında değilim. Etrafında başkaları vardı."

"Anlıyorum. Yani herhangi bir kimsenin fincana morfin atabileceğini söylemek istiyorsunuz."

"Hah! Birinin fincanına bir şey koymaya kalkın, bakın ne olacak? Herkes sizi hemen görür."

Sharpe mırıldandı. "Şart değil."

Len hiddetle bağırdı. "Ben o zavallı kızı neden zehirleyeyim? Ona bir düşmanlığım yoktu ki!"

"Onu zehirlemeye kalktığınızı söylemedim ki."

"Celia zehiri kendisi içti. Öyle olmalı. Bu olay başka türlü açıklanamaz."

"Eğer o not sahte olmasaydı, biz de öyle düşünecektik."

"Not sahte miymiş? O yazmamış mı?" "Evet. Bu, Celia Austin'in o sabah yazdığı mektubun bir bölümü."

"Şey... belki bunu mektuptan yırtıp intihar notu gibi kullandı." "Yapmayın, Bay Bateson. İntihar mektubu bırakmak istiyorsanız, oturur yazarsınız. Başka birine yazdığınız mektubu alıp bundan bir iki satır yırtmazsınız."

"Yırtabilirim de. İnsanlar türlü acayip şeyler yaparlar." "O halde mektubun geri kalanı nerede?" "Ne bileyim? Bu sizin işiniz, benim değil." "Bunu iş edineceğimden emin olabilirsiniz. Sorularıma nezaketle cevap vermenizi tavsiye ederim, Bay Bateson."

"İyi ya. Öğrenmek istediğiniz nedir? Kızı ben öldürmedim. Böyle bir şey yapmam için neden yoktu." "Ondan hoşlanır mıydınız?"

Len daha yumuşak bir tavırla, "Tabii," diye cevap verdi. "Çok iyi bir kızdı. Biraz aptalcaydı, ama kötü bir insan değildi."

"Bir süreden beri herkesi endişelendiren olaylara neden olduğunu, eşyaları çaldığını itiraf ettiği zaman ona inandınız tabii?" "Evet. Çünkü bunu kendisi söylemişti. Ama yine de... " "Celia'nın böyle bir şey yapamayacağını mı düşündünüz?" "Evet... Öyle." Len'in o sert tavırları değişmişti. Çünkü şimdi kendini savunmaya çalışmıyor, sadece ilgisini çeken bir konuyu çözümlüyordu. "Celia'da kleptoman hali yoktu. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Sonra... hırsız da olamazdı." "Bu hırsızlıkları başka bir nedenle yapamaz mıydı?" "Başka nedenle mi? Başka ne sebep olabilir?" "Diyelim ki, Colin McNabb'ın ilgisini uyandırmak istemiştir." "Pek akla yakın değil... "

"Ama bu olay, Colin McNabb'ın ilgisini çekmiş." "Evet, orası öyle. Bizim Colin psikolojik anormalliklere meraklıdır."

"İyi ya... Celia Austin belki bunu biliyor ve... " Len başını salladı. "Celia böyle bir şeyi düşünecek kadar zeki değildi. Yani öyle bir plan yapamazdı. Bir kere bilgisi yoktu." "Ama siz bu konuyu biliyorsunuz." "Ne demek istiyorsunuz?"

"Yani sırf merhametinizden Celia'ya o şekilde hareket etmesini söylemiş olabilirsiniz."

Len hafifçe güldü. "Benim böyle budalaca bir şey yapacağımı mı sanıyorsunuz? Siz çıldırmışsınız!"

Müfettiş konuyu değiştirdi. "Elizabeth Johnston'un kâğıtlarına mürekkebi kim döktü dersiniz? Celia Austin mi, başkası mı?"

"Başkası. Celia böyle bir şey yapmadığını söyledi. Ona inandım. Celia başkaları gibi Bess'e sinirlenmezdi."

"Elizabeth'e kimler sinirleniyor? Bunun sebebi nedir?"

"Bess, herkesi eleştirir." Len bir an düşündü. "Yani olur olmaz şeyler söyleyenleri. Masanın diğer tarafından bakar ve o ciddi tavrıyla, 'Korkarım bu sözünün gerçeklerle hiçbir ilgisi yok,' der. 'İstatistiklerin gösterdiğine göre... ' Böyle şeyler söyler işte. Tabii bu da insanın sinirine dokunur. Özellikle Nigel Chapman gibi aklına geleni söyleyiverenlerin."

"A, evet... Nigel Chapman."

"Mürekkep de yeşilmiş."

"Demek bu işi Nigel'in yaptığını düşünüyorsunuz?"

"Hiç olmazsa akla yakın bu. Kinci bir çocuktur. Ve sanırım ırk ayrımıyla ilgili bazı önyargılara saplanmış. İçimizde böyle düşünen bir o var zaten."

"Elizabeth Johnston'un hatasını düzelterek kızdırdığı başka kimseler de var mı?"

"Hım... Colin McNabb'ın birkaç kez tepesi attı sanırım. Sonra bir iki kez de Jean Tomlinson'un damarına bastı."

Sharpe birkaç soru daha sordu. Ama Len Bateson başka bir şey bilmiyordu. Müfettiş kırmızı saçlı delikanlıdan sonra Valerie Hobhouse'la konuştu. Valerie şık, zarif, sakin ve ihtiyatlıydı. İki gencin aksine, hiç de endişeli değildi, Celia'yı sevdiğinden söz etti. Celia öyle zeki bir kız sayılmazdı. Zavallı, Colin McNabb'a âşıktı. Hali içler açışıydı.

"Onun kleptoman olduğuna inanıyor musunuz, Bayan Hobhouse?"

"Herhalde öyleydi. Bu konuda fazla bir şey bilmiyorum."

"Biri Celia'yı böyle bir davranışa teşvik etmiş olamaz mı?"

Valerie omuzlarını silkti. "Yani Colin denilen o ukala budalanın dikkatini çekmesi için mi?"

"Çok anlayışlısınız, Bayan Hobhouse. Evet, ben de bunu kastediyorum. Bunu ona siz teklif etmediniz değil mi?"

Valerie alaycı bir tavırla güldü. "Çok sevdiğim bir eşarbın ince ince kesildiğini unutuyorsunuz, dostum. Ben o kadar iyi kalpli değilim."

"Hırsızlık etmesini ona başka birisi söylemiş olabilir, değilmi?"

"Hiç sanmıyorum. Bence Celia karakterine uygun bir şekilde hareket ediyordu."

"Karakterine uygun bir şekilde mi? Ne demek istiyorsunuz?"

"Sally'nin ayakkabısı yüzünden yurt altüst olduğu zaman ben Celia'dan şüphe ettim. Celia, Sally'yi kıskanıyordu. Sözünüettiğim Saliy Finch... Yurttaki en hoş kız odur... Colin de onunla biraz

ilgileniyordu. Parti gecesi Sally'nin ayakkabısının teki kayboldu. Kızcağız da toplantıya eski siyah elbisesi ve siyah ayakkabılarıyla gitmek zorunda kaldı. Celia ise bir şeye çok sevinmiş gibi bir tavırla ortada dolaştı durdu... Ama doğrusu ben onun hırsızlık ettiğinden, pudriyeri, bilezikleri çaldığından hiç şüphe etmedim."

"Onları kimin çaldığını sanıyordunuz?"

Valerie omzunu silkti. "Bilmem. Bu işi gündelikçi kadınlardan birinin yaptığını sandım."

"Ya parça parça kesilen sırt çantası?"

"Sırt çantasını da kesmişler miydi? Unutmuşum. Pek gereksiz bir şey yapmışlar doğrusu."

"Siz uzun zamandan beri buradasınız değil mi?"

"Şey, evet, Yurttakilerin en eskisi benim diyebilirim. Buraya geleli iki buçuk yıl oldu."

"O halde yurdu herkesten iyi biliyorsunuz?"

"Öyle sanırım."

"Celia'nın ölümü hakkında ne düşünüyorsunuz. Bunun sebebi ne olabilir? Bunu biliyor musunuz?"

Valerie başını salladı, iyice ciddileşmişti. "Hayır... Korkunç bir şey bu. Celia'nın ölmesini kim isteyebilir? iyi, zararsız bir kızcağızdı. Sevdiği adamla nişanlanmıştı ve... "

"Evet ve?" Müfettiş bekledi.

Valerie ağır ağır, "Cinayetin nedeni bu olamaz mı?" dedi. "Yani Celia nişanlanmıştı. Mutlu olacaktı. Ama bu da.. İçimizden birinin... deli... olduğunu göstermez mi?" Hafifçe titredi.

Müfettiş Sharpe düşünceli bakışlarla onu süzdü. "Evet... Deliliği de unutmamalı... Peki, Elizabeth Johnston'un kâğıtlarına mürekkep dökülmesine ne dersiniz? Bu konuda bir fikriniz var mı?"

"Hayır. Çirkin bir hareket bu. Celia'nın böyle bir şey yapmadığından eminim."

"Peki bu kimin işi olabilir?" "Şey... Aklıma gelen pek de makul değil." "Olsun."

"Benim acayip tahminlerimi öğrenmeyi herhalde istemezsiniz, müfettiş bey?"

"Tersine öğrenmeyi çok isterim. Tabii bunun bir tahmin olduğunu bilir ve başkalarına da anlatmam."

"Pekâlâ... Tabii yanılıyor olabilirim, ama bu bana Patricia Lane'in işiymiş gibi geliyor."

"Sahi mi? Beni çok şaşırttınız, Bayan Hobhouse. Particia Lane aklıma bile gelmezdi. Bana gayet dengeli, nazik bir insan gibi gözüktü."

"Bu işi onun yaptığını iddia etmiyorum. Ama... Pekâlâ da mümkün."

"Peki, bunun sebebi ne olabilir?"

"Patricia, Kara Bess'e sinirleniyor. Çünkü Kara Bess, Patricia'nın sevgili Nigel'ini eleştiriyor. Nigel zaman zaman gülünç iddialar ortaya atınca, onun yanlışını çıkarıyor."

"Yani sizce bu işi Nigel değil de, Patricia Lane mi yaptı?"

"Evet. Nigel bu zahmete katlanmaz. Herhalde böyle bir şey yapsaydı, o çok sevgili yeşil mürekkebini kullanmazdı. Nigel çok

zekidir. Oysa Patricia'dan böyle budalaca bir şey beklenir. Nigel'den şüphe edecekleri aklına bile gelmemiştir."

"Ya da bu işi, Nigel Chapman'a düşman olan ve ondan şüphelenilmesini isteyen biri yapmıştır."

"Evet. Bu da mümkün."

"Nigel Chapman'dan kim nefret ediyor?"

"Hım. Örneğin, Jean Tomlinson... Sonra Len de Nigel'le sık sık tartışır... "

"Bayan Hobhouse, morfin Celia Austin'e nasıl verildi dersiniz?"

"Bunu çok düşündüm. Tabii önce akla kahve geliyor... O gece hepimiz salona doluşmuştuk. Celia'nın fincanı yakınındaki küçük masanın üzerindeydi. Kahvesini iyice soğutup içerdi. Cesur ve soğukkanlı biri etraftakilere belli etmeden fincana bir hap filan atabilirdi. Ama yine de tehlikeli olurdu bu. Yani... böyle bir hareket dikkati çekerdi."

Müfettiş Sharpe, "Morfin hap halinde değildi," dedi.

"Ya nasıldı? Toz halinde mi?"

"Evet."

Valerie kaşlarını çattı. "Bunu kahveye karıştırmak daha güç olmaz mıydı?"

"Aklınıza kahveden başka bir şey gelmiyor mu?"

"Celia bazen yatmadan önce sıcak süt içerdi. Ama o akşam böyle bir şey yaptığını sanmıyorum."

"Bana o gece salonda olanları anlatır mısınız?"

"Dediğim gibi, oturup konuştuk. Biri radyoyu açtı. Sanırım erkeklerin çoğu sokağa çıktı. Celia erkenden odasına çekildi. Jean Tomlinson da öyle. Şaliyle ben geç vakte kadar oturduk. Ben mektup yazıyordum. Sally ise ders notlarını okuyordu. Galiba en son ben yattım."

"Yanı olağan bir geceydi?"

"Evet, müfettiş bey."

"Teşekkür ederim, Bayan Hobhouse. Şimdi bana Patricia Lane'i yollar mısınız?"

Patricia Lane'in endişeli bir hali vardı ama öyle pek korkmadığı belliydi. Sharpe sorduğu sorular sonucunda yeni bir şey öğrenemedi. Patricia, Elizabeth Johnston'un kâğıtlarına Celia'nın mürekkep döktüğünden emindi.

"Ama Bayan Lane, Celia böyle bir şey yapmadığını kesin şekilde söylemiş."

Patricia başını salladı. "Tabii. Başka çare yoktu ki. Böyle bir şey yaptığı için utanıyordu... Bu diğer olaylara uyuyor, değil mi?"

"Biliyor musunuz, bu olayda en çok ne dikkatimi çekti, Bayan Lane? olanların birbirini hiç tutmadığı."

Patricia kızardı. "Herhalde Bess'in kâğıtlarına mürekkep dökenin Nigel olduğunu düşünüyorsunuz?... Mürekkep yüzünden tabii... Oysa bu öyle saçma ki. Yani... Nigel öyle bir şey yapsaydı, herhalde kendi mürekkebini kullanmazdı. Budala değildir. Zaten böyle şeylere tenezzül etmez."

"Ama Bayan Johnston'la pek geçinemiyor, değil mi?" "Bess bazen insanın sinirine dokunuyor, ama Nigel'in aldırdığı yok." Patricia Lane heyecanla öne doğru eğildi. "Size bir iki şeyi anlatmaya

çalışacağım... Nigel Chapman hakkında yani... Anlayacağınız, Nigel kendi kendisinin en büyük düşmanı. Tavırlarının hiç de hoş olmadığını herkesten önce ben itiraf ediyorum. Bu yüzden başkaları onun hakkında birtakım önyargılara saplanıyorlar. Nigel çok kaba. Herkesle alay ediyor. İnsanları kızdırıyor. Tabii onlar da Nigel hakkında kötü şeyler düşünüyorlar. Oysa aslında Nigel göründüğünün tümüyle tersidir. Herkesin kendisini sevmesini isteyen mutsuz ve çekingen tiplerden. Ama ne yazık ki, elinde olmadan düşündüğünün tersini söylüyor ya da yapıyor." Müfettiş Sharpe, "Ah," dedi. "Bu üzülecek bir şey." "Evet. Ama bu elinde değil... Her şeyin nedeni çok acı bir çocukluk dönemi geçirmiş olması. Babası çok sert ve ciddi bir adammış. Oğlunu hiçbir zaman anlamamış. Zaten Nigel'in annesine deçok kötü davranırmış... Kadın öldükten sonra Nigel babasıyla müthiş bir kavgaya tutuşmuş ve fırlayıp evden çıkmış. Babası, 'Sana bir kuruş vermem,' diye bağırmış. 'Hayatını kazanmana bak.' Nigel de, 'Senden hiçbir şey istemiyorum,' demiş. 'Zaten versen de almam.' Nigel'e annesinden biraz para kalmış. O da bununla hayata atılmış. Bir daha da babasını görmemiş, ona mektup bile yazmamış. Bir bakıma bu acı bir şey. Ama babasının kötü biri olduğu kesin. Nigel'in hayata küsmesine, başkalarıyla geçinememesine şaşmamak gerek. Annesi öldüğünden beri onunla kimse ilgilenmemiş. Çok zeki ama bünyesi zayıf. Normal bir insan olduğunu başkalarına göstermesi imkânsız." Patricia Lane sustu. Bu uzun ve heyecanlı konuşma yüzünden kızarmış ve soluk soluğa kalmıştı.

Müfettiş Sharpe düşünceli düşünceli onu süzdü. O zamana kadar Patricia Lane gibilerle çok karşılaşmıştı. Kendi kendine, bu kız Nigel'e âşık, dedi. Genç adamın onu sevdiği yok, ama Patricia'nın kendisine bir anne şefkatiyle bakmasına razı oluyor. Herhalde babası aksi herifin tekiydi. Annesinin de kafasız bir kadın olduğu belli. Nigel'i

şımartmış. Oğlunun üstüne düşerek, çocukla babasının arasındaki uçurumun büsbütün derinleşmesine neden olmuş... Böyle şey çok gördüm... Acaba Nigel Chapman, Celia Austin'e mi âşıktı? Hiç sanmıyorum. Ama olabilir... Eğer öyleyse... herhalde Patricia Lane buna çok kızıyor, üzülüyordu. Ama Celia'ya kötülük edecek kadar mı? Patricia bu yüzden cinayet işleyebilir miydi?... Sanmam. Zaten Celia, Colin McNabb'le nişanlanınca, bu cinayet nedeni de ortadan kalkmış oldu."

Sharpe, Patricia Lane'e gidebileceğini söyleyerek Jean Tomlinson'u çağırttı.

10

Jean Tomlinson yirmi yedi yaşlarında, sarı saçlı, düzgün hatlı, ciddi bir kızdı. İnce dudaklı ağzını hafifçe büzerek müfettişin karşısına oturdu. Resmi bir tavırla, "Evet?" dedi. "Size nasıl yardım edebilirim?"

"Acaba bu çok üzücü olayda bize yardımınız dokunabilirmi?"

Jean başını salladı. "Korkunç... gerçekten korkunç bir olay bu. Celia'nın intihar ettiğini sandığımız zaman da durum kötüydü. Bir de şimdi kızın öldürüldüğü düşünülüyor... " Susarak üzüntüyle başını salladı.

Sharpe, "Celia'nın zehri kendi isteğiyle içmediğinden hemen hemen eminiz," diye cevap verdi. "Zehrin nereden alındığını biliyor musunuz?"

Jean, "Galiba St. Catherine Hastanesi'nden," dedi. "Celia'nın çalıştığı yerden. Ama bu da onun intihar ettiğini göstermezmi?"

Müfettiş gülümsedi. "Katilin niyeti de bu cinayete intihar süsü vermekti herhalde."

"Peki ama zehri Celia'dan başka kim alabilirdi?"

Sharpe içini çekti. "Hemen hemen herkes. Buna karar vermeleri yeterliydi. Hatta siz bile isteseniz zehir çalabilirsiniz, Bayan Tomlinson."

"Rica ederim, Müfettiş Sharpe." Jean'ın sesi öfkeyle sertleşmişti.

"Siz eczaneye sık sık giderdiniz değil mi, Bayan Tomlinson?"

"Evet. Oraya bir arkadaşımı görmeye giderdim. Ama zehir dolabını karıştırmak hiçbir zaman aklımdan geçmedi."

"Yine de bunu yapabilirdiniz değil mi?"

"Kesinlikle böyle bir şey yapamazdım."

"Rica ederim, Bayan Tomlinson. Diyelim ki, arkadaşınız koğuşlardan istenen ilaçları veriyordu. Diğer kız da reçetelerle meşguldü. Ön odada çoğunlukla iki kalfa bulunuyor zaten... İşte böyle bir fırsattan yararlanarak odanın ortasında yükselen rafların arkasına geçer ve dolaptan çabucak alacağınız şişeyi usulca cebine atardınız. İki kalfa ne yaptığınızı bilemezlerdi bile."

"Bu sözleriniz dayanılacak gibi değil. Bu.. İğrenç.. İğrenç bir suçlama!"

"Değil, Bayan Tomlinson. Böyle bir şeyle ilgisi bile yok. Beni yanlış anlamayın. Bana böyle bir şey yapmanızın imkânsız olduğunu söylediniz. Ben de size bunun mümkün olduğunu göstermeye çalışıyorum. Yoksa sizin zehir çaldığınızı söylediğim yok." Durdu. Sonra, "Neden böyle bir şey yapasınız?" diye ekledi.

"Değil mi ya? Müfettiş Sharpe, Celia'nın arkadaşı olduğumun farkında değilsiniz galiba?"

"Çok kimse arkadaşları tarafından zehirlenmiştir. Biz bazen kendi kendimize, 'Bir dost ne zaman dost değildir?' diye sorarız."

"Celia'yla aramızda düşmanlık yoktu. Aksine... Ben onu çok severdim."

"Kaybolan eşyaları onun çaldığından şüphe etmeniz için bir neden var mıydı?"

"Kesinlikle yoktu. O kadar şaşırdım ki, Celia'nın prensip sahibi bir kız olduğunu sanıyordum. Onun böyle bir şey yapacağı aklıma bile gelmezdi."

"Celia'nın kleptoman olabileceğini düşündünüz mü hiç?"

Jean Tomlinson dudaklarını büsbütün büzdü. Sonra da, "Doğrusu ben bu fikirde değilim, Müfettiş Sharpe," diye cevap verdi. "Bir bakıma eski kafalıyım. Bence hırsızlık hırsızlıktır."

"Yani Celia'nın o eşyaları sırf onlara sahip olmak istediği için çaldığına mı inanıyorsunuz?"

"Tabii."

"Yani sizce Celia dürüst değildi." "Ne yazık ki öyle."

Müfettiş Sharpe başını salladı. "Ah... Çok kötü... "

"Evet. İnsan arkadaşının sandığı gibi biri olmadığını anlayınca düş kırıklığına uğruyor."

"Sanırım bir ara bizi... yani polis çağırmayı düşünmüşler."

"Evet. Bence en doğrusu da bu olurdu."

"Belki de hâlâ, böyle yapmalılardı, diye düşünüyorsunuz?"

"Evet. Böylesi daha iyi olurdu. Bence bu şekilde hareket eden bir insan mutlaka cezalandırılmalıdır."

"Yani aslında hırsız olmasına rağmen kendine kleptoman süsü veren bir insan demek istiyorsunuz? Öyle değil mi?"

"Bir bakıma bunu demek istiyorum."

"Oysa Celia cezalandırılmayacak, aksine Colin McNabb'la evlenerek mutlu olacaktı."

Jean Tomlinson kinci bir tavırla, "Colin McNabb'ın yaptıklarına şaşmamak gerek," diye söylendi. "Dinsizin biri o! Hiçbir şeye inanmıyor. İnsanla alay ediyor. Kaba!"

Müfettiş Sharpe, "Ah," dedi. "Kötü." Başını salladı.

"Colin, Celia'yı özellikle destekledi. Çünkü başkalarının zarara uğramasına aldırmıyor. Herhalde, istediğini çalıversin, olur biter, diye düşünüyor."

"Ama ne olursa olsun Celia suçunu itiraf etti."

"Hah! Foyası meydana çıktıktan sonra!" "Foyasını kim meydana çıkardı?"

"Şu yemeğe gelen adam... adı neydi? Hah, Mösyö Poirot..."

"Poirot'nun işin iç yüzünü öğrendiğini nereden anladınız, Bayan Tomlinson? O böyle bir şey söylemedi. Poirot sadece polis çağırmanızı önerdi."

"Herhalde Poirot, Celia'ya ondan şüphelendiğini açıkladı. Ya da bunu belli etti. Foyasının meydana çıkacağını sezen Celia da hemen Bayan Hubbard'a koşup her şeyi anlattı."

"Elizabeth Johnston'un kâğıtlarına dökülen mürekkebe ne dersiniz? Celia bunu da itiraf etti mi?"

"Doğrusu bilmiyorum. Herhalde."

Sharpe, "Yanılıyorsunuz," diye cevap verdi. "Celia böyle bir şey yapmadığını kesinlikle söyledi."

"Belki... Olabilir. Ama pek de inanılacak gibi değil."

"Yoksa suçlunun Nigel Chapman olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Nigel'in böyle bir şey yapabileceğini sanmıyorum... Belki de bu iş Akimbombo'nun başının altından çıktı." "Ya? O neden böyle bir şey yapsın?"

"Kıskançlık yüzünden. Bu zenciler birbirlerini çok kıskanıyorlar. Sonra duygularına da hâkim olamıyorlar."

"İşte bu çok ilginç, Bayan Tomlinson. Celia Austin'i en son ne zaman gördünüz?"

"Cuma gecesi yemekten sonra."

"Yatmaya hanginiz daha önce çıktınız? O mu, yoksa siz mi?" "Ben."

"Salondan ayrıldıktan sonra, Celia'nın odasına gittiniz mi? Ya da onu başka bir yerde gördünüz mü?"

"Hayır."

"Morfini Celia'nın kahvesine kimin karıştırdığını da bilmiyor musunuz? Tabii zehir kıza o şekilde verildiyse... " "Bilmiyorum."

"Salonda ya da birinin odasında morfin görmediniz mi?" "Hayır. Hayır, sanmıyorum."

"Sanmıyor musunuz? Ne demek istiyorsunuz, Bayan Tomlinson?"

"Şey... Bir şey hatırladım. Saçma bir iddiaydı doğrusu." "Hangi iddia?"

"Çocuklardan biri... hayır, ikisi üçü bir tartışmaya girişmişlerdi de... "

"Ne hakkında?"

"Cinayet ve bunun nasıl işleneceği hakkında."

"Bu konuşma kimlerin arasında geçti?"

"Sanırım tartışmaya Nigel'le Colin başladı. Sonra işe Len Bateson karıştı. Patricia da vardı... "

"O ara neler söylenildiğini, tartışmanın nasıl geliştiğini hatırlıyor musunuz?"

Jean Tomlinson bir süre düşündü. "Yanılmıyorsam, tartışma zehirle cinayet işlemekten söz edilirken çıktı. Biri, zehir bulmanın çok güç olduğunu, katilin çoğu kez bu yüzden ele geçtiğini söyledi. 'Ya zehir satın aldığın öğrenilir ya da böyle bir maddeyi elde edebilecek durumda olduğu için şüpheleri üstüne çeker,' dedi. Nigel, 'Hiç de değil,' diye itiraz etti. 'İnsan zehri üç yoldan elde edebilir. Üstelik ondan kimse de şüphe etmez.' Len Bateson onun saçmaladığını söyledi. Nigel, 'Hayır,' dedi. 'Sözlerimi kanıtlamaya hazırım.' Patricia hemen söze karıştı. 'Nigel haklı. Len, sen ve Colin istediğiniz zaman hastaneden zehir çalabilirsiniz.

Celia da öyle.' Nigel bağırdı. 'Benim kastettiğim bu değildi. Celia ezcaneden bir şey alsa bunu hemen fark ederler. Er geç ilacı arar ve bunun ortadan kaybolmuş olduğunu görürler.' Patricia karşı çıktı. 'Şart değil. Celia şişedeki zehri'boşaltıp yerine başka bir madde koyarsa, kimse bir şeyden şüphelenmez.' Onun üzerine Colin alay etti. 'O halde çok geçmeden hastalar ciddi şekilde şikâyete başlarlar.' Nigel, 'Ama,' dedi. 'Ben özel fırsatları kastetmedim. Örneğin, beni ele alın. Benim hastaneye, eczaneye girmem imkânsız. Ne doktorum, ne de eczacı. Yine de üç ayrı şekilde, üç ayrı zehir çalabilirim.' Len Bateson, 'Pekâlâ,' diye cevap verdi. 'Yöntemlerin nedir?' Nigel güldü. 'Bunu şimdi anlatmayacağım. Ama seninle iddiaya girmeye hazırım. Üç hafta içinde sana üç tehlikeli zehir getireceğim.' Len, 'Seninle beş sterline iddiaya girerim,' dedi. 'Bunu yapman imkânsız?'"

Jean duraklayınca, Müfettiş Sharpe, "Ee?" diye sordu.

"Bir süre bir şey olmadı. Sonra bir gece salonda otururken, Nigel, 'Buraya bakın çocuklar,' diyerek güldü. 'Ben sözümü tuttum.' Ve masaya üç şey fırlattı. Bir tüp Hiosin tableti. Bir şişe Tentür Dijitalin ve küçük bir şişe Morfin Tartrat."

Müfettiş bağırdı. "Morfin Tartrat mı? Şişenin üzerinde etiket var mıydı?"

"Evet. St. Catherine Hastanesi'nin etiketi. Bunu hatırlıyorum. Çünkü isim hemen dikkatimi çekti." "Ya diğerleri?'"

"Onları fark etmedim. Ama o zehirlerin bir hastanenin ecza bölümünden alındığını sanmıyorum." "Sonra ne oldu?"

"Her kafadan bir ses çıktı tabii. Len Bateson, 'Haydi, haydi,' dedi. 'Cinayet işlersen seni bu zehirler yüzünden hemen yakalarlar.' Nigel, 'İmkânsız,' diye cevap verdi. Ben sıradan bir vatandaşım. Hastane ve klinikle bir ilgim yok. Kimse bu zehirlerle aramda bir bağ kuramaz. Çünkü gidip bunları satın almadım.' Colin McNabb pipoyu ağzından çekti. 'Zaten zehirleri satın alman imkânsız. Hiçbir eczane bu maddeleri doktor reçetesi olmadan vermez.' Her neyse... Uzun uzun tartıştılar... Sonunda Len parayı vereceğini söyledi. 'Ama şimdi veremem,' dedi. 'Çünkü param pek az. Yalnız Nigel'in iddiasını kazandığı kesin... E, şimdi bu ganimeti ne yapacağız?' Nigel, 'Bir kaza olmadan hepsini atalım,' diyerek güldü. Onun üzerine tüpü boşaltıp tabletleri şömineye attılar. Morfin tartratı da öyle. Tentür Dijitalini ise tuvalete döktüler." "Ya şişeler?"

"Şişelerin ne olduğunu bilmiyorum... Herhalde onlar da kâğıt sepetini boyladılar."

"Zehirler atıldı değil mi?"

"Evet. Bundan eminim. Kendi gözlerimle gördüm."

"Bu olay ne zaman oldu?"

"Hım... on beş gün önce sanırım."

"Anlıyorum. Teşekkür ederim. Bayan Tomlinson."

Jean odadan çıkmadı. Bir şeyler öğrenmek istediği belliydi. "Bu önemli mi?"

"Olabilir. Şimdiden bir şey söylenemez."

Müfettiş Sharpe bir süre derin derin düşündü. Sonra da tekrar Nigel Chapman'ı çağırttı. "Bayan Jean Tomlinson demin ilgi çekecek bir şey söyledi."

"Sevgili Jean kafanızı zehirledi tabii. Kimin aleyhinde bulundu? Benim mi?"

"Jean Tolminson zehirlerden ve sizden söz etti, Bay Chapman."

"Zehirlerden ve benden mi? O da nereden çıktı?" "Yani birkaç hafta önce Len Bateson'la şüphe uyandırmayacak bir şekilde zehir elde edebileceğinize dair bahse girdiğinizi unuttunuz mu?"

"A, o mu?" Nigel birden durumu anlamıştı. "Ha, şu mesele! Ne garip, o olay aklıma bile gelmedi. Hatta Jean'ın da salonda olduğunu hatırlamıyorum. Bu olayın özel bir anlamı olduğunu sanmıyorsunuz ya?"

"Belki olmaz. Böyle bir olay olduğunu itiraf ediyorsunuz demek?"

"Tabii. o konuyu konuşuyorduk... Colin'le Len'in ukalalıkları tutmuştu. Onlara her isteyenin basit bir zekâ oyunuyla zehir elde edebileceğini söyledim. Hatta, 'Üç şekilde yapılabilir,' dedim. 'Bu sözümü kanıtlamak için bunları uygulayacağım. Ve... "

"Evet... "

"Ve öyle de yaptım, müfettiş bey." "O üç yöntem nedir, Bay Chapman?" Nigel başını yana eğdi. "Benden kendi kendimi suçlamamı istiyorsunuz. Bari malum uyarıda da bulunun, olsun bitsin."

"Henüz uyarı zamanı gelmedi, Bay Chapman. Tabii, dediğiniz gibi kendi kendinizi suçlamanız şart değil. İsterseniz bu sorulara cevap vermeyi reddedebilirsiniz."

"Reddetmeyi pek istemiyorum," Nigel bir iki dakika düşündü. Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme uçuşuyordu. "Herhalde yaptığım kanuna aykırı bir şeydi. Bu yüzden beni tutuklayabilirsiniz de... Öte yandan bu bir cinayet. Eğer o olayın zavallı Celia'nın ölümüyle bir ilgisi varsa o zaman size her şeyi anlatmam daha doğru olur."

"Evet. En akla uygunu da bu."

"Pekâlâ. Konuşacağım." "O üç yöntem nedir?"

"Şey... " Nigel koltukta arkasına yaslandı. "Gazetelerde doktorların tehlikeli ilaçları arabalarından çaldırdıklarını okuyoruz. Öyle değil mi? Halka sık sık uyarıda bulunurlar... "

"Evet."

"Ben de, en iyisi, diye düşündüm. Bir kasabaya gidip usulca bir aile doktorunu izlemek... Fırsat bulunca da arabasını açıp çantasına bakmak ve istediğim zehiri çalmak... Çünkü kasabalarda doktorlar çantalarını hep yanlarına almıyorlar. Bu daha çok görecekleri hastaya bağlı."

"Ee?"

"Hepsi bu kadar... Bu bir numaralı yöntem... Bunu uygulamak için birkaç doktorun peşine takıldım. Sonunda dikkatsiz birini bulabildim.

Ondan sonra zehri çalmak çok kolay oldu. Adam arabasını tenha bir yerde, bir çiftlik evinin önünde bırakmıştı. Otomobilin kapısını açtım. Çantadan Hiosin Hidrobromör tüpünü aldım. İşte o kadar."

"Ah! Ya ikincisi?"

"Doğrusunu isterseniz bunu başarabilmek için sevgili Celia'nın ağzını aramak zorunda kaldım. Ama o hiçbir şeyden şüphelenmedi. Dediğim gibi aptalın biriydi. Amacımı da bilmiyordu. Celia'ya doktorların reçetelere yazdıkları Latinceden söz ettim. Sonra, 'Bana bir reçete yaz,' dedim. 'Şöyle doktorlarınki gibi... Örneğin... Tentür Dijitalin için olsun.' Hiç şüphelenmeden istediğimi yaptı. Ondan sonra da telefon rehberini açarak, Londra'nın ücra bir köşesinde oturan bir doktorun adını seçtim. Kâğıdın altına onun başharflerini yazmak ya da şöyle okunaksız bir imzasını atmak yeterli olacaktı." Nigel bir süre durdu. "Sonra bu uydurma reçeteyi Londra'nın kalabalık semtindeki bir eczaneye götürdüm. Eczanenin seçtiğim doktorun imzasını tanıması imkânsızdı. Böylece hiçbir güçlük çekmeden ilacı aldım. Zaten kalp hastalarına Dijitalin çok veriliyor. Ben de ilacı bir otelin kâğıdına yazdırmıştım."

Sharpe alaycı bir tavırla mırıldandı. "Çok zekisiniz." "Aptallığımdan başımı derde soktum. Sesinizden bu anlaşılıyor."

"Ya üçüncü yöntem?"

Nigel hemen cevap vermedi. Sonra da, "Buraya bakın," dedi. "Suçumun ne olduğunu söyler misiniz?"

Müfettiş Sharpe, "Kitlenmemiş bir arabadan ilaç almak hırsızlıktır," dedi. "Sahte reçete hazırlamak ise... "

Nigel onun sözünü kesti. "Ama ben tam anlamıyla sahtekârlık yapmış sayılmam. Bir kere bu yolla kimseyi dolandırmış değilim. Sonra doktorun imzasını da taklit etmedim. Yani bir reçete hazırlar,

altına da H. R. James yazarsam, bu herhangi bir James adlı doktorun imzasını taklit ettiğim anlamına gelmez. Öyle değil mi?" Ağzını çarpıtarak güldü. "Ne demek istediğimi anlıyorsunuz herhalde? Kendi kendimi tehlikeye atıyorum. Eğer beni cezalandırmaya kalkarsanız, mahvolduğumun resmidir. Öte yandan... "

"Evet, Bay Chapman, öte yandan... "

Nigel ani bir heyecanla, "Cinayetten hoşlanmıyorum," diye bağırdı. "Korkunç, iğrenç bir şey bu. Zavallı Celia, böyle bir ölüme layık değildi... Size yardım etmek istiyorum. Ama bütün bunların bir yararı var mı? Hiç sanmıyorum. Yani suçlarımı itiraf etmemin demek istiyorum."

"Polis, oldukça makuldur, Bay Chapman. Bazı olaylara basit bir şaka gözüyle bakabilirler. Celia Austin sorununun çözülmeşine yardım etmek istediğinizi söylediniz. Buna inanıyorum. Şimdi bana lütfen üçüncü yönteminizi anlatın."

Nigel, "Şey..." diye mırıldandı. "İşin sonuna geldik artık. Bu iş diğer ikisinden daha tehlikeliydi. Ama buna karşılık çok daha eğlenceliydi. Celia'yı bir iki kez eczanede ziyaret etmiştim. Orasının nasıl bir yer olduğunu biliyordum."

"Demek şişeyi dolaptan çalmayı başardınız?"

"Hayır, hayır. İş o kadar basit değildi. Bence kalleşlik sayılırdı bu. Sonra bu gerçek bir cinayet olsaydı... yani ben zehri gerçekten birini öldürmek için çalsaydım, herhalde benim eczaneye girdiğimi hatırlarlardı. Aslında ben Celia'nın çalıştığı yere altı aydan beri uğramamıştım. Celia'nın on biri çeyrek geçe kahve içip iki bisküvi yemek için arka odaya geçtiğini biliyordum. Kızlar sırayla ikişer ikişer içeri gidiyorlardı. Kalfalardan biri yeni gelmişti ve beni de tanımıyordu

tabii. Zehri nasıl aldım biliyor musunuz? Sırtımda beyaz bir ceket, boynumda stetoskopla eczaneye girdim. Bankonun diğer tarafında sadece yeni gelen kız vardı. O da reçetelerle meşguldü. Yanından ağır ağır geçerek, zehirlerin durduğu dolaba gittim. Şişeyi alarak, bölmenin diğer tarafına geçtim. Kıza, 'Sizde ne dozda Adrenalin var?' diye sordum. O cevap verince de başımı salladım. Ve, 'Bana Veganin ver misiniz?' dedim. 'Gece içkiyi fazla kaçırmışım... ' Hapları yutarak tekrar ağır ağır dışarı çıktım. kız benden şüphelenmedi bile. Benim tıp öğrencilerinden ya da asistanlardan biri olduğumu sandı. Çocuk oyunu gibi bir şeydi bu. Celia'nın eczaneye geldiğimden haberi bile yoktu."

Müfettiş Sharpe merakla, "Bir steteskop, ha?" diye mırıldandı. "Bunu nereden buldunuz?"

Nigel birdenbire güldü. "Stetoskop, Len Bateson'undu. Anlayacağınız ondan çaldım."

"Buradan mı?"

"Evet."

"Stetoskop'un çalınması da böylece açıklanmış oluyor. Demek onu alan Celia değildi?"

"Tabii değildi. Stetoskop bir kleptomanın beğeneceği bir şey olabilir mi?"

"Peki sonradan onu ne yaptınız?"

Nigel özür diler gibi, "Rehin vermek zorunda kaldım," dedi.

"Len Bateson'a karşı haksızlık etmiş olmadınız mı?"

"Oldum tabii. Kötü bir şeydi bu. Ama ona bu durumu açtığım takdirde, yöntemimi açıklamak zorunda kalacaktım. Oysa böyle bir

niyetim yoktu." Nigel neşeyle ekledi. "Neyse birkaç gece sonra onu davet edip nefis bir ziyafet çektim."

Müfettiş Sharpe homurdandı. "Sorumluluk duygusu olmayan bir insansınız."

Nigel neşeyle gülüyordu artık. "O üç zehri masaya atıp bunları kimsenin haberi olmadan aldığımı söylediğim zaman yüzlerinde beliren ifadeleri görmeliydiniz!"

Müfettiş, "Yani açıkçası," dedi. "Üç kişiyi üç ayrı cins zehirle öldürebilirdiniz. Üstelik kimse sizden şüphelenmezdi."

Nigel başını salladı. "Orası öyle. Ama bu koşullarda kolay kolay itiraf edilecek bir şey değil bu. Yalnız... zehirler on beş gün önce... ya da daha önce ortadan kaldırıldı. Bunu unutmayın."

"Siz öyle sanıyorsunuz. Ama aslında böyle olmayabilir."

Nigel hayretle ona baktı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"O zehirleri ne kadar zaman yanınızda sakladınız?"

Nigel düşündü. "Hiosin tüpünü on gün sakladım sanırım. Morfin Tartrat'ı dört gün. Tentür Dijitalini ise o gün almıştım. Gece hepsini birden çocuklara gösterdim."

"Zehirleri nerede sakladınız? Yani Hiosin Hidrobromür'le Morfin Tartrat'ı?"

"Odamdaki çekmecelerden birinde. Çorapların altında."

"İlaçları oraya koyduğunuzu bilen var mıydı?"

"Hayır. Hayır, yoktu." Ama genç adamın sesinde hafif bir duraksama vardı. Müfettiş Sharpe bunu fark ettiyse de, o anda ısrarı yersiz buldu.

"Ne yaptığınızı birine anlattınız mı? Yöntemlerinizi? Zehirleri nasıl elde ettiğinizi?"

"Hayır. Sadece... hayır. Anlatmadım."

"Neden, 'Sadece,' dediniz, Bay Chapman?"

"Aslında bu konuyu kimseye açıklamadım. Bir ara her şeyi Patracia'ya anlatmaya karar verdim. Ama sonradan onun bu işten hiç hoşlanmayacağını düşündüm. Patricia çok sert ve ciddidir. Bu yüzden planımı ondan sakladım."

"Yani ona doktorun arabasından ve hastaneden zehir çaldığınızı... uydurma reçeteyle ilaç aldığınızı söylemediniz mi?"

"Sonradan Patricia'ya Dijitalin'i anlattım. Yani bir reçete hazırlayarak ilacı eczaneden aldığımı söyledim. Hastanede doktor kılığına girdiğimden söz ettim. Ama ne yazık ki, Patricia bu hikâyeleri umduğum gibi neşeyle dinlemedi. Bu yüzden ona arabadan ilaç çaldığımı söylemedim. Mutlaka öfkesinden deliye dönerdi."

"Ona, iddiayı kazandıktan sonra ilaçları atacağınızı anlattınız mı?"

"Tabii. Çok endişelenmiş, sinirlenmişti. Zehirleri hemen geri götürmem için ısrar bile etti."

"Böyle yapmak sizin aklınıza gelmedi mi?"

"Ne münasebet! Tehlikeli bir şey olurdu bu. Başım iyice belaya girerdi... Üçümüz tutup zehirleri ateşe attık. Birini de tuvalete döktük. Oldu bitti. Bunun kimseye de bir zararı dokunmadı."

"Siz böyle söylüyorsunuz, ama birine zarar vermiş olabilirsiniz."

"Zehirleri anlattığım şekilde ortadan kaldırdık. Artık bunun kime ne zararı olabilirdi?"

"Bay Chapman, belki biri o zehirleri nereye sakladığınızı biliyordu. Ya da rastlantı sonucu buldu. Morfini şişeden boşaltarak yerine başka bir şey koydu. Bunu hiç düşünmediniz mi?"

"Hayır!" Nigel hayretle müfettişe baktı. "Doğrusu hiç aklıma gelmedi. Böyle bir şeyin olacağına da inanmıyorum."

"Ama bu pekâlâ mümkün, Bay Chapman."

"Ama olayı kimse bilmiyordu ki."

Müfettiş alayla, "Böyle bir yerde herkes sandığımızdan daha fazla şey bilir," diye cevap verdi.

"Ya... yani... başkalarının işine burnunu sokanlar mı var?"

"Evet... "

"Öğrencilerden hangileri normal olarak odanıza gelir?"

"Ben, Len Bateson'la aynı odada kalıyorum. Buradaki çocukların çoğu gevezelik etmek için gelirler. Kızlar değil tabii... Kızların evin bu tarafına, yani erkeklerin yatak odalarının bulunduğu bölüme geçmeleri yasak... Bizler masum ve dürüst insanlarız."

"Belki o tarafa geçmek yasak, ama isterlerse sizleri ziyarete gelebilirler değil mi?"

Nigel, "İsteyen, gündüz odamıza gelebilir tabii," dedi. "Örneğin akşamüzerleri. Kimse yokken."

"Bayan Lane de odanıza geliyor mu?"

"Bunu kötü bir niyetle söylemediğinizi umarım, müfettiş bey. Patricia bazen odama gelip yamadığı çoraplarımı yerine koyar. İşte o kadar."

Müfettiş Sharpe öne doğru eğildi. "Bay Chapman, biri şişedeki zehri alıp yerine başka bir madde koymuştur, dedik. Bu işi en kolay siz yapabilirdiniz. Acaba bunun farkında mısınız?"

Nigel'in yüzünde sert ve yorgun bir ifade belirdi. "Evet. Bunu bir buçuk dakika önce fark ettim. O işi ben yapmış olabilirdim. Ama Celia'yı öldürmem için hiçbir neden yoktu. Ben katil değilim. Ama bunu kanıtlayacağım."

11

Len Bateson'la Colin McNabb da o iddia ve zehirlerin ortadan kaldırılması olayının doğru olduğunu söylediler. Müfettiş Sharpe diğerlerini göndererek Colin McNabb'ı alıkoydu.

"Sizi fazla üzmek istemiyorum, Bay McNabb. Sevdiğiniz kızın tam nişanlandığınız gece zehirlenmesinin ne demek olduğunu biliyorum, mutlaka çok acı çekiyorsunuz."

Colin, "İşin bu yanını bırakalım," diye cevap verdi. Yüzü ifadesizdi. "Benim duygularım sizi ilgilendirmez. Bunları düşünmeyin. Yararlı olacağını sandığınız her soruyu rahatça sorun."

"Celia Austin'in bazı psikolojik nedenlerle öyle davrandığına inanıyordunuz değil mi?"

Colin başını salladı. "Bu konuda en ufak bir şüphem bile yoktu. Eğer bununla ilgili kuramı açıklamamı isterseniz... "

Müfettiş Sharpe telaşla atıldı. "Hayır. Hayır, psikolojiden anladığınız için iddialarınızı hemen kabul ediyorum."

"Celia çok mutsuz bir çocukluk geçirmişti. Tabii bu onda duygusal bir engel oluşturmuş... "

"Evet, evet." Müfettiş Sharpe bir "Mutsuz çocukluk yılları" hikâyesi daha dinlemek istemiyordu. Nigel'inki yetmişti ona. "Celia'yı uzun süredir mi beğeniyordunuz?"

Colin bu soruyu iyice düşündü. "Tam anlamıyla değil. Bazen böyle şeyler sizi gafil avlar, şaşırır kalırsınız: Herhalde bilinçaltım, onu çok çekici buluyordu. Ama ben bilinçli bir şekilde bunun farkında değildim. Galiba erken evlenmek istemediğim için bu fikre karşı koyuyordum."

"Evet. Öyle olmalı. Celia Austin sizinle nişanlandığı için memnun muydu? Yani... bu bakımdan bir tereddütü var mıydı? Endişeleniyor muydu? Size anlatmak istediği bir şey yok muydu?"

"Celia bütün yaptıklarını bana itiraf etmişti. Artık onu endişelendirecek bir şey yoktu."

"Onunla... ne zaman evlenecektiniz?"

"Hemen değil tabii. Henüz bir aileyi geçindirecek durumda değilim."

"Celia'nın burada bir düşmanı var mıydı? Kendisinden hoşlanmayan biri?"

"Böyle biri olacağına inanamam. Bu konuyu uzun uzun düşündüm, müfettiş bey, yurttakiler Celia'yı çok severdi. Bence onu öldürmeleri kişisel bir nedenle değil."

"Kişisel nedenden kastınız nedir?"

"Şimdilik daha fazla bir şey söyleyemeyeceğim. Şu anda bu belirsiz bir fikir. Açıkçası ben de ne düşündüğümü tam anlamıyla bilmiyorum."

Müfettiş onun ağzından başka bir laf alamadı. Geriye iki kız kalmıştı. Sally Finch ve Elizabeth Johnston. Sharpe önce Sally Finch'i çağırttı.

Sally kırmızı saçlı, parlak gözlü, zeki bakışlı, çok hoş bir kızdı. Bilinen sorulardan sonra Sally birdenbire, "Müfettiş bey," dedi. "Biliyor musunuz ne yapmak istiyorum? Size her şeyi anlatmak. Bu evde acayip bir şeyler oluyor. Çok garip şeyler. Bundan eminim."

"Celia Austin'in zehirlenmesini mi kastediyorsunuz?"

"Hayır. Daha önce de bir şeyler olduğunu seziyordum. Bu evde olanlar hoşuma gitmiyordu. Sırt çantasının parça parça edilmesi... Valerie'nin ipek eşarbının kesilmesi... Bunlar beni endişelendirmişti. Kara Bess'in kâğıtlarına mürekkep dökmek de öyle... Buradan çıkacaktım... Hem de çabucak... Yine de aynı şeyi yapacağım. Yani... siz izin verir vermez, yurttan ayrılacağım."

"Bir şeyden mi korkuyorsunuz?"

Genç kız başını salladı. "Evet... Korkuyorum... Burada hain ve acımasız biri var. Bütün bu yurt... nasıl anlatayım bilmem ki? Burası görüldüğü gibi değil... Hayır, hayır, müfettiş bey. Ne düşündüğünüzü biliyorum. Söylemek istediğim, o belirli olaylar değil. Hatta belki de burada olanlar aslında kanunun suç saymayacağı şeyler... Bilmiyorum... Ama işin iç yüzünü o korkunç kadının bildiğinden eminim."

"Hangi kadının? Bayan Hubbard'ı kastetmiyorsunuz ya?"

"Hayır, hayır, Hubbard Ana değil. O çok şekerdir. Ben Nicoletis cadısından söz ediyorum. O dişi kurttan... "

"İşte bu çok ilgi çekici, Bayan Finch. Daha açıkça anlatamaz mısınız? Yani Bayan Nicoletis'le ilgili durumu."

Sally başını salladı. "Bu imkânsız. Çünkü başka bir şey bilmiyorum. Yalnız kadının yanından her geçişimde tüylerim diken diken oluyor. Bu evde çok acayip şeyler dönüyor, müfettiş bey."

"Bana kesin ipuçları verebilseydiniz... "

"Verebilmeyi çok isterdim. Herhalde benim kuruntulu bir kız olduğumu düşünüyorsunuz. Belki de öyleyim... Ama başkaları da benim gibi bazı şeyleri hissediyor. Örneğin Akimbombo... Korkuyor... Kara Bess de öyle sanırım. Ama o bunu belli etmiyor. Galiba Celia da bu konuda bazı şeyler biliyordu, Müfettiş Sharpe."

"Hangi konuda?"

"Sorun da bu ya? Hangi konuda? Ama Celia bazı şeyler söyledi... O son gün... Kaybolan eşyalardan bazılarını aldığını itiraf etti. Sonra salonda konuşurken bir ara bazı imalarda bulundu. Başka bazı olayların daha geçtiğini bildiğini... bu sorunların da çözülmesini istediğini söyledi. Sanırım biri hakkında bazı şeyler öğrenmişti, müfettiş bey. Bence onu bu yüzden öldürdüler."

"Madem durum bu kadar ciddiydi... "

Sally, Sharpe'ın sözünü kesti. "Bence Celia durumun ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordu. Pek zeki sayılmazdı... Hatta bayağı aptaldı diyebilirim. Celia bir şey öğrenmişti, ama bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında bile değildi... Her neyse... Ben öyle sanıyorum... "

"Anlıyorum... Teşekkür ederim... Şimdi... Siz Celia Austin'i en son o gece salonda gördünüz değil mi?... Yemekten sonra?"

"Evet. Ama Celia'yı ondan sonra da gördüm sayılır."

"Öyle mi? Nerede? Odasında mı?"

"Hayır. Celia'yı odama gitmek için salondan çıktığım zaman gördüm. Sokak kapısını açmıştı. Dışarıya çıkıyordu."

"Sokak kapısından dışarıya mı çıkıyordu? Yani sokağa mı gidiyordu?"

"Evet."

"Çok garip. Başka hiç kimse bundan söz etmedi."

"Herhalde farkında değillerdi. Çünkü Celia salonda odasına çıkıp yatacağını söyleyerek herkese iyi geceler dilemişti. Eğer onu görmeseydim, gidip yattığını sanırdım."

"Oysa Celia odasına çıkıp mantosunu giydi ve evden ayrıldı, öyle mi?"

Sally başını salladı. "Evet. Bana kalırsa Celia biriyle buluşmaya gitti."

"Anlıyorum. Dışardan biri mi? Yoksa Celia öğrencilerden biriyle mi buluştu?"

"Bana çocuklardan biriyle buluştu gibi geliyor. Celia biriyle gizli bir şekilde konuşmak istediği takdirde, bunu evde rahatça yapamazdı. Böyle baş başa konuşulacak bir yer yok. Belki biri ona, 'Gel dışarda buluşalım,' dedi."

"Peki, Celia yurda ne zaman döndü? Bunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum."

"Uşak Geronimo bilir mi dersiniz?"

"Eğer Celia on birden sonra dönmüşse, bilir. Geronimo o satte kapıyı kilitliyor ve zinciri de takıyor. On bire kadar herkes kendi anahtarıyla içeri girebilir."

"Celia, evden ayrılırken saat kaçtı?... "

"Ondu sanırım. Ya da onu birkaç dakika geçiyordu."

"Anlıyorum... Yardımlarınız için çok teşekkür edirim. Bayan Finch."

Müfettiş en son Elizabeth Johnston'la konuştu. Kızın o sakin ve kendinden emin tavırları Sharpe'ın üzerinde iyi bir izlenimbıraktı. Elizabeth müfettişin sorularını hiç duraksamadan zekice yanıtladı. Sonra da onun devam etmesi için bekledi.

Sharpe, "Celia Austin kâğıtlarınıza mürekkep dökmediğini kesin olarak söylemiş, Bayan Johnston," dedi. "Ona inandınızmı?"

"O işi Celia'nın yaptığını hiç sanmıyorum... "

"Bu kötülük kimin başının altından çıktı dersiniz?"

"ilk akla gelen Nigel Chapman tabii. Ama bence bu pek belirli. Nigel çok zekidir. Böyle bir şey yapsaydı, kendi mürekkebini kullanmazdı."

"Peki, suçlu Nigel değilse kim?"

"Bu sorunuzu yanıtlamak zor. Sanırım Celia suçlunun kim olduğunu biliyordu... ya da tahmin etmişti." "Size bunu söyledi mi?"

"Açık açık söylemedi, ama son akşam, yemeğe inmeden önce odama geldi. Bana kaybolan eşyaları çaldığını, ama kâğıtlarıma mürekkep dökmediğini anlatmak istiyordu. Ona inandığımı söyledim. Sonra da suçlunun kim olduğunu sordum."

"E? Ne dedi?"

Elizabeth bir an durdu. Sanki Celia'nın sözlerini eksiksiz hatırlamaya çalışıyordu. "Celia, 'Tam anlamıyla emin olmam imkânsız,' dedi. Çünkü bunun nedenini bilmiyorum... Belki de bir kaza ya da yanlışlık... Ama bu işi yapanın çok üzüldüğünden, her şeyi itiraf etmek istediğinden eminim. 'Bir an durdu, sonra devam etti.

'Anlamadığım bazı şeyler var. Örneğin, polisin geldiği gün kaybolan elektrik ampulleri.'"

Sharpe kızın sözünü kesti. "Polis ve ampul de nedir?"

"Bilmiyorum. Celia, 'Onları ben çıkarmadım,dedi. Sonra da şaşkın şaşkın ekledi. 'Acaba bunun o pasaportla mı bir ilgisivar?' Tabii o zaman, 'Ne pasaportu?' diye sordum. 'Galiba birinde sahte bir pasaport var,' dedi."

Müfettiş bir süre düşündü. Yavaş yavaş bütün bütün bu kargaşalıkta bazı şekiller belirmeye başlıyordu. Sonunda, "Başka ne söyledi?" diye sordu.

"Başka bir şey söylemedi. Sadece, 'Neyse,' diye mırıldandı. 'Yarın her şeyi öğrenmiş olacağım.'

"Demek böyle söyledi. 'Yarın her şeyi öğrenmiş olacağım.' Bu anlamlı bir söz, Bayan Johnston."

"Evet."

Müfettiş yine sessiz sedasız düşündü.

Bir pasaport... Polisin ziyareti... Sharpe, Hickory Sokağı'na gelmeden önce dosyayı dikkatle incelemişti. Yabancı öğrencilerin kaldığı yurtlar daima kontrol altında bulundurulurdu. Polis kayıtlarına göre Hickory Sokağı 26 numara iyi bir yerdi. Dosyada pek az bilgi vardı. Bir kadının kazancıyla geçindiği için Sheffield polisi tarafından aranan Batı Afrikalı bir genç... Bu delikanlı Hickory Sokağı'nda birkaç gün kaldıktan sonra başka yere gitmiş, sonunda yakalanarak sınırdışı edilmişti... Cambridge civarında bir yerde öldürülen bir meyhanecinin karısıyla ilgisi olduğu için bütün pansiyonlar ve yurtlarda aranılan bir melez...

Genç adam Hull'deki polis karakoluna teslim olarak kadını öldürdüğünü itiraf etmiş ve bu olay da böylece sona ermişti... Bir de yurtta yasak bildiriler dağıtan biri yüzünden soruşturma yapılmıştı... Ama bütün bu olaylar bir süre önce olmuştu. Herhalde Celia Austin'in ölümüyle ilgili değildi.

Müfettiş içini çekerek başını kaldırdı. Elizabeth Johnston zekâ dolu kara gözleriyle onu süzüyordu. İçinden gelen sese uyarak, "Söyleyin Bayan Johnston," dedi. "Bu evde... acayip bir şeyler oluyormuş gibi bir duyguya kapıldınız mı?"

Kız hayretle kaşlarını kaldırdı. "Nasıl acayip şeyler?"

"Bunu ben de bilmiyorum. Aklıma Bayan Sally Finch'in söylediği bir şey geldi de... "

"Ah... Sally Finch'in mi?" Kızın sesinde Sharpe'ın anlayamadığı bir şeyler vardı. Müfettişin ilgisi uyanmıştı. Sözlerine devam etti. "Bayan Finch'in gözünden bir şey kaçmıyor. Zeki ve kurnaz bir kız. Bu yurtta... acayip bir şeylerin döndüğü konusunda ısrar etti. Ama bunların ne olduğunu açıklayamadı."

Elizabeth sert bir sesle, "Amerikalılar böyledir işte," diye cevap verdi. "Bu Amerikalıların hepsi de aynı. Sinirli, kuruntulu... Gülünç bir şekilde her şeyden şüphe ederler. Her gün ne budalalıklar yapıyorlar. Vaktiyle büyücüden korkarlarmış, şimdi de casuslardan korkuyorlardı. Bu onlarda saplantı halini almış. Ya bizler hakkı ndaki düşüncelerine ne demeli?"

Müfettişin ilgisi arttı. Demek Elizabeth, Sally Finch'den nefret ediyordu. Bunun nedeni Sally'nin Amerikalı olması mıydı? Yoksa Kara Bess, Amerikalılara sırf Sally Finch yüzünden mi kızıyordu? Bu güzel saçlı güzel kızdan nefret etmesinin özel bir nedeni var mıydı? Hoş belki de buna sadece kadınca bir kıskançlık yol açmıştı. Sharpe

zaman zaman yararlandığı bir yönteme başvurmaya karar verdi. Nazikçe bir tavırla, "Bayan Johnston," dedi. "Herhalde farkındasınız. Böyle yerlerde zekâ düzeyleri değişik oluyor. Bazı kimselere... daha doğrusu konuştuklarımızın çoğuna sadece olanları sorarız. Ama zekâ düzeyi iyice yüksek biriyle karşılaştığımız zaman.... " Durdu. Gizli kapaklı bir iltifattı bu. AcabaElizabeth'i etkileyecek miydi?

Kız kısa bir sessizlikten sonra, "Ne demek istediğinizi anladığımı sanıyorum, müfettiş bey," diye cevap verdi. "Söylediğiniz gibi buradakilerin zekâ düzeyi fazla yüksek değil. Nigel Chapmangerçekten zeki. Ama işte o kadar. Çok yüzeysel biri. Len Bateson'un kafası ağır çalışır. Valerie Hobhouse çok yeteneklidir. Ama o da paragöz ve tembel. Kendini ciddi şeylere vermiyor. Size tarafsızca düşünebilecek, sağlam bir kafa gerek."

"Sizinki gibi bir kafa, Bayan Johnston." Kız bu iltifatı itirazsız kabul etti. Sharpe derin bir ilgiyle Elizabeth'in bütün o alçakgönüllü ve sakin tavırlarına rağmen kendisini haddinden fazla beğendiğini düşündü. "Burada kalan gençler konusundaki yargılarınıza katılıyorum, Bayan Johnston. Nigel Chapman zeki, ama çocuksu. Valerie Hobhouse akıllı, ama onun da her şeyden bıkmış gibi bir hali var. Dediğiniz gibi siz tarafsızca düşünebiliyorsunuz. Bu yüzden fikirleriniz benim için çok değerli. Güçlü ve sağlam bir belleğiniz var." Müfettiş bir an, galiba fazla ileri gittim, diye endişelendi. Oysa boş yere korkmuştu.

"Bu evde garip olaylar olduğu yok. Siz Sally Finch'e aldırmayın. Burası iyi yönetilen, rahat bir yurt. Burada casusluk gibi şeylerle ilgili bir delil bulabileceğinizi hiç sanmıyorum."

Müfettiş Sharpe şaşırdı. "Doğrusu ben casusluğu düşünmüyordum."

"Oh... anlıyorum," Elizabeth de şaşırmıştı. "Celia'nın pasaport hakkında söyledikleri böyle düşünmeme neden oldu... Ama olaya tarafsız gözlerle bakar ve delilleri incelersek, o zaman Celia'nın özel nedenler yüzünden öldürülmüş olduğunu anlarız... Örneğin, cinsel sorun gibi bir nedenle... Cinayetin bu yurtla ve burada geçen olaylarla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Burada birtakım şeyler dönmediğinden eminim. Öyle bir şey olsaydı hemen fark ederdim. Çünkü gözümden hiçbir şey kaçmaz."

"Anlıyorum... Teşekkür ederim, Bayan Johnston. Çok naziksiniz. Bize yardım etmeye çalıştınız."

Kız dışarı çıktı. Müfettiş Sharpe bir süre gözleri kapalı kapıya dikili, öylece oturdu. Hiç konuşmuyordu. Yardımcı Komiser Cobb'un kendisine bir şeyler söylediğini neden sonra fark edebildi.

"Efendim?"

"Gençler bu kadar, dedim."

"Evet, evet... Ne öğrendik? Hemen hemen hiç. Yalnız sana bir şey söyleyeceğim, Cobb. Yarın buraya bir araştırma emriyle geleceğim. Bugün yurttan gülümseyerek ayrılacağız. Hepsi de soruşturmanın bittiğini sanacak. Ama evde bir şeyler dönüyor. Yarın bu yurdu altüst edeceğim. Ne aradığımı bilmiyorum, o da başka. Ama elbet elime bir ipucu geçecek. Demin dışarı çıkan kız var ya ilginç bir tip... Kendini o kadar beğeniyor ki. Onun da bir şeyler bildiğinden eminim."

12

Hercule Poirot mektup yazdırıyordu. Dikte ettiği cümlenin ortasında durakladı. Bayan Lemon başını kaldırarak ona baktı. "Evet, Mösyö Poirot?"

"Aklım başka yerde." Belçikalı elini salladı. "Bu mektup o kadar önemli değil. Bayan Lemon, lütfen yurda telefon eder ve bana kız kardeşinizi bulur musunuz?"

"Peki, Mösyö Poirot."

Bir iki dakika sonra Belçikalı çabucak ilerleyerek telefonu sekreterinin elinden aldı. "Alo?"

"Buyrun, Mösyö Poirot." Bayan Hubbard soluk soluğaydı. "Sizi rahatsız etmediğimi umarım, Bayan Hubbard."

Kadıncağız içini çekti. "Rahatın ne olduğunu çoktan unuttum."

Poirot nezaketle sordu. "Bazı karışık şeyler oldu değil mi?"

"Durumu çok güzel anlattınız, Mösyö Poirot. Gerçekten öyle oldu. Müfettiş Sharpe dün öğrencilerin hepsini sorguya çekerek gitti. Sonra da bugün bir araştırma emriyle geldi. Bayan Nicoletis iyice kızdı tabii, isteri nöbetleri geçiriyor."

Poirot anlayışlı bir tavırla bir şeyler mırıldandı, sonra da, "Size basit bir soru soracaktım," dedi. "Bende kaybolan o eşyaların bir listesi var. Şimdi şunu öğrenmek istiyorum. O liste tarih sırasına göre mi?"

"Anlamadım?"

"Yani eşyaları çalmış sırasına göre mi yazdınız?"

"Hayır, hayır. Eşyaları listeye aklıma geldikçe kaydettim. Eğer aklınızı karıştırdıysam, özür dilerim."

Poirot, "Bunu size daha önce sormalıydım," diye cevap verdi. "Ama o zaman bunun önemli olduğunu sanmıyordum. Listenin kopyası burada. Şöyle başlıyor: 'Bir gece ayakkabısı... ' Sonra bilezik, pudriyer, pırlanta yüzük, steteskop ve diğerleri. Oysa siz eşyaların bu sıraya göre kaybolmadığını söylüyorsunuz."

"Öyle."

"Bunların çalmış sırasını hatırlayabilir misiniz? Yoksa bu sizin için çok mu güç?"

"Pek hatırlayacağımı sanmıyorum, Mösyö Poirot. Çünkü aradan bir hayli zaman geçti. Oturup düşünmem gerek. O listeyi ablamla konuştuktan ve beni davet ettiğinizi öğrendikten sonra yaptım. Aklıma gelenleri çabucak yazdım. Önce gece ayakkabısını hatırladım... Kaybolması pek acayipti. Sonra bilezik, pudriyerve yüzüğü kaydettim. Çünkü bunlar değerliydi. Bu yüzden de aramızda bir hırsız olduğuna inanmaya başlıyordum. Ama değerli olmayan eşyalar da daha sonra aklıma geldi. Yani... asitborik, elektrik ampulleri ve sırt çantası. Bunlar önemli değillerdi dediğim gibi, hepsini de çok sonra yazdım." "Anlıyorum... Evet, anlıyorum... Şimdi sizden şunu rica edeceğim, madam. Boş vakit bulduğunuz zaman oturun... "

"Bayan Nicoletis'e bir sinir ilacı verip kendisini yatırdık... Geronimo'yla Maria'yı da yatıştırdıktan sonra belki odamda biraz dinlenirim. İstediğiniz nedir, Mösyö Poirot?"

"Oturun ve olayları... hırsızlıkları tarih sırasıyla yazmaya çalışın."

"Peki, Mösyö Poirot. Önce sırt çantası kesildi sanırım. Sonra elektrik ampulleri kayboldu. Ama doğrusu bunun diğer olaylarla bir ilgisi olduğunu sanmıyordum. Daha sonra bilezik ve pudriyer,... hayır,... gece ayakkabısı çalındı. Ama herhalde bütün bunları telefonda hatırlamamı istemiyorsunuz? Elimden geleni yapmaya çalışacağım. Mösyö Poirot."

"Teşekkür ederim, madam. Çok naziksiniz... " Poirot telefonu kapatarak, Bayan Lemon'a döndü. "Kendi kendime kızıyorum. 'Düzen ve yöntemi' prensiplerini hiçe saydım. Daha başından bu hırsızlıkları tarih sırasıyla yazdırmalıydım."

Bayan Lemon dalgın dalgın, "Vah, vah," diye cevap verdi. "Artık mektubu bitirecek misiniz, Mösyö Poirot?"

Belçikalı yine sabırsız bir tavırla elini sallayarak sekreterini yanından uzaklaştırdı.

Müfettiş Sharpe cumartesi sabahı araştırma emriyle Hickory Sokağı'ndaki yurda gelir gelmez, ilk iş Bayan Nicoletis'le konuşmak istediğini söylemişti. Kadın cumartesileri mutlaka yurda uğrar ve Bayan Hubbard'la hesapları kontrol ederdi.

Müfettiş Sharpe, Bayan Nicoletis'e amacını anlatır anlatmaz, kadın hemen itiraza başladı.

"Bu bir hakaret! Öğrencilerim çıkıp gidecek! Hepsi de çıkıp gidecekler! Mahvolacağım... "

"Hayır, hayır, madam. Onların makul davranacaklarından eminim. Ne de olsa bir cinayet soruşturması bu."

"Cinayet değil, intihar."

"Durumu onlara açıkladıktan sonra karşı çıkacaklarını sanmıyorum."

Bayan Hubbard da kadını yatıştırmaya çalıştı. "Çocukların hiçbiri ses çıkarmayacak. Bundan eminim." Düşünceli bir tavırla, "Mısırlı Mehmet Ali'yle Chandra Lal dışında tabii," diye ekledi.

Bayan Nicoletis homurdandı, "Püf! Onlara aldıran kim?"

Müfettiş, "Teşekkür ederim, madam," diye mırıldandı. "O halde araştırmaya buradan... sizin oturma odanızdan başlayacağım."

Bayan Nicoletis hemen hiddetle karşı çıktı. "İstediğiniz yeri arayın ama burayı karıştırmayın. Buna kesinlikle izin veremem."

"Çok üzgünüm, Bayan Nicoletis. Bu evi bodrumdan tavan arasına kadar aramam gerekiyor."

"Arayın ama odama dokunmayın. Kanunların üstünde bir insanım ben."

"Kimse kanunların üstünde değildir. Korkarım, sizden bir kenara çekilmenizi rica edeceğim."

Bayan Nicoletis öfkeyle haykırdı. "Rezalet bu! Ukala herif! Her şeye burnunu sokmaya ne hakkın var? Parlamentoya mektup yazacağım. Gazetelere de!"

Sharpe, "İstediğinizi yazın, madam," diye cevap verdi. "Ama ben bu odayı arayacağım." Müfettiş yazı masasıyla işe başladı. Araştırmaların sonunda büyük bir kutu şeker, bir sürü kâğıt ve gereksiz eşyalar eline geçti. Sharpe masadan köşedeki dolaba gitti. "Dolap kilitli. Anahtarı verir misiniz lüften?"

Bayan Nicoletis, "Hayır!" diye bağırdı. "O anahtarı sana asla... asla vermeyeceğim! Ahlaksız! Namussuz! Tuh sana! Tuh! Tuh! Tuh!"

Müfettiş Sharpe, "Anahtarı verirseniz iyi edersiniz," dedi. "Vermediğiniz takdirde dolabı zorla açacağım."

"Anahtarı kesinlikle vermem. Onu almak için sırtımdaki elbiseyi yırtmanız gerek. Bu da rezalet olur."

Müfettiş Sharpe bıkkın bir tavırla içini çekti. "Bir keski getir, Cobb." Bayan Nicoletis öfkeyle ciyak ciyak bağırdı. Müfettiş buna aldırmadı bile. Keski getirildi. Hafif bir gürültü duyuldu. Ve dolap açıldı... Kapak aralanırken dışarıya boş konyak şişeleri yuvarlandı.

Bayan Nicoletis feryat etti. "Ahlaksız köpek! Hayvan herif!"

Müfettiş nazik bir tavırla mırıldandı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, madam. Burada işimiz bitti." Bayan Nicoletis sinir krizleri geçirirken, Bayan Hubbard da şişeleri usulca yerine koydu.

Hiç olmazsa bir esrar çözülmüş... Bayan Nicoletis'in aksiliğinin nedeni anlaşılmıştı.

Bayan Hubbard, kendi oturma odasındaki özel ecza dolabından bir sinir ilacı alırken Poirot telefon etti. Kadın Belçikalıyla konuştuktan sonra, ahizeyi yerine bırakarak Bayan Nicoletis'inyanına gitti. Yurdun sahibini oturma odasındaki kanepede haykırır ve tepinirken bırakmıştı.

Bayan Hubbard, "Haydi," dedi. "Şunu için bakalım. Hemen kendinize gelirsiniz."

"Gestapo, ne olacak?" Bayan Nicoletis artık bağırmıyordu ama iyice somurtmuştu.

Bayan Hubbard onu yatıştırmaya çalıştı. "Onların da görevlerini yapmaları gerek."

"Özel dolabımı karıştırmak da bu görevlere dahil mi? Onlara açık açık, 'Orası sizi ilgilendirmez,' dedim. Dolabı kilitleyerek anahtarı elbisemin yakasından içeri attım. Eğer siz burada olmasaydınız, hiç utanmadan elbiselerimi de yırtacaklardı."

Bayan Hubbard başını salladı. "Hayır, hayır. Böyle bir şey yapacaklarını sanmıyorum."

"Siz öyle söyleyin! Hiç çekinmeden keski getirerek dolabın kapağını zorla açtılar. Onu tamir ettirmek yine bana düşecek tabii."

"Tabii. Onlara anahtarı vermediğiniz için... "

"Neden verecekmişim? Anahtar benim... Bana ait bir şey. Burası da benim özel odam. Polise, 'Girmeyin! Eşyalarıma dokunmayın,' dedim ama beni dinlemediler!"

"Ama unutmayın, burada cinayet işlendi, Bayan Nicoletis. Böyle bir olay karşısında insan olağan zamanlarda hiç de hoşuna gitmeyecek şeylere göğüs germek zorunda kalır."

Bayan Nicoletis homurdandı. "Ben cinayet filan anlamam. Küçük Celia intihar etti. Budalaca bir aşk macerasına girişti ve bu yüzden de zehir içti. Böyle şeyler çok olur. Bu kızlar sevgi yüzünden aptallaşıyorlar. Sanki aşk o kadar önemliymiş gibi. Bir yıl, bilmedin iki yıl... sonra o büyük sevgi sona eriveriyor. Beğendiklerigenç diğerlerinden farksızdır, ama bu sersem kızlar bunu bilmiyorlar. Uyku hapı ya da dezenfektan ilacı içiyorlar! Yazık!"

Bayan Hubbard yine ilk konuya döndü. "Ben sizin yerinizde olsaydım, artık endişelenmezdim."

"Bunu söylemek sizin için kolay. Ama ben çok korkuyorum. Burası artık benim için emin bir yer değil."

"Emin bir yer değil mi?" Bayan Hubbard hayretle kadınabaktı.

Bayan Nicoletis ısrar etti. "O benim özel dolabımdı. Onun içinde ne olduğunu kimse bilmiyordu. Durumu öğrenmelerini istemiyordum. Ama artık her şeyin farkındalar. Çok endişeliyim. Akıllarına bin bir türlü şey gelebilir. Acaba.... onlar ne düşünüyorlar?"

"Onlar dediğiniz kim?"

Bayan Nicoletis, şişman, ama biçimli omuzlarını silkerek somurttu. "Durumu anlamıyorsunuz. Oysa ben çok endişeleniyorum."

Bayan Hubbard, "En iyisi durumu bana anlatın," diye cevap verdi. "Belki size yardım edebilirim."

"Neyse ki geceleri burada yatmıyorum. Kapılardaki kilitler birbirlerinin eşi. Bir anahtar hepsine uyuyor... Evet. Şansım var da geceleri yurtta kalmıyorum."

"Bayan Nicoletis, bir şeyden korkuyorsanız, bunun ne olduğunu bana söyleyin."

Bayan Nicoletis kara gözleriyle ona şöyle bir baktı. Sonra da başını çevirdi. Lafı çevirmek ister gibi, "Şey... " diye mırıldandı. "Siz kendiniz bu evde cinayet işlendiğini söylediniz. Bu yüzden insan endişeleniyor. Şimdi sıra kimde? Katilin kim olduğunu bile bilmiyoruz. Çünkü polis çok aptai... ya da belki rüşvet aldılar."

Bayan Hubbard onu susturdu. "Saçmalıyorsunuz. Üstelik siz de bunun farkındasınız... Bayan Nicoletis, gerçekten endişelenmeniz için bir neden var mı?"

Bayan Nicoletis yine bağırıp çağırmaya başladı. "Endişelenecek hiçbir şey olmadığını sanıyorsunuz galiba? Her zamanki gibi her şeyi benden iyi bildiğiniz iddiasındasınız. Ne de harikulade bir kadınsınız!... Yurdu idare ediyor ve yemekler için de su gibi para harcıyorsunuz. Bu yüzden öğrenciler sizi çok seviyorlar. Şimdi de

benim hayatımı yönetmeye kalkıyorsunuz. Ama buna izin vermeyeceğim. Benim derdim bana yeter. Kimsenin işlerime burnunu sokmasına göz yummayacağım. Anlıyor musunuz. Bayan Meraki?"

Bayan Hubbard sinirlenmişti. "İyi ya, siz bilirsiniz?"

"Siz bir muhbirsiniz. Bunu anlamıştım zaten. Her şeyi gözetliyor... "

"Gözetlenecek ne var?"

"Hiçbir şey yok! Hiçbir şey! Eğer öyle gözetlenecek bir şeyler olduğunu iddia ederseniz, yalancının birisiniz. Hakkımda dedikodu yapıldığını duyarsam, bunun kimden çıktığını hemen anlayacağım."

Bayan Hubbard, "Eğer çıkıp gitmemi istiyorsanız," diye cevap verdi. "Hemen söyleyin."

"Hayır! Gidemezsiniz! Sizi men ediyorum. Şu anda gidemezsiniz. Başımda türlü dert varken bunu yapamazsınız. Polisler... Cinayetler... Beni terk etmenize izin verecek değilim."

Bayan Hubbard çaresiz bir tavırla, "Pekâlâ, pekâlâ," diye mırıldandı. "Ama doğrusu ne istediğinizi anlamak çok güç. Galiba bazen bunu kendiniz de bilmiyorsunuz... Neyse... Bari yatağınıza uzanıp biraz uyuyun... "

13

Hercule Poirot, Hickory Sokağı'ndaki 26 numaralı evin önünde taksiden indi.

Kapıyı ona Geronimo açtı, sanki eski bir dostuymuş gibi karşıladı. Holde bir polis bekliyordu. Geronimo, Poirot'yu yemek salonuna sokarak kapıyı kapadı. Belçikalının paltosunu çıkarmasına yardım ederken, "Ne korkunç!" diye fısıldadı. "Polis her dakika evde! Durmadan soru soruyor... oraya buraya giriyor, dolaplara, çekmecelere bakıyorlar. Hatta Maria'nın mutfağına bile dalıyorlar... Maria çok kızıyor. Adamları oklavayla dövmek istiyor, ama ben engel oluyorum. 'Polisler oklavayla dövülmekten hoşlanmazlar,' diyorum. 'Başımıza dert açabilirler...'"

Poirot takdir dolu bir tavırla, "İyi ediyorsun," diye cevap verdi. "Acaba Bayan Hubbard'la konuşabilir miyim?"

"Sizi yukarıya, onun yanına götüreyim." Poirot onu durdurdu. "Bir dakika... Bazı elektrik ampullerinin kaybolduğu günü hatırlıyor musun?"

"Tabii hatırlıyorum. Ama aylar önce oldu bu. Bir.. İki... üç ay önce oldu."

"Hangi ampuller alındı?"

"Holdeki ve bir de... salondaki sanırım. Galiba biri şaka yapmak istedi. Ve ampulleri çıkardı."

"Olayın tarihini hatırlamıyorsun değil mi?"

Geronimo poz alarak düşünmeye başladı. "Pek hatırlamıyorum. Ama polisin geldiği gün oldu sanırım. Şubatta bir gün."

"Polisin geldiği gün mü? Polis ne istiyordu?"

"Bayan Nicoletis'le bir genç hakkında konuşmaya gelmişti. Kötü bir çocuktu... Çalışmıyordu. İş bulma bürosuna gitmiş, kendisine yardım etmelerini istemiş. Sonradan bir kadını kendisine bakması için başka erkeklerle gezmeye yollamış. Olay polise intikal edince Sheffield'den kaçıp buraya gelmiş. Ama polis peşindeydi. Yurda da uğrayıp Bayan Hubbard'la konuştular... Evet... Bayan Hubbard da, 'Burada fazla kalmadı,' dedi. 'Çünkü onu gözüm tutmamıştı. Onun için buradan çıkardım.'"

"Anlıyorum. Demek o gencin izini bulmaya çalışıyorlardı."

"Scusi?"n

"Çocuğu bulmak istiyorlardı."

"Evet, evet. Öyle. Sonunda onu yakaladılar ve hapse attılar. Kadınların sırtından geçiniyordu. Böyle bir şey yapmaması gerekirdi. Bu yurt temiz bir yerdir. Burada öyle şeyler olmaz."

"Ampuller o gün mü kayboldu?"

"Evet. Düğmeyi çevirdim, ışık yanmadı. Salona girdim. Orada da ampul yoktu. Çekmeceyi açtım. Yedek ampuller orada dururdu, ama onları da almışlardı. Onun üzerine mutfağa giderek yedek ampullerin nerede olduğunu sordum. Maria çok hiddetliydi. Çünkü yurda polisin gelmesi hiç hoşuna gitmemişti. Bana, 'Ampuller benim üstüme vazife değil,' diye bağırdı. Onun üzerine ben de mum yakıp getirdim." Poirot, Geronimo'nun peşi sıra merdivenlerden çıkıp Bayan Hubbard'ın odasına giderken, bu öyküyü dikkatle dinledi.

Kadın, Belçikalıyı adeta sevinçle karşıladı. Zavallının yorgun ve bıkkın bir hali vardı. Hemen Poirot'ya bir kâğıt uzattı. "Çalınan eşyaları tarih sırasıyla yazmak için elimden geleni yaptım. Ama listenin yüzde yüz doğru olduğunu söyleyemeyeceğim. İnsanın birkaç ay geriye dönerek şu ya da bu olayın ne zaman olduğunu hatırlaması çok güç."

"Çok teşekkür ederim, madam... Bayan Nicoletis nasıl?"

"Ona bir sinir ilacı verdim. Uykuya dalmış olduğunu umarım. Araştırma emri dolayısıyla bir hayli gürültü etti. Odasındaki dolabı açmaya yanaşmadı. Müfettiş zorla kapağı kırınca, yere bir sürü boş konyak şişesi yuvarlandı."

Poirot usulca mırıldandı. "Ya... "

Bayan Hubbard, "Böylece bazı şeyler de açıklanmış oldu. Bilmem neden bu daha önce aklıma gelmedi. Oysa Singapur'da içkiye düşkün çok kişi gördüm. Hoş, bu olayın sizi ilgilendireceğini pek sanmıyorum."

Poirot, "Beni her şey ilgilendirir," dedi. Bir koltuğa oturarak, Bayan Hubbard'ın kendisine verdiği kâğıdı okumaya koyuldu. "Ah. Bu kez sırt çantasını listenin başına yazmışsınız."

"Evet. Bu öyle önemli bir şey değildi. Ama onun, incik boncuğun ve buna benzer eşyaların kaybolmasından önce parça parça kesildiğini hatırladım. Bu zenci delikanlılardan biriyle ilgili bir olay sırasında oldu. O, çantanın kesilmesinden biri iki gün önce yurttan ayrılmıştı. Hatta o ara, acaba bu işi o genç intikam almak için mi yaptı, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Çünkü o sırada... bir sorun çıkmıştı da."

"Ah! Geronimo, bana böyle bir şeyden söz etti. Sanırım yurda polis gelmiş... Öyle mi?"

"Evet. Sheffield ya da Birmingham polisi delikanlının aranmasını istemişti. Anlayacağınız, kötü bir olaydı... Çocuk bir kadının sırtından geçiniyordu. Sonradan onu mahkûm ettiler. Aslında o genç burada üç dört gün kaldı. Hali tavrı... hareketleri hoşuma gitmemişti. Bu yüzden kaldığı odanın önceden tutulmuş olduğunu, kendisine başka yer bulmasını söyledim. Polis buraya gelince fazla şaşırmadım doğrusu. Tabii onlara gencin nereye gittiğini söyleyemedim. Fakat izini çabucak buldular."

"Sırt çantası o olaydan sonra mı kayboldu?"

"Evet, sanıyorum. Tabii hatırlamak çok güç. Şöyle oldu: Len Bateson otostopla yolculuğa çıkacaktı. Her tarafı aramasına rağmen sırt çantasını bulamayınca, çok sinirlendi. Ortalığı birbirine kattı. Herkes çantayı aramaya çıktı. Sonunda Geronimo buldu, sanırım. İnce ince kesilip aşağıdaki kazanın arkasına takılmıştı. Na garip değil mi? Acayip ve gereksiz."

Poirot başını salladı. "Evet. Acayip ve gereksiz." Bir süre düşündü. "Yine aynı gün... yani polisin o genç hakkında bilgi almaya geldiği gün, elektrik ampulleri de kaybolmuş. Geronimo öyle söyledi. Gerçekten aynı gün mü oldu?"

"Doğrusu pek hatırlamıyorum... Evet, evet. Haklısınız. Şimdi aklıma geldi. o gün polis müfettişiyle aşağıya inerek salona girdik. Akimbombo'ya diğer delikanlının kendisiyle konuşup konuşmadığını... nereye gideceğini söyleyip söylemediğini soracaktık."

"Salonda başka kim vardı?"

"Yanılmıyorsam, çocukların hemen hepsi yurda dönmüştü. Akşam olmuştu zaten. Saat altıya geliyordu. Geronimo'ya ışıkları sordum. Bana ampullerin çıkarılmış olduğunu söyledi. 'Yerlerine yenilerini

niye takmadın?' dedim. 'Ampul kalmamış,' diye cevap verdi. Birinin saçma, anlamsız bir şaka yaptığını düşünerek fena halde kızdım. Ampullerin çalındığı aklıma bile gelmedi. Ama uşağın ampul bulamamış olmasına hayret ettim. Çünkü bir sürü yedek vardı... Ama bu olayı o zaman ciddiye almadım, Mösyö Poirot."

Poirot mırıldandı. "Sırt çantası ve ampul."

Bayan Hubbard başını salladı. "Belki de bu iki olayın zavallı Celia'nın hırsızlıklarıyla bir ilgisi yoktu. Hatırlıyor musunuz? Kızcağız sırt çantasına elini bile sürmediğini çok kesin bir tavırla söylemişti."

"Evet, evet. Öyle. Peki, hırsızlıklar bu olaydan ne kadar zaman sonra başladı?"

"Ah, Mösyö Poirot, bütün bunları hatırlamanın ne kadar güç olduğunu bilseniz! Durun bakayım... o olay martta olmuştu. Hayır şubatta. Şubatın sonunda. Evet... Bundan bir hafta kadar sonra öğrencilerden biri bileziğini kaybettiğini söyledi sanırım... Evet... yirmiyle, yirmi beş şubat arasında."

"Ondan sonra da hırsızlıklar devam etti, değil mi?"

"Evet."

"Sırt çantası, Len Bateson'undu sanırım?"

"Evet."

"Genç adam bu olaya çok mu kızdı?"

Bayan Hubbard, "Bu o kadar önemli değil, Mösyö Poirot. Len Bateson dost canlısı, cömert, kusur sayılacak kadar hoşgörü sahibi bir gençtir. Ama çabucak kızar ve ağzına geleni söyler."

"Bu sırt çantası... pahalı bir şey miydi?"

"Yok, yok. Sıradan bir çantaydı."

"Bana, ona benzer bir sırt çantası gösterebilir misiniz?"

"Tabii. Sanırım Colin'nin de öyle bir çantası var. Nigel'in de. Len'in de yeni bir sırt çantası olması gerek. O olaydan sonra gidip bir tane daha aldı... Çocuklar çoğunlukla bu sokağın sonundaki mağazadan alışveriş ederler. İyi bir yer orası. Kamp malzemesinden yürüyüş kıyafetine kadar her şey var. Şortlar, uyku tulumu ve benzerleri... Üstelik hepsi de çok ucuz... Büyük mağazalardakinden bir hayli ucuz diyebilirim."

"O sırt çantasından birini görebilseydim, madam."

Bayan Hubbard onu hemen Colin McNabb'ın odasına götürdü. Delikanlı odada değildi. Bayan Hubbard gardırobu açarak eğildi. Yerden aldığı çantayı Belçikalıya uzattı. "Buyrun, Mösyö Poirot. Kaybolan... ve sonradan parça parça bir halde bulduğumuz çantanın eşi bu."

Poirot çantayı eliyle inceledi. "Bunu parçalamak kolay değil. Bu çantayı tırnak makasıyla kesmek mümkün olmasa gerek."

"Öyle... Bu bir kızın yapabileceğini düşüneceğiniz bir şey değildi... Çantayı kesen kimsenin bir hayli kuvvetli olması gerek. Güçlü ve... şey... kinci."

"Biliyorum... Evet, biliyorum. Bu hoş bir şey değil... Düşüncesi bile insanı ürpertiyor."

"Daha sonra, Valerie'nin eşarbı da... öyle parça parça kesilmiş halde bulununca bu işi yapanın... şey... nasıl anlatayım bilmem... dengesiz bir tip olduğunu düşündüm."

Poirot, "Ah," dedi. "Bu bakımdan yanıldığınızı sanıyorum, madam. Bu, dengesiz bir insanın işi değil. Tersine o kişinin belli bir amacı var. Bu plana göre hareket ediyor."

Bayan Hubbard içini çekti. "Böyle konuları siz benden daha iyi bilirsiniz, Mösyö Poirot. Ben yalnız şunu söyleyeyim. Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Buradaki öğrenciler çok iyi çocuklar. İçlerinden birinin... şey... sandığım gibi olmadığını anlamak beni çok üzecek."

Poirot yandaki camlı kapıya gitmişti. Kapıyı açarak balkona çıktı. Oda evin arka tarafına düşüyordu. Aşağıda ufak, kurumdan kararmış bir bahçe vardı. "Burası ön taraftan daha sakin galiba."

"Bir bakıma öyle. Ama aslında Hickory Sokağı öyle gürültülü bir yer değildir. Bu tarafta da bütün gece kediler cirit atarlar. Miyavlar, çöp kutularını devirirler."

Poirot aşağıdaki dört büyük çöp tenekesini ve arka bahçelerde rastlanan o acayip şeyleri süzdü. "Kazan nerede?"

"Şu kömürlüğün yanındaki kapıdan girince, orada.... "

"Anlıyorum." Poirot düşünceli bir tavırla aşağıya bakıyordu. "Bu tarafta başka kimlerin odası var?"

"Nigel Chapman'la Len Bateson bunun yanındaki odada kalıyorlar."

"Daha yanda ne var?"

"Bu binaya bitişik olan diğer ev. Kızların odaları orada... En baştaki Celia'nındı. Sonra Elizabeth Johnston'unkiyle Patricia Lane'inki geliyor. Valerie'yle Jean Tomlinson ön taraftalar."

Poirot başını sallayarak tekrar içeri girdi. Takdirle etrafına bakınarak, "Bu delikanlı düzene meraklı," diye mırıldandı.

"Evet. Colin'in odası her zaman derli topludur." Bayan Hubbard gülümsedi. "Bazı çocuklar ise çok dağınıktır. Len Bateson'un odasını

görmelisiniz." Şefkatle ekledi. "Ama gerçekten çok iyi bir gençtir, Mösyö Poirot."

"Bu sırt çantalarının sokağın sonundaki mağazadan alındığını söylemiştiniz sanırım?"

"Evet."

"Dükkânın adı nedir?"

"Doğrusu siz böyle birdenbire sorunca hatırlayamadım, Mösyö Poirot. Mabberley sanırım. Ya da Kelso... Biliyorum, bu adlarbirbirine hiç benzemiyor. Ama dilimin ucunda böyle bir isim var. Tabii bir zamanlar hem Kelso, hem de Mabberley diye bir aile tanırdım. Onlar birbirlerine çok benzerlerdi."

"İşte olayların beni ilgilendirmesinin bir nedeni de budur. Bu... aradaki görünmeyen bağ." Poirot pencereden son kez dışarıya ve aşağıya, bahçeye baktıktan sonra Bayan Hubbard'a veda ederek evden ayrıldı.

Ağır ağır Hickory Sokağı'ndan aşağıya inerek köşeye kadar gitti ve ana caddeye saptı. Bayan Hubbard'ın tarif ettiği mağazayı bulmakta hiç güçlük çekmedi. İçeride neler yoktu ki? Piknik sepetleri, sırt çantaları, termoslar, her tür spor eşya, şortlar, gömlekler, çadırlar, mayolar, bisiklet lambaları, el fenerleri. Yani atletik gençlerin arayacağı her şey. Poirot dükkânın üzerindeki ismin Mabberley ya da Kelso değil de Hicks olduğunu fark etti. Belçikalı vitrindeki eşyalara dikkatle baktıktan sonra içeri girdi. Yeğeni için sırt çantası almak istediğini söyledi. Bu yeğen hayaliydi tabii.

Poirot bir yabancıya yakışacak bir tavırla, "Yeğenim, le camping'e meraklı," dedi. "Anlıyorsunuz ya? Diğer gençlerle yaya yürüyor. Gerekli şeyleri sırtında taşıyor. Yoldan geçen arabalara, kamyonlara biniyor."

Dükkânın sahibi uçuk kumral saçlı, ufak tefek, terbiyeli bir adamdı. Hemen, "Ah," dedi. "Otostop demek istiyorsunuz. Son zamanlarda gençler buna çok meraklı. Herhalde demiryolu ve otobüs şirketleri bir hayli zarar ediyor. Bu çocuklar, böyle otostopla bütün Avrupa'yı dolaşıyorlar... Siz herhalde sırt çantası istiyorsunuz, efendim? Sıradan bir şey mi olacak?"

"Öyle sanırım. Evet... Demek sizdeki çantalar cins cins?"

"Kızlar için bir iki tip hafif sırt çantamız var. Genellikle bunlardan satıyoruz. Hem iyi cins, hem de sağlamdır. Üstelik oldukçaucuzdur." Çadır bezinden yapılmış, büyükçe bir çantayı çıkardı. Poirot'ya Colin'in odasında gösterilenin eşiydi bu. Belçikalı çantayı yokladı, gereksiz ve acayip bir iki soru sordu. Sonra da çantanın parasını verdi.

Adam sırt çantasını sararken, "Evet," diyerek gülümsedi. "Bunlardan bir hayli satıyoruz."

"Bu civarda çok öğrenci var değil mi?"

"Evet. Bu semtte öğrenci boldur."

"Galiba Hickory Sokağı'nda bir de yurt var?"

"Öyle. Oradaki gençlerden çoğu benden bazı şeyler aldılar. Kızlar da öyle. Yolculuğa çıkmadan önce mutlaka buraya gelir, eksiklerini tamamlarlar. Fiyatlarım büyük mağazalarınkinden daha ucuzdur. Bunu onlara sık sık söylerim. Buyrun, efendim... Yeğeniniz çantanın ne kadar kullanışlı olduğunu hemen anlayacak."

Poirot, adama teşekkür ederek elinde paketle dışarı çıktı. Bir iki adım atar atmaz, biri omzuna dokundu. Müfettiş Sharpe'dı bu. "Mösyö Poirot. Sizi gökte ararken, yerde buldum."

"Evin aranması bitti mi?"

"Bitmesine bitti ama elime ne geçti, bunu ben de bilmiyorum. Bu civarda küçük bir yer vardır. Sandviçleri ve özellikle kahvesi çok iyidir. Eğer işiniz yoksa, oraya gidelim. Sizinle konuşmak istiyorum."

Küçük kahve hemen hemen boştu. İki adam sandviçleriyle kahvelerini alıp bir köşedeki masaya oturdular. Sharpe öğrencileri sorguya çektiği zaman öğrendiği şeylerden söz ettikten sonra, "Elimizde sadece Nigel Chapman aleyhinde delil var," diyerek içini çekti. "Nigel'in eline üç ayrı zehir geçmiş... ama onun Celia'ya düşman olduğunu sanmıyorum. Herhalde suçlu olsaydı, yaptıklarını böyle açık açık anlatmazdı."

"O zaman da ortaya başka olasılıklar çıkıyor."

"Evet. o korkunç zehirleri çekmeye koyuvermiş. Budala!" Sharpe daha sonra Elizabeth Johnston'dan söz açtı. Celia'nın kıza söylediklerini Poirot'ya anlattı. "Eğer Elizabeth'in sözleri doğruysa... o zaman bu çok anlamlı."

Müfettiş, Celia'nın sözlerini yineledi. "Yarına kadar her şeyi öğrenmiş olacağım."

"Zavallı kız yarına çıkamadı... Evi aradığınız zaman bir şey buldunuz mu?"

"Yurtta... nasıl anlatayım bilmem ki... ummadığım iki şeyle karşılaştım." "Ne gibi?"

"Elizabeth Johnston o malum gruplardan birinden... Kızın odasında bununla ilgili bazı belgeler bulduk."

Poirot düşünceli bir tavırla mırıldandı. "Evet, çok ilginç... "

Müfettiş Sharpe, "Doğrusu bunu beklemiyordum," dedi. "Dün onu sorguya çekinceye kadar böyle bir şey aklıma gelmedi."

"Anlıyorum."

Müfettiş Sharpe devam etti. "Benim için işin ilgi çekici yanı şu; Kız bu durumu Hickory Sokağı'ndaki yurtta kimseye açıklamamış. Bunun Celia Austin'in ölümüyle bir ilgisi olacağını sanmıyorum ama... bu olasılığı yine de göz önüne almak gerek."

"Başka ne buldunuz?"

Müfettiş Sharpe omzunu silkti. "Patricia Lane'in çekmecesinde yeşil mürekkebe bulanmış bir mendil vardı."

Poirot kaşlarını kaldırdı. "Yeşil mürekkep... Patricia Lane... Belki de yeşil mürekkebi götürüp Elizabeth Johnston'un kâğıtlarının üzerine döken o. Sonradan elini mendile sildi. Ama hiç kuşkusuz... "

Sharpe onun cümlesini tamamladı. "Sevgili Nigel'inden şüphe edilmesini istemezdi."

"Öyle ya. Tabii mendili başka biri onun çekmecesine koymuş olabilir."

"Evet. Bu mümkün."

"Başka?"

"Hım... " Sharpe bir an düşündü. "Anladığıma göre, Len Bateson'un babası Vale akıl hastanesindeymiş. Belki bunun cinayetle bir ilgisi yok ama... "

"Ama Len Bateson'un babası deli. Dediğiniz gibi, bunun cinayetle bir ilgisi olmayabilir. Yine de bu bilgiyi aklımızın bir köşesine yazmamız gerek... Hatta adamın ne gibi belirti gösterdiğini öğrenmemiz de iyi olur."

Müfettiş, "Len Bateson, iyi bir genç," dedi. "Tabii birdenbire parlayıveriyor, o da başka."

Poirot başını salladı. Sonra da ansızın kulağında Celia Austin'in sesi çınladı. "Sırt çantasını ben kesmedim. Bunun nedeni öfkeydi." Kız sırt çantasının parça parça doğranmasına öfkenin sebep olduğunu nereden anlamıştı? Len'i çantayı keserken mi görmüştü? Poirot, Sharpe'ın sesini duyunca kendine geldi.

Müfettiş gülerek, "Mısırlı Mehmet Ali'nin odasında çok müstehcen kitaplarla kartlar vardı," diyordu. "Araştırmaya neden o kadar karşı çıktığını onları görünce anladım."

"Herhalde çok kimse evi aramanızı istemedi."

"Tabii. Bir Fransız kızı sinir nöbetleri geçirdi. Hintli bir genç... Chandra Lal bizi bunu uluslararası bir sorun haline sokmakla tehdit etti. Eşyalarının arasında bazı broşürler bulduk. Şu aslı astarı olmayan iddialarla dolu yıkıcı yayınlardan... Batı Afrikalılardan birinin odasında ise bazı hatıra ve fetişler vardı. Korkunç şeylerdi...

Evet, araştırma emri insanların bilinmeyen taraflarını öğrenmenize yardım ediyor. Bayan Nicoletis'in özel dolabını duydunuz mu?" "Duymaz olur muyum?"

Müfettiş Sharpe güldü. "Ömrümde o kadar boş konyak şişesini bir arada görmemiştim. Kadın bize öyle kızdı ki!" Bir kahkaha attı, sonra da birden ciddileşti. "Ama aradığımızı bulamadık. Pasaportların hiçbiri de sahte değildi."

"Sahte pasaportu kolaylıkla bulmanız için ortada bırakacaklarını sanmıyordunuz ya, mon ami? Hickory Sokağı'ndaki yurda bir pasaport nedeniyle hiç gitmediniz değil mi? Örneğin şu son altı ay içinde... "

"Hayır... Size sözünü ettiğimiz süre içinde hangi nedenlerle gittiğimizi söyleyeyim... " Sharpe, olayları bütün ayrıntılarıyla anlattı.

Poirot kaşlarını çatmış onu dinliyordu. Sonunda, "Bütün bunlardan bir anlam çıkmıyor," diye yakındı. "Eğer olayların başlangıç noktasını yakalayabilirsek, o zaman bütün bunların ne anlama geldiğini anlarız."

"O başlangıç noktası nedir, Poirot?"

Poirot usulca cevap verdi. "Sırt çantası, dostum. Sırt çantası... Her şey onunla başladı... "

14

Bayan Nicoletis bodrum merdivenlerinden çıkıyordu. Kadın mutfağa inip hem Geronimo'yu, hem de şirret Maria'yı iyice kızdırmıştı. Bayan Nicoletis büyük bir zafer kazanmış gibi, olancasesiyle, "Bütün İtalyanlar hırsızdır!" diye bağırdı. "Üstelik durmadan yalan söylerler."

Merdivenden inmeye başlamış olan Bayan Hubbard, öfkeyle içini çekti. "Onları tam akşam yemeğini hazırlarken kızdırmak hiç de hoş değil."

"Her işime burnunuzu sokmayın lütfen."

"Peki Bayan Nicoletis."

"Pazartesi sabahı ilk iş birini bulun ve dolabımın kapağını tamir ettirin. Hesabı da polise gönderin. Anlıyor musunuz? Polise." Bayan Hubbard'ın yüzünde tereddüt dolu bir ifade belirdi. "Karanlık koridorlara da yeni ampuller takmanızı istiyorum. Etraf iyice aydınlanmalı. Koridorlar çok karanlık."

"Koridora küçük ampuller takılmasını siz istediniz. Bunun daha ekonomik olacağını söylediniz."

Bayan Nicoletis, "O geçen haftaydı," diye bağırdı. "Şimdi... durum değişti. Artık omzumun üzerinden bakıyor ve kendi kendime, beni izleyen kim, diyorum."

Bayan Hubbard, acaba bu sözlerin nedeni Bayan Nicoletis'in melodram merakı mı, diye düşündü. Yoksa gerçekten bir şeyden...

ya da birinden mi korkuyor? Ne var ki, Nicoletis, her şeyi abartırdı. Bu nedenle insan onun sözlerine inanıp inanamayacağını bilemezdi. Bayan Hubbard endişeyle, "Evinize tek başınıza gitmeniz doğru mu?" diye sordu. "İsterseniz sizinle beraber geleyim."

"Evim buradan çok daha emin. Bundan haberiniz var mı?" "Neden korkuyorsunuz? Bunu bilseydim, belki size... " "Bu üzerinize vazife değil. Size bir şey söyleyecek değilim. Durmadan soru sormanız canımı fena halde sıkıyor." "Özür dilerim. Ben sadece... "

"Şimdi de kızdınız." Bayan Nicoletis ona tatlı tatlı gülümsedi. "Biliyorum. Ben aksi ve terbiyesiz bir kadınım. Ama beni üzen o kadar çok şey var ki...

Size güvendiğimi, dayandığımı unutmayın. Bilmem ki siz olmasaydınız, ne yapardım, sevgili Bayan Hubbard." Elini dudağına götürerek, Bayan Hubbard'a bir öpücük yolladı. "Görüyorsunuz ya... Neşeli bir hafta sonu geçireceğimizi umarım. İyi geceler."

Bayan Hubbard, Bayan Nicoletis'in ön kapıdan çıkışını seyretti. Sonra da öfkesini pek de yetersiz olan, "Of... Of... " sözcükleriyle çıkarmaya çalışarak tekrar merdivenlerden inmeye başladı.

Bayan Nicoletis kapının önündeki basamaklardan indi. Bahçe kapısından çıkarak sola döndü. Hickory Sokağı oldukça geniş bir yoldu. Önlerinde küçük bahçeleri olan evler yoldan biraz geride kalıyordu. Sokak yurttan biraz ileride ana caddeyle birleşmekteydi. Buradan otobüsler homurdanarak geçiyordu. Sokağın sonunda trafik ışıkları, köşede de "Kraliçenin Gerdanlığı" adlı bir bar vardı. Bayan Nicoletis kaldırımın ortasından yürümeye başladı. Arada sırada endişeyle omzunun üzerinden arkaya bakıyordu. Görünürde kimsecikler yoktu. Bu akşam Hickory Sokağı her zamankinden daha tenhaydı nedense. "Kraliçenin Gerdanlığı"na yaklaşırken adımlarını

sıklaştırdı. Etrafına telaşla bir göz attıktan sonra suçlu suçlu meyhaneye giriverdi.

İstediği duble konyağı içerken keyiflenir gibi oldu. Biraz önceki endişeli ve korkak kadın gitmiş, yerine başkası gelmişti. Yalnız Bayan Nicoletis'in polise karşı duyduğu kin eksilmemişti. Usulca, "Gestapo!" diye homurdandı. "Onları pişman edeceğim. Evet! Pişman edeceğim." İçkisini bitirdi. Bir duble daha isteyerek öfkeyle son olayları düşünmeye başladı. Polisin kabalığı ve düşüncesizliği yüzünden şişelerin bulunması hiç de iyi olmamıştı. Herhalde olayı hem öğrenciler, hem de diğerleri duyacaktı. İnsanın başkalarına güvenebilmesi mümkün müydü? Böyle olaylar hemen duyulurdu. Geronimo durumu biliyordu. Herhalde karısına da söylemişti. Tabii Maria da olanları gündelikçi kadına anlatacaktı. Böylece dedikodu devam edecek... Birdenbire irkildi.

Arkasından biri, "A, Bayan Nick," demişti. "Senin buraya geldiğini bilmiyordum." Kadın telaşla döndü. Sonra rahat bir nefes aldı.

"Ah, sen misin? Ben de sandım ki... "

"Kimin geldiğini sandın? O kocaman, kötü kurtun mu? Ne içiyorsun? Sana bir içki de ben ikram edeyim."

Bayan Nicoletis, başını dikleştirerek, "Bütün bunların nedeni endişe... " dedi. "Polisin evi arayıp herkesi sinirlendirmesi. Zavallı kalbim... Çok dikkatli davranmam gerek. Çünkü kalbim zayıf. İçki hiç sevmem, ama demin dışarda hafif bir baygınlık geçirdim. Konyağın iyi geleceğini düşünerek... "

"Konyak gerçekten iyidir. Eh, al bakalım."

Bayan Nicoletis kısa bir zaman sonra, "Kraliçenin Gerdanlığından çıktı. Canlanmış, keyfi iyice yerine gelmişti. Otobüse binmeyeyim, diye düşündü. Çok güzel bir gece... Temiz hava bana iyi gelir. Başı

pek dönmüyordu ama nedense bacaklarında takat kalmamıştı. Galiba son konyağı içmekle hata ettim? Neyse... Açık havada aklım başıma gelir... Sonuçta bir hanımefendi istediği zaman kendi odasında sessiz sedasız bir içki içemez değil. Sarhoş mu? Ben hiç sarhoş olmam ki... hah... eğer bu hoşlarına gitmiyorsa... bana çatmaya kalkarlarsa, onlara hadlerini bildiririm. Ne de olsa benim de bildiğim bazı şeyler var. Bir ağzımı açacak olursam... " Bayan Nicoletis kavgaya hazırlanıyormuş gibi birtavırla başını kaldırdı. Sonra da tehlikeli bir şekilde yaklaşmakta olduğu posta kutusuna çarpmamak için telaşla geriledi... Evet, başı biraz dönüyordu. Acaba şu duvara dayansam mı?... Bir iki dakika gözlerimi kaparım...

Polis memuru Bott kasıla kasıla yolda ilerliyordu... Yanına çekingen tavırlı bir kâtip yaklaştı. "Şurada bir kadın var... Ben... şey... zavallı galiba hastalanmış. Yerde hareketsiz yatıyor... "

Polis memuru Bott enerjik adımlarla o tarafa doğru yürüdü. Ve yerdeki kadının üzerine eğildi. Burnuna gelen kuvvetli konyak kokusu ona şüphelerinde yanılmamış olduğunu haber veriyordu. "Sarhoş... Sızmış... Merak etmeyin, efendim. Şimdi gerekeni yaparız."

Pazar sabahı, Hercule Poirot kahvaltısını bitirerek bıyığına bulaşmış olan kakaoyu dikkatle sildi. Ve oturma odasına geçti. Oradaki masanın üstüne dört sırt çantası dizilmişti. Saplarına takılı etiketlerde fiyatları yazılıydı. George cumartesi günü kendisine verilen talimata uyarak mağazaları dolaşmıştı. Poirot bir gün önce satın aldığı sırt çantasını da kâğıttan çıkararak diğerlerinin yanına koydu. Bay Hicks'in kendisine sattığı çanta hiçbir bakımdan George'un aldıklarından aşağı değildi. Ama bunun çok ucuz olduğu da kesindi.

Hercule Poirot, "İlginç..." diye mırıldandı. Çantaları uzun uzun süzdü. Sonra da bunları inceden inceye elden geçirmeye başladı.

Dışlarına içlerine baktı. Çantaları baş aşağı koydu. Dikişleri, cepleri, sapları yokladı. Sonunda ayağa kalkarak banyoya geçti ve elinde keskin bir bıçakla döndü. Bay Hicks'in dükkânından aldığı çantanın içini dışına çevirerek, bıçakla dibini kesmeye başladı. İç astarla çadır bezi arasına ikinci, sert bir astardaha konmuştu. İlk bakışta oluklu kartona benziyordu bu. Poirot parçaladığı çantaya büyük bir ilgiyle baktı. Sonra da diğerlerini önüne çekerek kesmeye koyuldu. Sonunda arkasına yaslanıp masadaki karışıklığa baktı, içini çekerek, telefona uzandı. Bir iki dakika sonra Müfettiş Sharpe'la konuşuyordu. "Beni dinleyin, mon cher. İki şeyi öğrenmek istiyorum."

Sharpe bir kahkaha attı. "Beygir hakkında iki şey biliyorum. Bunlardan biri pek acayip."

Hercule Poirot şaşırmıştı. "Efendim?"

"Hiç. Hiç. Aklıma vaktiyle bildiğim bir tekerleme geldi. Öğrenmek istediğiniz iki şey nedir?"

"Dün, son üç ay içersinde polisin bazı nedenlerle Hickory Sokağı'ndaki yurda uğradığını söylediniz. Bana bunların tarihini... ve saatleri bulabilir misiniz?"

"Şey... evet. Kolay bu. Herhalde dosyalarda vardır. Bir dakika bekler misiniz? Kayıtlara bakıvereyim." Müfettiş gerçekten bir dakika sonra telefonun başına döndü. "İlk soruşturma, gizli broşür dağıtan bir Hintli öğrenci hakkında... 18 Aralık. Saat 3.30."

"Bu çok önce yapılmış."

"Cambridge'li Bayan Alice Combe'in öldürülmesi dolayısıyla aranan Montaqu Jones hakkında soruşturma 24 Şubat. Saat 5.30... Sheffield polisi tarafından aranılan Batı Afrikalı VVilliam Robinson'la ilgili araştırma. 6 Mart. Saat 11.00."

"Ah, teşekkür ederim."

"Bu olayların Celia Austin'in ölümüyle bir ilgisi olduğunu sanıyorsanız... "

Poirot onun sözünü kesti, "Hayır, hiçbir ilgisi yok. Beni sadece polisin yurda uğradığı saat ilgilendiriyor." "Neyin peşindesiniz, Poirot?"

"Ben, sırt çantalarını parçalamakla meşgulüm, dostum. Çok ilginç bir şey bu." Ahizeyi usulca yerine bıraktı. Sonra cüzdanından Bayan Hubbart'ın bir gün önce kendisine verdiği yeni listeyi çıkardı. Bunda,

"Sırt çantası (Len Bateson'un)

Elektrik ampulleri.

Bilezik (?)

Pırlanta yüzük (Patricia'nın) Pudriyer (Genevieve'in) Gece ayakkabısı (Sally'nin) Ruj (Elizabeth Johnston'un) Küpe (Valerie'nin) Stetoskop (Len Bateson'un) Saç şampuanı (?) Kesilen eşarp (Valerie'nin) Pantolon (Colin'in) Yemek kitabı (?) Asitborik (Chandra Lal'ın) İğne (Cally'nin).

Üzerine mürekkep dökülen kâğıtlar (Elizabeth'in) Elimden bu kadar geliyor. Listenin tam olduğunu pek sanmıyorum... L. Hubbard," yazılıydı. Poirot buna uzun uzun baktı. Sonra da içini çekerek, "Evet," diye mırıldandı. "Gerekli... önemli olmayan olayları ayırmamız şart." Birinin kendisine bu konuda hemen yardım edebileceğini biliyordu. O gün pazardı. Herhalde öğrencilerin çoğu yurttaydı. Hickory Sokağı'ndaki evin numarasını çevirerek Valerie

Hobhouse'la konuşmak istediğini söyledi. Kendisine cevap veren kaba, boğuk sesli kimse kızın kalktığını pek sanmıyordu ama, "Gidip bakayım," dedi.

Sonunda Poirot hafif, kalınca bir ses duydu. "Alo? Ben Valerie Hobhouse."

"Bayan Hobhouse, ben Hercule Poirot'yıım. Beni hatırladınız mı?"

"Tabii mösyö. Size nasıl yardım edebilirim?" "Eğer mümkünse sizinle biraz konuşmak istiyorum." "Tabii, tabii."

"O halde oraya geleyim mi?"

"Evet. Sizi bekleyeceğim. Geronimo'ya sizi benim odama çıkarmasını söylerim. Çünkü burda pazar günleri oturup rahat rahat konuşacağınız bir yer yoktur."

"Teşekkür ederim, Bayan Hobhouse. Çok naziksiniz." Geronimo kapıyı abartmalı hareketlerle açarak, sanki Poirot sırdaşıymış gibi öne doğru eğildi. "Sizi usulca Bayan Valerie'nin yanına götüreceğim... Yavaş... " Parmağını dudağına dayayarak Belçikalıyı yukarıya çıkardı. Onu Hickory Sokağı'na bakan büyükçe bir odaya soktu. Burası hem yatak, hem de oturma odası olarak kullanılıyordu. Zevkle ve oldukça lüks eşyalarla döşenmişti. Divanın üzerine eski, ama çok güzel bir Acem halısı serilmişti. Bir köşede ise cevizden bir Oueen Anne stili yazı masası duruyordu. Poirot bunların yurdun eşyaları olmadığını hemen anladı tabii. Valerie Hobhouse onu karşılamak için ayağa kalkmıştı. Yorgun hali, gözlerinin altındaki mor lekeler Belçikalının gözünden kaçmadı. Kızı selamlarken, "Odanız pek hoşuma gitti," diyerek güldü. "Çok şık. Kendine özgü bir havası var."

Valerie de gülümsedi. "Uzun zamandan beri buradayım ben. İki buçuk yıl... Üç yıla yakın. Yurda iyice alıştım. Kendi eşyalarımı da getirdim."

"Siz öğrenci değilsiniz herhalde, matmazel."

"Hayır, ben çalışıyorum."

"Bir... güzellik enstitüsünde değil mi?"

"Evet. Sabrina Fair'in satın alma memuruyum. Bir güzellik enstitüsü orası. Aslında oranın hissedarları ndanım da... Ama hissem çok küçük. Güzellik tedavisinden başka.. İncik, boncuk, eşarp gibi şeyler satıyoruz... Paris'ten getirtilmiş ufak tefek eşyalar... O bölüme ben bakıyorum."

"Öyleyse sık sık Paris'e ve Avrupa'nın diğer kentlerine gidiyorsunuz."

"Evet. Ayda bir defa. Bazen daha sık."

Poirot, "Kusuruma bakmayın. Belki beni fazla meraklı buluyorsunuz... " diyecek oldu.

Valerie onun sözünü kesti. "Hayır, hayır... o olaydan sonra her şeye katlanmamız gerek... Dün de Müfettiş Sharpe bir sürü soru sordu. Mösyö

Poirot sanırım siz alçak bir koltuğu değil de dik arkalı bir sandalyeyi tercih edeceksiniz?"

"Çok zeki ve anlayışlısınız, matmazel." Poirot, yüksek arkalı, kol dayanacak yerleri olan geniş bir sandalyenin tam ortasına oturdu.

Valerie de divana yerleşti. Poirot'ya sigara ikram ederek bir tane de kendisi aldı. Kız sigarayı yakarken, Poirot dikkatle onu süzüyordu. Valerie'nin sinirli, yorgun ve zarif bir hali vardı. Bu sıradan bir güzellikten daha çok çekerdi Belçikalıyı. Poirot, cazip ve zeki bir kız, diye düşündü. Sinirli olmasının nedeni son günlerdeki soruşturma mı? Yoksa her zamanki hali mi böyle... Dedektif yemeğe geldiği gece de aklından aynı şeyin geçmiş olduğunu hatırlıyordu.

"Müfettiş Sharpe size bazı sorular mı sordu?"

"Evet. Öyle."

"Ona bütün bildiğinizi söylediniz değil mi?" "Tabii."

Poirot, "Acaba... " diye cevap verdi. "Bu doğru mu?"

Valerie alaycı bir tavırla ona baktı. "Müfettiş Sharpe'a verdiğim cevapları duymadığınıza göre, bu konuda bir şey söyleyemezsiniz?"

"Hayır, hayır... Bu benim küçük düşüncelerimden biriydi. Bildiğiniz gibi... aklıma böyle fikirler gelir." Elini başına vurdu. Poirot yine zaman zaman yaptığı gibi tam bir şarlatana yakışacak bir tavır takınmıştı. Ama Valerie gülmedi, ciddi bir tavırla ona bakıyordu.

Sonra birdenbire konuşmaya başladı. "Artık asıl konuya gelsek mi, Mösyö Poirot? Doğrusu ne demek istediğiniz anlayamıyorum."

"Pekâlâ. Bayan Hobhouse." Cebinden küçük bir paket çıkardı. "Bunun içinde ne olduğunu belki tahmin edersiniz."

"Ben gaipten haber verenlerden değilim. Kapalı bir paketin içinde ne olduğunu da bir bakışta göremem."

Poirot başını salladı. "Bu pakette Patricia Lane'in çalınan yüzüğü var."

"Patricia Lane'in yüzüğü mü? Yani... Patricia'nın annesinin yüzüğü mü? Peki ama bu neden sizde?"

"Kendisinden yüzüğü bana bir iki gün için vermesini istedim."

Valerie hayretle kaşlarını kaldırdı. "Ya... "

Poirot devam etti. "Yüzük beni çok ilgilendiriyordu... Kaybolması.. İade edilmesi ve... diğer şeyler. Bu yüzden Bayan Patricia'ya bunu

bana ödünç vermesini söyledim. Hemen kabul etti. Ben de yüzüğü kuyumcu bir arkadaşıma götürdüm."

"Ee?"

"Ondan yüzüğün pırlantasına bakmasını istedim. Bu, eğer hatırlıyorsanız, iri bir taştı. İki tarafında da daha küçükleri vardı. Hatırlıyor musunuz... matmazel?"

"Galiba... Ama pek de iyi hatırlamıyorum."

"Yüzüğü elinize almadınız mı? Sanırım bu sizin çorba tabağınızdan çıkmıştı."

"Evet. Yüzük Patricia'ya o şekilde iade edildi. Bunu hatırlıyorum. Çünkü az kalsın yüzüğü yutuyordum." Hafifçe güldü.

"Dediğim gibi, yüzüğü kuyumcu arkadaşıma götürdüm. Ona pırlanta hakkındaki fikrini sordum. Bana ne dedi biliyor musunuz?"

"Nereden bileyim?"

"Arkadaşım bana taşın pırlanta değil zirkon olduğunu söyledi. Beyaz zirkon."

"Ya?" Kız hayretle Belçikalıya baktı. Sonra da biraz şaşkın bir tavırla, "Yani... Patricia'nın pırlanta dediği taş," diye devam etti. "Aslında zirkon muymuş? Ya da... "

Poirot başını sallamaya başlamıştı. "Hayır. Kastettiğim bu değil. Anladığıma kadarıyla yüzük Bayan Patricia'nın annesinindi. Onun nişan yüzüğüydü. Bayan Patricia iyi bir ailenin kızı. Herhalde ailenin durumu son vergilere kadar gayet iyiydi. Matmazel, bu tip insanlar nişan yüzüğüne bol para verirler. Nişan yüzüğünün göz kamaştırıcı bir şey olmasını isterler. Şöyle iri bir pırlantası ya da başka kıymetli

bir taşı olan bir şey. Onun için Bayan Patricia'nın babasının, kızın annesine değersiz bir yüzük takmış olacağını hiç sanmıyorum."

"Bu bakımdan ben de sizinle aynı görüşteyim. Sanırım Patricia'nın babası toprak sahibiymiş."

Poirot, "O halde," diye cevap verdi. "Yüzüğün taşı sonradan değiştirildi."

Valerie, "Belki Patricia taşı düşürdü," dedi. "Sonra da fazla parası olmadığı için pırlanta alamadı. Bu nedenle yüzüğe zirkon koydurdu."

Poirot gülümsedi. "Olabilir... Ama aslında öyle olduğunu sanmıyorum."

"Mösyö Poirot, madem tahmin oyunu oynamaya başladık, bari devam edelim. Sizce ne oldu?"

Poirot, "Bence," dedi. "Yüzüğü Matmazel Celia aldı. Pırlanta özellikle çıkarıldı. Ve yüzük geri verilmeden önce taşın yerine zirkon taktırıldı."

Valerie oturduğu yerde dikleşti. "Yani pırlantayı Celia mı çaldı?"

Poirot hemen cevap verdi. "Hayır, matmazel. Yanılmıyorsam pırlantayı siz çaldınız."

Valerie Hobhouse fena halde irkildi. "Rica ederim! artık bu kadarı da fazla! Elinizde delil yok ki... "

Poirot onun sözünü kesti. "Tersine var! Yüzük çorba tabağının içine atılarak geri verildi. Şimdi... Ben bir gece burada yemek yedim. Çorbanın nasıl verildiğini de gördüm. Büfeye konulan kâseden tabaklara dolduruluyordu. O halde yüzük tabakta bulunduğuna göre ortada iki olasılık vardı. Bunu oraya ya çorbayı dağıtan kimse atmıştı... yani Geronimo... ya da tabağın sahibi. Yani siz! Ben bu işi

Geronimo'nun yaptığını sanmıyorum. Bana kalırsa yüzüğü bu şekilde geri vermeyi düşünen sizsiniz. Çünkü bu sizi çok eğlendirecekti. Çünkü siz dramatik olaylardan hoşlanan alaycı bir insansınız... Yüzüğü havaya kaldırmak, şaşırmış gibibağırmak! Bana kalırsa etrafınızdakilerle iyice alay ettiniz, matmazel. Bu şekilde kendinizi ele verdiğinizi de fark etmediniz."

"Bitti mi?" Valerie'nin sesi horgörü doluydu.

"Hayır, hayır bitmedi. O gece Celia kaybolan eşyaları çaldığını itiraf ettiği zaman bazı şeylerin farkına vardım. Sözgelimi, o yüzükten söz ederken, 'Onun bu kadar değerli olduğunu bilmiyordum,' dedi. O yüzüğün değerli olduğunu nasıl öğrenmişti? Sonra Celia kesilen eşarp konusunda da şöyle bir şeyler söyledi: 'O önemli değildi... Valerie buna aldırmadı... ' Size ait olan güzel bir ipek eşarbın parça parça edilmesine neden aldırmamıştınız? işte bütün bu nedenlerden Colin McNabb'ın ilgisini çekmek için kleptoman rolü oynama hilesini Celia'nın değil, bir başkasının düşündüğünü anladım. Bu kişi Celia'dan hem çok daha akıllıydı, hem de biraz psikoloji biliyordu. Celia'ya yüzüğün değerli olduğunu siz söylediniz. Bunu kendisinden sahibine geri vermek için aldınız. Aynı şekilde Celia eşarbınızı sizin tavsiyeniz üzerine parça parça kesti."

Valerie, "Bütün bunlar sadece birer varsayım... " dedi. "Üstelik akla pek yakın olmayan varsayımlar... Zaten müfettiş de bana, Celia'yı o oyunları oynamaya benim teşvik etmiş olabileceğimi söyledi."

"Peki siz ne cevap verdiniz?"

"Saçmaladığını söyledim."

"Peki şimdi bana ne diyeceksiniz?"

Valerie bir an Belçikalıyı dikkatle süzdü. Sonra hafif bir kahkaha atarak sigarasını söndürdü. Arkasına yaslanarak, "Haklısınız," diye

cevap verdi. "Celia'yı ben teşvik ettim."

"Bunun nedenini sorabilir miyim?"

Valerie sabırsız bir tavırla elini salladı. "Budalalığımdan... Ona iyilik etme arzumdan... Celia ortada üzüntüyle küçük bir hayalet gibi dolaşıyor, Colin için ağlayıp inliyordu. Colin'inse ona baktığı bile yoktu. Gülünç bir durumdu bu. Colin psikolojiye, komplekslere meraklı, ukala, kendini beğenmiş bir gençtir. Onu gülünç bir duruma düşürmenin iyi bir şey olacağını düşündüm. Zaten Celia'nın mutsuzluğu beni üzüyordu. Onun için kızı yakalayarak, kendisiyle açık açık konuştum. Ona ne yapması gerektiğini anlattım. Celia hem biraz korktu, hem de heyecanlandı sanırım. Tabii budala ilk iş gidip Patricia'nın banyoda bıraktığı pırlanta yüzüğü çaldı. Buradaki eşyaların en değerlisi oydu. Tabii olay büyüyecek ve polis çağırılacaktı. O zaman durum ciddileşecekti. Yüzüğü Celia'dan alarak geri vermenin bir yolunu bulacağımı söyledim. Ondan sonra değersiz süs eşyaları, makyaj malzemeleri çalmasını tavsiye ettim. Benim eşyalarımdan birini yırttığı takdirde başının derde girmeyeceğini de anlattım."

Poirot derin bir soluk aldı. "Ben de böyle olduğunu tahmin ediyorum... "

Valerie sıkıntılı bir tavırla, "Şimdi Celia'ya yardımcı olmaya çalıştığım için pişmanım," diye söylendi. "Ama gerçekten niyetim iyiydi. Bu çirkin bir söz belki. Tam Jean Tomlinson'un söyleyeceği gibi. Ama doğru."

Poirot, "Şimdi," dedi. "Patricia'nın yüzüğü konusuna gelelim. Celia bunu size verdi. Siz yüzüğü bir yerde bulduğunuzu söyleyerek, Patricia'ya iade edecektiniz. Ama o arada bir şey oldu... Neydi bu?"

Valerie sinirli sinirli omzundaki şalın püskülleriyle oynamaya başlamıştı.

Poirot, "O sırada parasız kalmıştınız, değil mi?" diye sordu.

Valerie ona bakmadan çabucak başını salladı. "Size her şeyi anlatacağımı söylemiştim." Sesi acıydı. "İşin kötüsü şu, Mösyö Poirot: Ben kumarbazın biriyim. İnsanda doğuştan oluyor bu merak. Bundan kurtulmanız da imkânsız. Ben bir kulübe üyeyim. Tabii bunun nerede olduğunu açıklayacak değilim. Orada rulet, bakara filan oynanıyor. Kumarda arka arkaya para kaybetmiştim. Bir mağazanın önünden geçerken vitrinde bir zirkon yüzük gördüm. O sırada Patricia'nın yüzüğü de yanımdaydı... Anlayacağınız içimden gelen sese uyarak pırlantayı çıkarıp sattım. Taşın yerine de zirkon koydurdum. Aslında budalaca bir şeydi bu! Artık her şeyi biliyorsunuz. Ama bana inanın, suçun Celia'nın üzerine yıkılmasını hiçbir zaman istemedim."

Poirot, "Mutlaka... " diye mırıldandı. "Anlıyorum... Elinize bir fırsat geçmişti. Her şeyin pek kolay olacağını düşündünüz... Ama o arada bir hata da yaptınız."

"Biliyorum... " Valerie birden üzüntüyle bağırdı. "Artık bunun önemi var mı? istiyorsanız beni polise teslim edin. Durumu Patricia'ya anlatın. Müfettişe de.

Suçumu dünyaya ilan edin. Ama bunun ne yararı olacak? Celia'yı kimin öldürdüğünü öğrenmemizi sağlayacak mı bu?"

Poirot ayağa kalktı. "Böyle şeyler belli olmaz. Önemli olmayan ama aklımızı karıştıran bazı fazlalıkları ortadan kadırmak gerekti. Küçük Celia'yı o rolü oynamaya kimin teşvik ettiğini öğrenmem şarttı. Yüzüğe gelince... En iyisi Patricia'ya gidip her şeyi itiraf edin."

Valerie yüzünü buruşturdu. "Evet, belki iyi bir öğüt bu. Pekâlâ, Patricia'ya gidip durumu anlatacağım. Aslında iyi bir kızdır. Param olduğu zaman taşı yerine koyduracağımı söyleyeceğim kendisine."

Kapı birden açılarak Bayan Hubbard içeri girdi. Kesik kesik soluk alıyordu. Valerie kadının yüzündeki ifadeyi görünce dayanamayarak bağırdı. "Ne var ana? Ne oldu?"

Bayan Hubbard bir koltuğa çöktü. "Bayan Nicoletis... "

"Bayan Nick mi? Ne oldu ona?"

"Ah, yavrum... Ölmüş zavallı... "

"Ölmüş mü?" Valerie'nin sesi boğuklaşmıştı. "Nasıl? Ne zaman?"

"Dün gece kendisini sokakta bulmuşlar. Karakola götürmüşler. Onun... şey... olduğunu sanmışlar... " "Sarhoş olduğunu yani." "Evet. İçki içmiş... sonra... ölmüş... "

"Zavallı Bayan Nick... " Valerie'nin sesi titremeye başlamıştı.

Poirot usulca, "Onu severdiniz sanırım?" diye mırıldandı.

"Evet... Garip bir şey... Aslında çok aksi bir kadındı. Ama üç yıl önce... buraya ilk geldiğim zaman... o kadar geçimsiz değildi... Neşeli ve candan davranırdı. Bu son yıl çok değişti... "

Bayan Hubbard birden bağırdı. "Kendimi suçlu buluyorum! Dün gece evine yalnız gitmesine razı olmamalıydım. Zavallı bir şeyden korkuyordu."

Poirot'yla Valerie aynı anda, "Korkuyor muydu?" dediler.

Bayan Hubbard üzüntüyle başını salladı. Yumuşak ifadeli, yuvarlak yüzünde endişe vardı. "Evet... Güvencede olmadığını söyleyip durdu. Ona neden korktuğunu sorunca da aksileşti. Tabii aslında her şeyi abartırdı, ama... şimdi... "

Valerie, "Yani," dedi. "Yani... o da... mı... " Sözlerini tamamlayamadı. Bakışlarında dehşet vardı.

Poirot sordu. "Ölüm sebebi neymiş?"

Bayan Hubbard içini çekti. "Söylemediler. Sah günü resmi soruşturma yapacaklarmış... "

15

Scotland Yard'da sessiz bir odada dört kişi bir masanın başında oturuyorlardı. Görüşmeyi Narkotik Bölümü'nden Başmüfettiş Wilding yönetiyordu. Onun yanında Komiser Bell vardı. Çok enerjik ve iyimser bir genç olan Müfettiş Sharpe, Bell'in karşısında oturuyordu. Sakin bir tavırla arkasına yaslanmıştı. Dördüncü kişi de Hercule Poirot'ydu.

Başmüfettiş Wilding düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturuyordu. "Sizinki gerçekten ilgi çekici bir fikir, Mösyö Poirot."

Belçikalı, "Aslında basit bir fikir," dedi.

Wilding başını salladı. "Durumu anlattık... Kaçakçılık devam ediyor. Bir grubu yakalıyoruz. Bu kez kaçakçılık başka bir yerde başlıyor. Son bir buçuk yıl içinde ingiltere'ye bir hayli uyuşturucu madde sokuldu. Özellikle eroinle kokain... "

"Peki ya kaçak mücevher?"

Komiser Bell yanıtladı bu soruyu. "Bu da çok arttı, efendim. Pırlantalar ve diğer taşlar Güney Afrika, Avusturalya ve Uzakdoğu'dan gizlice getiriliyor... Bunların ülkeye nasıl sokulduklarını da bilmiyoruz."

Wİlding sordu. "Siz neyin izi üzerindesiniz, Mösyö Poirot? Uyuşturucu maddelerin mi, yoksa kaçak mücevherlerin mi?"

"İkisi de olabilir... Daha doğrusu küçük, ama değeri fazla eşyalar... Belki çalınan mücevherlerin taşları çıkarılıyor ve gizlice dışarı

yollanıyor. İçeri de uyuşturucu madde sokuluyor... Bildiğiniz gibi, bu kaçakçılık işinde en zayıf nokta eşyayı götürüp getiren kimselerdir. Sizler, er geç birinden şüphelenirsiniz... Uçaklarda çalışan birinden. Motoru, yelkenlisi olan bir deniz meraklısından... Sık sık Fransa'ya gidip gelen bir kadından... Ama ya kaçak eşya ülkeye masum biri tarafından getirilirse?... Üstelik her seferinde başka birinden yararlanılırsa?... "

Wilding sırt çantasını işaret etti. "Demek sizce bunu kullanıyorlar?"

"Evet... Sırtına sırt çantasını vurmuş bir öğrenciden kimse şüphelenmez. Tabii daima birkaç kaçak eşya getirseydi, şüpheler çok geçmeden onun üzerinde toplanırdı. Ama her sefer başka bir öğrenciden yararlanıyorlar. Üstelik çocukların hiçbirinin de durumdan haberi yok."

Wilding yine çenesini ovuşturdu. "Bu işi nasıl yapıyorlar dersiniz, Mösyö Poirot?"

Belçikalı omzunu silkti. "Ancak tahmin yürütebilirim... Birincisi, piyasaya bol miktarda sırt çantası sürülüyor. Bunlar diğerlerine benziyor. yi yapılmış, sağlam şeyler. Ama bir tek farkları var. Diplerindeki astar biraz değişik. Bu kolaylıkla çıkarılıyor ve oluklu mukavvanın arasına toz ya da mücevher saklanılıyor. Kâğıda sarılmış taşlar ya da saf eroinle kokain pek az yer tutar."

Wilding, "Çok doğru," dedi. Parmaklarıyla çabucak ölçtü. "Bu çantayla her seferinde on bin sterlinlik toz getirilebilir. Ve durumdan hiç kimse de şüphelenmez."

Poirot başını salladı. "Evet... Sırt çantaları yapılıp piyasaya sürülüyor. Herhalde birden fazla dükkânda satılıyor. Dükkân sahibinin kaçakçılarla bir ilgisi olabilir de, olmayabilir de... Adam çantalar kendisine ucuz verildiği ve iyi kâr getirdiği için

memnunluklasatabilir. Tabii geride belirli bir öğüt var. Bu, yolculuğa çıkan öğrencilerin bir listesini hazırlıyor. Zaten örgütün başında da öğrenci olduğunu iddia eden biri var sanırım... Bir öğrenci tatilini geçirmek için Avrupa'ya gidiyor. Tam geri döneceği sırada sırt çantası o farkına varmadan değiştiriliyor. Gümrükte çocukla kimse ilgilenmiyor bile. Azıcık bir eşyası olan bir öğrenciyi neden dikkatle arasınlar? Öğrenci yurduna dönüyor. Eşyalarını boşaltıyor. Ve orada da sırt çantası tekrar değiştiriliyor. Ya da dipteki mukavva çıkarılarak yerine bir başkası konuyor. İşte, oldu bitti!"

"Hickory Sokağı'nda da aynı şeyin olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Evet, bundan şüpheleniyorum."

"Bu nereden aklınıza geldi, Mösyö Poirot?"

Belçikalı, "Bir sırt çantası parça parça kesilmişti. Neden? Hickory Sokağı'na gelen sırt çantalarında bir acayiplik vardı. Fazla ucuzdu bunlar. Yurtta bazı garip şeyler oluyordu. Ama bunları yapan kız sırt çantayı parçalamadığına da yemin etti. Diğer suçlarını itiraf ettiğine göre bunu saklamasına bir neden yoktu. O halde çantanın parçalanması başka bir nedenle bağlıydı. Ayrıca şunu da söyleyeyim: Aslında bir sırt çantasını yırtıp parçalamak öyle kolay bir iş değil. Bundan da bu işi yapanın çok telaş ve endişe içinde olduğu anlaşılıyor. Sonra... çanta bir polis memurunun yurdu yöneten kadını görmeye geldiği sırada parçalanmıştı. Aslında polis yurda başka nedenle gitmişti. Ama kendinizi suçlunun yerine koyun. Bu kaçakçılık işiyle ilgisi olan birisiniz. O akşam yurda döndüğünüzde, bir polisin geldiğini ve adamın o sırada yukarda Bayan Hubbard'la konuşmakta olduğunu öğreniyorsunuz. Tabii o zaman hemen polisin kaçakçılık işini araştırdığını sanıyorsunuz. Evde ise, dışardan yeni getirilmiş bir sırt çanta var. İçinde kaçak eşya gizli ya da eşya içinden kısa bir süre

önce alınmış. Polisin sırt çantalarını incelemek için yurda geldiğini düşünüyorsunuz. Tabii elinizde çantayla yurttan çıkmanız imkânsız. Polis sokağa sırf böyle bir durumu göz önüne alarak bir nöbetçi dikmiş olabilir. Ama çanta kolay kolay saklanabilecek bir şey de değil. Yapabileceğiniz bir tek şey var. Çantayı parçalayarak, kazan dairesine gizlemek. Eğer içinde uyuşturucu madde ya da mücevher varsa, bunları geçici bir süre için toz banyo sabununun içine saklayabilirsiniz. Sırt çantasından kaçak eşyayı daha önce çıkarmıştınız diyelim. Ama bu laboratuvarda incelendiği takdirde eroin ya da kokain izleri bulunabilir. Onun içinde ne olursa olsun, sırt çantasının ortadan kaldırılması gerek. Bu anlattıklarımın olabileceğini kabul ediyorsunuz sanırım."

Başmüfettiş Wilding, "Tabii," dedi. "Demin de söyledim. Güzel bir fikir bu."

"Bundan başka şimdiye kadar önem verilmemiş olan küçük bir olayın da sırt çantasıyla ilgili olduğu anlaşılıyor. İtalyan uşak Geronimo'ya göre polisin geldiği gün holdeki ampul kaybolmuş. Adam bunun yerine bir yenisini takmak istemiş. Ama yedek ampulleri de bulamamış... Tabii benimki bir tahmin ama, bana kalırsa yurtta daha önce de kaçakçılık işine karışmış olan biri vardı. Polisin parlak ışıkta yüzünü gördüğü takdirde kendisini tanıyacağından korkuyordu. Bu yüzden holdeki ampulü usulca çıkardı. Bunun yerine yenisinin takılmaması için yedek ampulleri de aldı. O akşam holde sadece bir mum yanıyordu. Tabii dediğim gibi benimki sadece bir tahmin."

Wilding, ' Parlak bir fikir," diye mırıldandı.

Komiser Bell heyecanla atıldı. "Bu mümkün, efendim. Düşündükçe bütün bunları daha akla yakın buluyorum."

Başmüfettiş, "Eğer bu tahminleriniz doğruysa," dedi. "O zaman bu iş sadece Hickory Sokağı'yla ilgili değil."

Poirot başını salladı. "Tabii. Örgütün bir sürü öğrenci yurdu ve kulübüyle ilgisi olmalı."

Wilding, "Ama bunların arasındaki bağı bulmak da şart," dedi.

Müfettiş Sharpe ilk kez söze karıştı. "Böyle bir bağ var efendim. Daha doğrusu vardı. Birkaç öğrenci yurdu ve kulübü olan bir kadın. Bayan Nicoletis."

Wilding, çabucak Poirot'ya bir göz attı.

Belçikalı, "Evet," dedi. "Bayan Nicoletis buna çok uygun. Kadının mali yönden bütün yurtlar ve kulüplerle ilgisi vardı. Ama bu yerleri kendisi yönetmiyordu. Yurtların yönetimi için çok dürüst, hiç kimsenin şüphesini uyandırmayacak insanları seçmek âdetindeydi. Bizim Bayan Hubbard da böyle bir kadın. Parayı Bayan Nicoletis veriyordu. Ama açıkçası ben onu bu işte paravan olarak kullandıklarını sanıyorum."

Wilding, "Hım... Bu Bayan Nicoletis hakkında ek bilgi edinmemiz yerinde olacak," dedi.

Sharpe başını salladı. "Bu noktayı inceliyoruz. Ailesini, nereden geldiğini öğrenmeye çalışıyoruz. Yalnız bu bakımdan dikkatli davranmamız gerek. Kuşları korkutup kaçırmamalıyız."

Başmüfettiş, "Kadın şimdi nerede?" diye sordu. "Yoksa kaçtı mı?"

"Hayır, efendim. Öldü."

"Öldü mü?" Wilding kaşlarını kaldırdı. "Yani işin içinde bir iş mi var?"

"Evet... Öyle sanıyoruz... Otopsiden sonra kesinlikle emin olacağız tabii. Kadın telaşlanmaya başlamıştı. Belki işin cinayete varacağını tahmin edememişti."

"Celia Austin'den mi söz ediyorsunuz? Kız bir şey mi biliyordu?"

Poirot, "Evet, biliyordu," dedi. "Ama bildiği şeyin farkında da değildi."

"Yani bir şey biliyordu, ama bunun ne anlama geldiğini sezememişti. Öyle mi?"

"Evet. Öyle. Zeki bir kız değildi. Durumu anlayamamıştı. Yalnızca bir şey görmüş ya da işitmişti. Bunun ne anlama geldiğini fark etmeden başkalarına söz edebilirdi."

"Kızın ne gördüğünü ya da duyduğunu biliyor musunuz, Mösyö Poirot?"

Belçikalı, "Sadece tahminde bulunabilirim," diye cevap verdi. "Bir pasaporttan söz edildi. Yurtta birinin Avrupa'ya sık sık gitmesini sağlayan sahte bir pasaport mu vardı? Bunun açıklanması o kimse için tehlikeli mi olurdu? Kız birinin sırt çantasını parçaladığını mı görmüştü? Yoksa birinin çantanın dibindeki parçayı çıkardığını mı? Ya da bir kimsenin holdeki ampulü aldığını mı fark etmişti?" Poirot öfkeyle bağırdı. "Ah, mon Dieu! Tahmin, tahmin, tahmin! İnsanın biraz daha bilgisi olması gerek."

Sharpe, "İşe Bayan Nicoletis'in geçmişiyle başlayabiliriz. Belki o zaman elimize bir ipucu geçer," diye önerdi.

"Kadın konuşacağı için mi ortadan kaldırdılar? Onları ele verir miydi acaba?"

Sharpe, "Kadın bir süreden beri gizli gizli içki içiyordu," diye cevap verdi. "Sinirleri berbat haldeydi. Sonunda dayanamayıp her şeyi

açıklayabilirdi."

"Örgütü o mu yönetiyordu acaba?"

Poirot başını salladı. "Hayır. Sanmıyorum. Tabii neler olduğunu biliyordu. Ama örgütü yöneten beyin o değildi." "Bu beyin kim olabilir?"

"Bir tahminde bulunabilirim... Ama bu yanlış olabilir... Evet... Yanlış olabilir... "

16

Nigel, "Tik tak tik tak," dedi. "Fare saate tırmandı... Polis kimi katil sandı?... Tık tak tik tak... Söylemeli mi? Yoksa söylememeli mi? İşte sorun bu." Fincanına yeniden kahve koyarak masaya getirdi.

Len Bateson, "Neyi söylemek?" diye sordu. Nigel elini salladı. "Bildiklerini."

Jean Tomlinson hemen atıldı. "Tabii. Yararlı olacak bir şeyler biliyorsak, bunu polise söylemeliyiz. İşin doğrusu budur."

Nigel, "Dinleyin, güzel Jean ne diyor," diye mırıldandı.

Rene fikrini Fransızca olarak açıkladı. "Ben polisten hiç hoşlanmam."

Nigel, "Kadın herhalde orada kafayı çekti," dedi. Jean, "O halde Bayan Nick içkiden öldü," diye bağırdı. Len Bateson, "Hayır," diyerek başını salladı. "Sanmıyorum." Jean ona bakakaldı. "Yani... onun da öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?"

Sally Finch, "Kadının öldürüldüğünden eminim," dedi. "Artık böyle bir şey beni şaşırtmayacak."

Akimbombo, "Kadını birinin öldürdüğünü mü düşünüyorlar? Bunu mu demek istiyorsunuz?" diyerek herkese teker teker baktı.

Colin, "Henüz böşle düşünmemiz için bir neden yok," diye cevap verdi.

Genevieve sordu. "Ama kim onu öldürmek ister? Parası çok muydu? Belki onu bu yüzden ortadan kaldırdılar?"

Nigel gülümsedi. "Bayan Nick insanı deli ederdi, şekerim. Herkesin içinden onu öldürmek gelirdi sanırım. Benim de öyle... " Memnun bir tavırla reçel aldı.

"Bayan Sally, size bir soru sorabilir miyim? Kahvaltıda söylenenleri kastediyorum... Sabahtan beri düşünüyorum onları."

Sally, "Ben senin yerinde olsaydım, o kadar düşünmezdim, Akimbombo," dedi. "Sağlığa dokunur bu."

Sally'le Akimbombo Regent's Park'daki lokantada, açık havada yemek yiyorlardı.

Akimbombo üzüntüyle içini çekti. "Çok sarsıldım... Aklım fikrim yurtta olanlarda."

"Haklısın. Ben de bu sabah kendimi derslere veremedim."

"İşte ben de onun için sizden bana bazı şeyleri anlatmanızı istiyorum... Dediğim gibi sabahtan beri düşünüyorum."

"Pekâlâ, düşündüğünü anlat bakalım."

"Şu borik... Nedir o? Şiddetli bir asit mi?"

"Hayır, hayır... Hafif ve zararsız bir şey."

"Yani... İnsan bunu gözüne dökebilir mi?"

"Evet... Zaten asitborik bu iş için kullanılır."

"Ah, şimdi anladım. Bay Chandra Lal'da bir şişe beyaz toz var. Bu tozdan sıcak suya biraz koyuyor. Sonra da gözlerini busuyla banyo ediyor. Toz banyoda duruyor... Ama geçenlerde kayboldu. Bay Chandra Lal da bu işe çok kızdı."

"Asitborikle neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Bunu size daha sonra anlatırım. Şimdi düşünmem gerek."

Sally, "Kendini tehlikeye atma," dedi. "Bu kez de seni öldürmelerini istemem Akimbombo."

"Valeri, bana bir fikir verebilir misin?"

"Tabii Jean... Ama bunu yerine getireceğini sanmıyorum... Herkes böyledir."

Jean Tomlinson, "Ama bu bir vicdan meselesi," dedi. "O halde benim fikrimi almamalısın. Çünkü benim vicdanım yoktur."

"Valerie, böyle söyleme!"

"Ama doğru bu." Valerie sigarasını söndürdü. "Paris'ten kaçak elbiseler getiriyorum. Güzellik salonuna gelen iğrenç kadınlara suratları hakkında türlü yalan uyduruyorum. Hatta parasızken otobüse biniyor ve bilet almadan iniyorum. Ama haydi anlat. Sorun nedir?"

"Nigel'in sabahleyin kahvaltıda söyledikleriyle ilgili... Biri, bir kimse hakkında bir şey biliyorsa... bunu söylemeli mi? Yoksa söylememeli mi?"

"Amma da budalaca bir soru! Her şey böyle genelleştirilemez ki. Söylemek ya da söylememek istediğin nedir?" "Bir pasaportla ilgili... "

"Pasaportla mı?" Valerie, hayretle doğrulup oturdu. "Kimin pasaportuyla?" "Nigel'in... Onun sahte bir pasaportu var."

"Nigel'in mi?" Valerie'nin buna inanamadığı belliydi. "İmkânsız. Olacak şey değil bu."

"Ama var... Üstelik ben bunu gördüm... Tabii kazara. Bir iki gece önce çantamda bir şey arıyordum... Yanlışlıkla Nigel'inkine bakmışım. İki çanta da oturma odasındaki raftaydı... "

Valerie kötü kötü güldü. "Sen bunu külahıma anlat. Nigel'in çantası seninkinden hem daha büyüktür, hem de rengi başkadır. Hiç olmazsa bu konuda yalan söyleme. Nigel'in kâğıtlarını karıştırmak fırsatını bulduğunu ve bundan da yararlandığını itiraf et."

Jean ayağa kalktı. "Böyle haksızca, kötü suçlamalarda bulunmaktan hoşlandığın anlaşılıyor. Onun için... "

Valerie, "Gitme, gitme," dedi. "Anlat. Bu konu beni ilgilendirmeye başladı. Öğrenmek istiyorum."

Jean, "Çantanın dibinde bir pasaport vardı," diye devam etti. "Üstünde de başka bir isim yazılıydı. Stanford ya da Stanley, sanırım... Ne acayip, dedim. Nigel başkasının pasaportunu neden almış acaba? Gelgelelim pasaportun içinde Nigel'in kendi fotoğrafı vardı. Anlamıyor musun? Nigel sahtekârın biri olmalı. Acaba bunu polise söylesem mi? Ne dersin?"

Valerie bir kahkaha attı. "Korkarım hiç şansın yok, Jean. Aslında o işin basit bir açıklaması var. Bunu bana Patricia anlattı. Nigel'e miras kalmış. Ama bu kendisine adını değiştirmesi şartıyla verilecekmiş. O da bunu uygun şekilde yapmış. Mahkeme yoluyla sanırım. Aslında soyadı Stanfield'miş sanırım... Ya da Stanley... "

Jean fena halde bozulmuştu. "Ya?... " Valerie, "Bana inanmıyorsan, Patricia'ya sor," dedi. "Hayır, hayır... Madem sen öyle söylüyorsun... Demek ben yanılmışım... "

"Belki bir dahaki sefere şansın yardım eder."

"Ne demek istediğini anlayamadım, Valerie."

"Nigel'e düşmansın değil mi? Onun başını polisle belaya sokmak istiyorsun.. "

Jean dikleşti. "Belki bana inanmayacaksın, ama ben aslında görevimi yerine getirmeye çalışıyordum." Öfkeyle odadan çıktı.

Valerie, "Bir bu eksikti," diye söylendi.

"Nigel, sana söylemem gereken bir şey var."

"Neymiş o, Patricia?" Nigel telaşla çekmeceleri karıştırıyordu. "O notları ne yaptım acaba? Kâğıtları buraya koyduğumu sanıyordum."

"Eşyaları karıştırıp durma, Nigel. Çekmecelerini daha yeni yerleştirdim."

"Notlarımı bulmam gerek!" "Nigel, beni dinle!"

"Peki peki, Patricia. Öyle üzülme. Ne var?" "Sana bir itirafta bulunacağım."

Nigel her zamanki alaycılığıyla, "Katil olduğunu itiraf etmeyeceğini umarım," dedi. "Ne münasebet!"

"iyi öyleyse! Ee, ne günah işledin bakalım?"

"Hani geçenlerde çoraplarını yamamış ve getirip buraya koymuştum ya... İçi morfin dolu şişe buradaydı. Bana hastaneden nasıl aldığını anlattığın morfin."

"Evet... o yüzden bana söylemediğin kalmadıydı!"

"Şişeyi çorapların arasında görünce telaşlandım. Herhangi biri onu çalabilirdi, iddiayı kazandıktan sonra zehri atacağını biliyordum. Ama o orada çekmecende duracaktı."

"Tabii. Çünkü daha üçüncü zehri bulamamıştım."

"Ama bu durum benim hiç hoşuma gitmiyordu. Onun için şişeyi alarak içindeki morfini boşalttım. Yerine de karbonat doldurdum. Görünüşte zehre benziyordu."

Nigel notlarını aramaktan vazgeçti. "Sahi mi? Hay Allah! Demek ben Len'le Colin'e şişede zehir olduğuna dair yemin ederken aslında içinde karbonat vardı!"

"Evet. Çünkü... "

Nigel, Patricia'nın sözlerini kesti. Kaşları çatılmıştı. "O halde iddiayı kaybettim sayılır. Tabii ben senin ne yaptığını bilmiyordum ama... "

"Nigel, zehri orada saklaman tehlikeli bir şeydi." "Aman, Patricia, bu işi böyle büyütmen mi gerek? Peki zehri ne yaptın?"

"Karbonat şişesine koyarak, mendil çekmecemin arkasına sakladım."

Nigel, Patricia'ya hafif bir hayretle baktı. "Doğrusu mantığına diyecek yok. Morfin benim çoraplarımın arasında güvencede değil de, senin mendillerinin altına girince mi güvencede oldu?"

"Tabii. Ben odamda yalnızım. Oysa burada senin arkadaşı nvar."

"Hah! Sanki bizim Len morfini çalacaktı." "Sana bu konuyu hiç açmayacaktım. Ama mecbur oldum. Çünkü şişe kayboldu."

"Yani polis mi buldu onu?"

"Hayır. Şişe polis gelmeden daha önce kayboldu." "Yani... " Nigel dehşetle kıza baktı. "Yani şimdi evde içinde morfin bulunan, ama üzerinde 'Karbonat' yazılı olan bir şişe midolaşıyor? Ve yurttakilerden biri mide sancısı çektiği zaman bir kaşık morfin mi yutacak? Tanrım!

İşte şimdi yapacağını yaptın, Patricia! Madem morfin seni bu kadar korkutuyordu, neden onu kaldırıp atmadın?"

"Zehrin değerli olduğunu ve bunun hastaneye geri verilmesi gerektiğini düşünüyordum. Sen iddiayı kazanır kazanmaz şişeyi Celia'ya verecek ve yerine koymasını söyleyecektim."

"Zehri Celia'ya vermediğinden emin misin?"

"Tabii eminim. Yani kızın zehri bilerek içip intihar ettiğini ve suçun da bende olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Sakin ol... Şişe ne zaman kayboldu?"

"Pek bilmiyorum... Celia ölmeden bir gün önce çekmeceye baktım, şişeyi bulamadım. Zehri başka yere koymuş olabileceğimi düşündüm."

"Zehir Celia ölmeden bir gün önce mi kayboldu?"

Patricia'nın yüzü bembeyaz kesilmişti. "Çok budalalık ettim sanırım."

Nigel, "'Budalalık' sözü pek hafif kalıyor," diye homurdandı. "Fazla faal bir vicdan ve karışık bir kafa nelere neden oluyor... "

"Nigel, bunu polise söylemem gerekir mi?"

Genç adam, "Allah kahretsin," diye bağırdı. "Tabii suçun bende olduğunu söyleyecekler."

"Ne münasebet Nigel'ciğim! Suç bende. Ben... "

Nigel, "O Tanrı'nın cezası zehri ben çaldım," dedi. "O sırada bu bana çok komik görünmüştü. Fakat şimdi?... Yargıcın bu konudaki sözlerini duyar gibiyim."

"Bağışla, ama... "

"Biliyorum, biliyorum. Niyetin iyiydi. Buraya bak, Patricia, zehrin kaybolduğuna inanamam. Şişeyi başka yere koymuş olmayasın? Bildiğin gibi bazen böyle şeyler yaparsın."

"Evet ama... " Patricia duraksadı.

Nigel, "Haydi," dedi. "Gidip odanı iyice arayalım."

"Nigel onlar benim çamaşırlarım."

"Aman Patricia, utangaçlığın da tam sırası... Odayı iyice aramamız gerektiğini biliyorsun."

Kapı vurularak, Sally Finch içeri girdi. Sonra da hayretle durakladı. Patricia kucağında Nigel'in çorapları, karyolada oturuyordu. Nigel ise bütün çekmeceleri çıkarmıştı. Heyecanlı bir fino gibi Patricia'nın kazaklarını karıştırıyordu. Çamaşırlar ise etrafa saçılmıştı.

Sally, "Allah Allah," dedi. "Ne oluyor burada?" Nigel kısaca, "Karbonat arıyorum," diye cevap verdi. "Galiba benim odamda olacak... "

"Olmaz, Sally. Ben sadece Patricia'nın karbonatını içebilirim. Mide sancımı ancak o geçirir."

"Sen çıldırmışsın... Nigel ne yapmaya çalışıyor, Patricia?"

Patricia üzüntüyle başını salladı. "Sen benim karbonatımı görmedin değil mi, Sally? Şişenin dibinde biraz kalmıştı... "

"Hayır... " Sally kıza merakla baktı. Sonra da kaşlarını çattı. "Hım... Burada biri... hayır, hatırlayamayacağım... Sende pul var mı, Patricia? Mektubumu posta kutusuna atacaktım ama pulum bitmiş."

"Şu çekmecede olacak."

Sally yazı masasının çekmecesini açarak pulları buldu. Bunlardan birini yırtarak elindeki zarfın üzerine yapıştırdı. Sonra damasaya iki

peni bıraktı. "Teşekkürler... A, sen de mektup yazmışsın. Onu da kutuya atayım mı?"

"Evet... Hayır, hayır... O biraz dursun." Sally başını sallayarak dışarı çıktı. Patricia kucağındaki çorapları bir tarafa atarak endişeyle ellerini ovuşturmaya başladı. "Nigel."

"Efendim?" Genç adam şimdi gardıroptaki elbiselerin ceplerini aramaya başlamıştı.

"Sana itiraf etmem gereken bir şey daha var." "Tanrım, Patricia! Başka ne yaptın?" "Korkarım bana kızacaksın."

"Artık kızacak halde değilim. Sadece ödüm patlıyor. Eğer Celia benim çaldığım morfinle zehirlendiyse, beni hapse atarlar. Yıllarca serbest bırakmazlar. Tabii eğer asmazlarsa... " "Bunun o konuyla bir ilgisi yok. Bu babanla ilgili... " "Ne?" Nigel hızla döndü. Yüzünde büyük bir şaşkınlık vardı. "Ne kadar hasta olursa olsun... Bana vız gelir... " "Onun çok hasta olduğunu biliyorsun değil mi?" "Dün gece radyo söyledi bunu. 'Ünlü kimya bilgini Sir Arthur Stanley'in durumu çok kritik,' dedi... "

"Önemli bir insan olmak da çok hoş bir şey. Hasta olduğunu bütün dünya öğreniveriyor."

"Nigel, baban ölüm döşeğindeyse onunla barışmalısın." "Ne münasebet!" "Ama ya ölüyorsa?"

"Ölüsü de dirisi de aynı köpek değil mi onun?" "Böyle katı davranmamalısın, Nigel. Biraz affetmesini bilmelisin."

"Dinle, Patricia. Sana daha önce de söyledim. O annemi öldürdü!"

"Evet, bunu söyledin. Anneni çok sevmiş olduğunu da biliyorum. Ama sen bazı şeyleri abartırsın... Baban öldüğü takdirde onunla barışmadığın için pişman olacağını da biliyorum. İşte o yüzden...

" Patricia bir an susarak derin bir nefes aldı. "İşte o yüzden babana bir mektup yazdım ve... "

"Ne? Babama mektup mu yazdın? Sally'nin posta kutusuna atmak istediği o muydu?" Hızla yazı masasına gitti. "Evet, anlaşılıyor." Üzerine adres yazılarak pul yapıştırılmış olan zarfı aldı. Çabucak, hiddetle yırtarak parçalarını kâğıt sepetine attı. "İşte bu kadar! Bir daha böyle bir şeye kalkışma!"

"Bazen çok çocuklaşıyorsun, Nigel! Mektubu yırtabilirsin, ama babana tekrar yazmama engel olamazsın. Ona bir mektup daha yazacağım."

"Ne kadar da romantiksin? Sana babamın annemi öldürdüğünü söylediğim zaman gerçeği olduğunu gibi açıklamadığımı nereden biliyorsun? Annem fazla Veronal aldığı için öldü. Resmi soruşturmada bunu kazara içmiş olduğu söylendi. Ama aslında durum böyle değildi. Veronali anneme babam özellikle vermişti. Çünkü başka bir kadınla evlenmek istiyordu. Ama annem boşanmaya yanaşmıyordu. Açıkçası bu sıradan, iğrenç bir cinayet öyküsü. Bu konuda bir şey yapamadım. Polise gidip babamı ele veremezdim. Bunu annem de istemezdi zaten... Onun için de yapabileceğim tek şeyi yaptım... O köpeğe giderek her şeyi bildiğimi söyledim, sonra da evden ayrıldım. Hatta soyadımı bile değiştirdim."

"Nigel... özür dilerim... Bu hiç aklıma gelmemişti."

"işin iç yüzünü biliyorsun artık... Araştırmalar yapan, antibiyotikler bulan ünlü, saygıdeğer Sir Arthur Stanley... Ahlaksız canavar! Ama sevgilisi de onunla evlenmedi. Bırakıp kaçtı onu. Sanırım babamın ne yaptığını sezmişti."

"Nigel'ciğim... Ne korkunç... Çok üzüldüm... " "Pekâlâ... Artık bundan söz etmeyeceğiz. Şimdi şu Tanrı'nın cezası karbonat işine

dönelim. Şimdi şişeyi ne yaptığını iyice düşün, Patricia."

Genevieve oturma odasına heyecanla daldı. "Artık Celia'yı kimin öldürdüğünü biliyorum. Bundan eminim."

Rene, "Katil kim Genevieve? Bunu nasıl anladın?" diye sordu.

Kız ihtiyatla dönerek kapıya baktı. Kapalıydı. Sesini alçaltarak, "Katil Nigel Chapman," dedi. "Nigel Chapman mı? Neden?"

"Dinleyin... Aşağıya inerken Patricia'nın odasının önünden geçtim. İçerden sesler geliyordu. Nigel'in konuştuğunu duydum."

Jean, "Nigel, Patricia'nın odasında mıydı?" diye söylendi. Böyle şeyleri hoş karşılamadığı anlaşılıyordu.

Genevieve ona aldırmayarak sözlerine devam etti. "Nigel, Patricia'ya babasının annesini öldürdüğünü ve bu yüzden de adını değiştirdiğini anlatıyordu. Durum ortada değil mi? Nigel'in babası cinayet suçundan hapse atılmış. Nigel de ona çekmiş tabii... "

Bay Chandra Lal sevinçle, "Olabilir," dedi. "Nigel çok öfkeli. Dengesiz bir tip... Kendine hâkim olamıyor."

Jean Tomlinson da atıldı. "Nigel'de ahlak kavramı olmadığından emindim zaten. Tam anlamıyla yozlaşmış biri." Len Bateson bağırdı. "Saçma!" "Ne dedin?" Len kükredi. "Saçma?"

17

Nigel karakolda bir odada oturmuş, endişeyle Müfettiş Sharpe'ın öfkeli ve sert yüzüne bakıyordu. Genç adam kekeleyerek öyküsünü bitirmişti.

"Bize anlattıklarınızın ne kadar ciddi şeyler olduğunun farkında mısınız, Bay Chapman? Durum çok kötü."

"Biliyorum. Bunun farkında olmasaydım kalkıp size gelmezdim."

"Demek Patricia Lane içinde morfin bulunan karbonat şişesini en son ne zaman gördüğünü hatırlayamıyor?"

"Patricia'nın aklı iyice karıştı. Düşünmeye çalıştıkça büsbütün şaşırıyor. Benim aklını karıştırdığımı söyledi. Ben sizinle konuşurken o da sakin sakin düşünecek."

"Hemen Hickory Sokağı'na gitmemiz iyi olur."

Müfettiş konuşurken telefon çalmaya başlamıştı. Nigel'in anlattıklarını kaydetmekte olan polis memuru uzanıp ahizeyi kaldırdı. Sonra da, "Bayan Patricia Lane arıyor," dedi. "Bay Chapman'la konuşmak istiyor."

Nigel eğilerek telefonu adamdan aldı. "Alo? Patricia? Ben Nigel... "

Kızın heyecanlı sesi duyuluyordu. Soluk soluğa, kesik kesik konuşuyor, kelimelerin yarısını yutuyordu. "Nigel, galiba durumu anladım, yani... onu kimin aldığını biliyorum... Mendili çekmecemden alan... yani... anlayacağın ancak bir kişi... " Ses birdenbire kesildi.

"Patricia? Alo? Patricia? Şişeyi kim aldı?"

"Bunu sana şimdi söyleyemem. Sonra. Hemen geliyor musun?"

Müfettişle memur da bu konuşmayı duymuşlardı. Nigel, soru sorar gibi Sharpe'a bakınca, adam başını salladı. "Ona hemen geleceğimizi söyleyin."

Nigel, "Biz geliyoruz," dedi. "Buradan şimdi çıkıyoruz."

"Ah, iyi. Ben odamdayım."

"Görüşürüz."

Arabayla Hickory Sokağı'na giderlerken hemen iç konuşmadılar. Sharpe kendi kendine artık esrarın çözülüp çözülemeyeceğini soruyordu. Patricia'nın elinde kesin delil var mı? Yoksa onunki de bir tahmin miydi? Herhalde kız holden telefon ettiği için öyle gizli kapaklı konuşmak zorunda kalmıştı.

Nigel sokak kapısını cebinden çıkardığı anahtarla açtı. Oturma odasının kapısı açıktı. Len Bateson karışık kırmızı saçlı başını kitapların üzerine eğmişti.

Nigel önden yukarı çıktı. Koridordan geçerek Patricia'nın odasına gitti. Kapıya çabucak vurup içeri girdi. "Patricia! İşte biz gel... " Birdenbire boğuluyormuş gibi bir ses çıkararak sustu. Sharpe da onun omzunun üzerinden durumu görmüştü.

Patricia Lane yerde yatıyordu.

Müfettiş, Nigel'i usulca yana iterek, koşup kızın yanında diz çöktü. Patricia'nın başını usulca kaldırdı, sonra nabzını yokladı. Sonunda ağır ağır ayağa kalktı. Yüz hatları gerilmiş, sert bir ifade bilirmişti.

"Hayır... " Nigel'in sesi acayip bir şekilde tizleşmişti. "Hayır! Hayır! Hayır!"

"Onu bununla öldürmüşler... " Müfettiş bir yün çorabın içine sokulmuş olan mermer kâğıt tutacağını işaret etti. "Başının arkasına vurmuşlar. Kızcağız neye uğradığını anlayamamış bile."

Nigel titreyerek karyolaya çöktü. "O benim çorabım... Patricia onu yamayacaktı... Tanrım... Yamayacaktı... " Birdenbire bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"Bu kâğıt tutacağı kimin acaba, Bay Chapman?"

"Patricia'nın tabii... Daima yazı masasının üstünde dururdu." Nigel bağırdı. "Bunu yapanı öldüreceğim! Hiç acımadan öldüreceğim! Katil köpek!"

"Yavaş, Bay Chapman... Neler hissetiğinizi anlıyorum... "

"Patricia'nın hiç kimseye zararı yoktu. Hiç kimseye... "

Geronimo'nun alnından terler akıyordu. Kara gözleri korku doluydu. "Benim bir şeyden haberim yok... Hiçbir şey görmedim, hiçbir şey duymadım. Maria'yla mutfaktaydım... "

Sharpe onun sözünü kesti. "Seni suçlayan yok. Son yarım saat içinde eve kimlerin girip çıktığını öğrenmek istiyoruz."

"Ben ne bileyim?"

"Mutfak kapısından girip çıkanlar gözükmüyor mu?" "Evet, belki... "

"O halde bize anlat. Altıyla altı buçuk arası, yani biz buraya gelinceye kadar evde kimler vardı?"

"Herkes... Sadece Bay Nigel, Bayan Hubbard ve Bayan Valerie yoktu."

"Onlar ne zaman gittiler?"

"Bayan Hubbard çaydan önce çıktı ve daha da dönmedi... Bay Nigel altıya doğru gitti. Çok endişeli bir hali vardı. Sonra sizinle birlikte geldi... Bayan Valerie ise altıda çıktı. Tam o sıradaradyo da saati veriyordu. Bayan Valerie kokteyl elbisesi giymişti. Çok şıktı. Kendisi daha dönmedi."

"Diğerleri burada mıydılar?"

"Evet."

Müfettiş not defterine baktı. Patricia tam altıyı sekiz geçe telefon etmişti... "Herkesin evde olduğundan emin misin?"

"Şey... Bayan Sally köşedeki posta kutusuna mektup atıp geldi."

"Kaçta?"

Geronimo kaşlarını çatarak düşündü. "Radyo haberleri veriyordu."

"Altıyı geçe yani?" "Evet, efendim."

Sharpe öfkeyle içini çekti. Şüpheliler listesi pek uzundu. Sadece Valerie, Nigel ve Bayan Hubbard yoktu bunda. Diğerlerini uzun uzun sorguya çekmek zorunda kalacaklardı.

Bayan Hubbard odasında kanepede oturuyordu. Yuvarlak yüzünde üzgün bir ifade vardı. Sokak kıyafetini henüz çıkarmamıştı.

Sharpe, "Patricia buradan telefon etti sanırım," dedi. "Altıyı sekiz geçe çok kişi oturma odasına girip çıkmış. Ama o sırada telefonun başında kimse yokmuş. Kız burayı daha emin bulmuş olmalı. Siz sokaktaydınız tabii. Herhalde kapıyı kilitlemek âdetinde değilsiniz?"

Bayan Hubbard başını salladı. "Hayır. Bayan Nicoletis öyle yapardı ama ben kilitlemiyorum... "

"Evet... Patricia Lane bize telefon etmek için odaya girdi. Katil de peşinden buraya geldi. Belki dışarda durarak konuşmayı dinledi.

Sonra da içeri girdi. Patricia onu görünce sustu. Ya gelen, adını telefonda söylemek üzere olduğu kimseydi... Ya da sırf ihtiyatlı davranmak için yaptı bunu... Ama ben ilk olasılığın üzerinde duruyorum... Sonra katil Patricia'yla birlikte onun odasına döndü. Normal ve sakin bir tavırla konuşuyordu... Patricia'nın katilin odasına girmesine itiraz etmeyişinden onun kız olduğu anlaşılıyor. Erkekler kızların yatak odalarının bulunduğu tarafa geçmiyorlar sanırım."

"Evet. Aslında bu kesin bir kural değil ama hepsi de buna uyuyorlar... "

Sharpe yurtta kalanlarla konuşmuş, onları sorguya çekmişti. "Katil içlerinden herhangi biri olabilir... " diye mırıldandı. "Ama neyse ki, elimizde küçük bir delil var." Cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı.

Bayan Hubbard, "Nedir o?" diye sordu.

Müfettiş gülümsedi. "Bir iki saç teli... Bunları Patricia Lane'in parmaklarının arasından aldım."

"Yani... "

Birdenbire kapıya vuruldu. Sharpe seslendi. "Girin... "

Kapı açılarak eşikte Akimbombo göründü. Gülüp duruyordu. "Lütfen... Konuşacağım... Bu acı esrar aydınlanacak."

18

Bay Akimbombo bir sandalyeye yerleşmişti. "Anlayacağınız," diye söze başladı. "Zaman zaman midem kalkar, bulanır yani... "

"Evet?"

"Belki de bunun nedeni alışık olmadığım yemekler. Onun için çoğu zaman nane şekeri yerim. Bazen de ilaç alırım... "

Müfettişin yüzü morarmaya başlıyordu. Bayan Hubbard otoriter bir tavırla, "Önemli olan nedir onu anlat," dedi.

"Evet, evet... Tabii... Geçen haftanın başlarında yine yemeği fazla kaçırmıştım. Oturma odasında çalışırken şişkinlik hissetmeye başladım, içerde sadece Elizabeth vardı. Ona kendisinde karbonat olup olmadığını sordum. Benimki bitmişti. Elizabeth, 'Yok ama,' dedi. 'Patricia'nın çekmecesinde var. Ondan aldığım mendili yerine koyarken gördüm... ' Gidip bana karbonat şişesini getirdi. Dibinde azıcık kalmıştı. Tozun hemen hemen hepsini suya karıştırarak içtim. Bir çay kaşığı kadar vardı."

"Bir çay kaşığı kadar mı? Aman Tanrım!" Müfettiş, Akimbombo'ya dehşetle bakıyordu.

Bayan Hubbard dalgın dalgın mırıldandı. "Rasputin!"

"Bir kaşık morfin mi aldınız?"

"Tabii. Bunun karbonat olduğunu sanıyordum. Ama sonradan fena halde hastalandım. Mideme bir sancı saplandı."

"Tabii. Ama doğrusu ölmemiş olmanıza şaşıyorum."

Bayan Hubbard yine, "Rasputin," dedi. "Ona kaç kez zehir vermişler ama adama bir şey olmamış... "

Bay Akimbombo, "Ertesi günü iyileşince şişeyi eczacıya götürdüm. Dibinde biraz vardı. Adama o tozun beni neden o kadar hasta ettiğini sordum."

"Evet?" dedi.

"Adam tozu tahlil etti. Sonra da, 'Hastalandığınıza şaşmadım,' dedi. 'Asitborik bu. Bunu suyla karıştırıp gözünüzü banyo edebilirsiniz. Ama içerseniz mideniz ağrır.'"

"Asitborik?" Müfettiş, Akimbombo'ya şaşkın şaşkın bakıyordu. "Asitborik şişeye nereden girmiş? Morfin ne olmuş?" İnledi. "Hiç böyle karışık iş görmedim."

Akimbombo, "Lütfen," dedi. "Ben düşündüm."

Müfettiş yeniden inledi. "Düşündünüz mü?"

"Bayan Celia'nın nasıl öldüğünü düşündüm. O öldükten sonra biri odaya girip morfin şişesiyle o mektup parçasını bırakmıştı. Bir kız bu işi kolaylıkla yapabilirdi. Erkekler için odaya girmek o kadar kolay değildi. Çünkü bizim taraftaki merdivenlerden inip, sonra tekrar kızlar bölümüne çıkması gerekiyordu. Ama bizim tarafta birinin odası tam Celia'nınkiyie yan yanaydı. Sonra iki odanın önünde de bir balkon vardı. Yani bu kişi balkondan balkona geçebilirdi."

Bayan Hubbard, "Celia'nın yanındaki odada kim var?" diye sordu. "Nigel ve... ve... "

Müfettiş, "Len Bateson," dedi. Parmaklarının ucunu elindeki kâğıda sürüyordu. "Len Bateson."

Akimbombo üzüntüyle içini çekti. "O çok iyi bir çocuk... Hele bana çok dostça davranıyor. Ama psikolojik olarak insanın içinden neler geçtiği bilinmiyor. Modern kuram bu. Bay Chandra Lal da asitboriği kaybolduğu için çok kızmıştı. Daha sonra sorduğum zaman bunu Len Bateson'un aldığını söyledi... "

"Nigel'in çekmecesinden morfin alınmış ve yerine asitborik konulmuştu. Sonra Patricia Lane şişeye karbonat koydu. Çünkü bunun içindekinin zehir olduğunu sanıyordu. Aslında asitborikti bu. Evet, anlıyorum... "

Akimbombo çıktıktan sonra Bayan Hubbard kederli kederli, "Len Bateson," dedi. "Hayır, buna inanamam!"

Sharpe kadına baktı. "Katilin Len Bateson olmamasını mı istiyorsunuz?"

"Len'i çok severim. Çabucak öfkelenir, ama aslında o kadar da iyidir ki."

Sharpe, "Evet... Katillerin çoğunda bu hal vardır," dedi. Usulca elindeki kâğıdı açarak Bayan Hubbard'a doğru uzattı.

Bunun içinde iki kısa, kıvırcık, kırmızı saç teli vardı...

Bayan Hubbard, "Tanrım!" diye bağırdı.

Sharpe düşünceli bir tavırla, "Evet," dedi. "Katiller daima en az bir hata yaparlar."

19

Poirot, Sharpe'ın elindeki kısa kırmızı saç tellerine bakıyordu. "Ah, evet... Özellikle yapılan bir hata." İki adam göz göze geldiler. Belçikalı mırıldandı. "Hiç kimse sandığı kadar zeki değildir."

Müfettiş Sharpe az kalsın, Hercule Poirot da mı? diye soracaktı.

"Diğer iş ne zaman?"

"Güzellik Enstitüsünü siz mi arayacaksınız?"

"Hayır. Ben Hickory Sokağı'na gideceğim. Bu işi Komiser Cobb yönetecek."

Poirot nane likörü dolu olan kadehini kaldırdı. "Cobb'un başarılı olacağını umarım."

"Ben de... " Müfettiş Sharpe de bardağını kaldırdı. Onunkinde viski vardı.

Müfettiş Sharpe, "Valerie Hobhouse'un buluşu pek hoş," diye belirtti. Hoşgörüyle, hatta babacan bir tavırla konuşmuştu. Önündeki pasaportları teker teker açmaya başladı. "Bayan de Silma, Bayan İrene French, Bayan Olga Kahn, Bayan Nina Le Mesuririer, Bayan Gladvvys Thomas, Bayan Moiro O'Neele... Valerie her seferinde saç biçimini değiştirmiş. Tabii makyajını da... İşte iki de yabancı pasaport... Madam Mahmudi, Cezayir... Sheila Donavan, İrlanda... Herhalde bu pasaportlardan birini yurta getirmişti. Ve zavallı Celia da bunu gördü... " Müfettiş bir an durdu. "Banka banka dolaşıp Valerie'nin hesaplarını incelettik. Herhalde kız birkaç yıl sonra

dışarda bir yere yerleşecekti. Hem kaçak taş, hem de uyuşturucu madde sayesinde iyice zengin olmuş. İşi de iyi düzenlemiş. Zaman zaman Avrupa'ya gidiyordu. Bazen asıl, bazen takma adlarını kullanarak. Ama bunu sık sık yapmıyordu. Zaten kaçak eşyalar da buraya durumdan hiç haberi olmayan suçsuz kimseler tarafından sokuluyordu. Valerie'nin dışardaki adamları uygun zamanlarda sırt çantalarını değiştiriyorlardı. Evet, zekice bir düzen. Bize bunu açıkladığınız için size büyük bir minnet duyuyoruz, Mösyö Poirot."

Hubbard hayran hayran Belçikalıya baktı. Kadının oturma odasında resmi olmayan bir konuşma yapıyorlardı.

Poirot, "Valerie'yi ele veren açgözlülüğü oldu," diye açıkladı. "Patricia'nın yüzüğündeki pırlantada aklı kalmıştı. Bana yaptıklarını, taşı nasıl değiştirdiğini anlatırken onun kıymetli mücevherlere alışık olduğunu anladım... "

Bayan Hubbard, "Ama cinayet," dedi. "Şimdi bile Valerie'nin soğukkanlılıkla cinayet işlediğine inanamıyorum."

Müfettiş Sharpe'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Henüz onu Celia'yı öldürmekle suçlayacak durumda değiliz. Kaçakçılıkkonusunda elimizde delil bol. Güzellik Ensitüsü'nde bulunan bu pasaportlar bile yeter... Ama cinayet?... Evet, Valerie, Celia'yı da, Bayan Nicoletis'i de zehirlemiş olabilir. Fakat Patricia'yı öldürmüş olması imkânsız. Köşedeki eczacı Valerie'nin altıyı beş geçe içeri girdiğini, aspirinle pudra aldığını, sonra da bir yere telefon ettiğini söylüyor. Adam kızı iyi tanıyor, yanılmış olamaz. Valerie eczaneden altıyı çeyrek geçe çıkmış ve bir taksiye binmiş."

Poirot yerinde doğruldu. "İşte bu tam istediğimiz ipucu?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Karakola altıyı sekiz geçe telefon edildiğini söylemiştiniz. O akşam yurttaki telefon kullanılmadı. Karakolu eczanedeki telefon kulübesinden aradılar."

Müfettişin ağzı bir karış açık kaldı. "Yani... karakola telefon eden Valerie Hobhouse muydu? Kız Patricia olduğunu mu söyledi? Ve Patricia o sırada çoktan ölmüş müydü?"

"Evet... "

Sharpe bir an düşündü. Sonra da yumruğunu gürültüyle masaya indirdi. "Buna inanamam. O ses... bunu kulaklarımla duydum... "

"Evet, sesi duydunuz. Bir kız sesiydi bu. Heyecanlı, soluk soluğa... Ama Patricia Lane'in sesini iyi tanımıyordunuz aslında. Onun için de konuşanın o olup olmadığını kesinlikle söyleyemezdiniz."

"Evet, ama asıl telefon edilen Nigel Chapman'dı. Herhalde bu ses konusunda onu aldatamazlardı. Patricia yerine başkası konuşsaydı, Nigel bunu hemen fark ederdi. Aslında Nigel telefon edenin Patricia olmadığını çok iyi biliyordu. Çünkü o evden çıkıp karakola gelmeden biraz önce kızı başına vurarak öldürmüştü."

Müfettiş ancak bir iki dakika sonra kendini toplayabildi. "Nigel Chapman? Nigel Chapman? Ama... Patricia'yı bulduğumuz zaman genç adam bir çocuk gibi ağladı."

Poirot, "Herhalde... Nigel, kıza bağlıydı sanırım," dedi. "Ama bu Patricia'yı öldürmesine de engel değildi. Kız kendisi için bir tehlike oluşturduğu an onu ortadan kaldırdı... Daha başlangıçtan beri suçlunun Nigel olabileceği anlaşılıyordu. Kimde morfin vardı? Nigel'de. Sahtekârlık ve cinayeti planlayacak zekâ ve küstahlık kimde bulunuyordu? Nigel'de. Hain ve kendini beğenmiş olan kimdi? Nigel... Tam bir katil hali vardı onda. Kendini herkesten üstün sanmak, kindarlık, cüret. Nigel, gitgide daha da büyük bir cesaretle

dikkatleri üzerine çekiyordu. O müthiş çitfe blöfte mahsus yeşil mürekkebi kullanmıştı. Ama sonunda fazla ileri gitti. Len Bateson'un saçlarını Patricia'nın parmaklarına doladı. Ama katil Patricia'nın kafasına arkadan vurmuştu. Onun için kızın katili saçlarından yakalaması imkânsızdı. Bütün katiller böyledir işte! Kendi zekâlarına hayran olur ve hatalar yapmaya başlarlar... "

"Ama neden, Mösyö Poirot? Neden? Celia Austin'i anlıyorum bir bakıma... Fakat Patricia'yı neden öldürdü." Poirot, "Bunu öğrenmemiz gerek," dedi.

20

İhtiyar Bay Endicott, Hercule Poirot'ya, "Sizi uzun zamandan beri görmedim," dedi. Dikkatle Belçikalıyı süzüyordu. "Bana uğradığınız için teşekkürler. Çok naziksiniz."

Poirot, "Bunun nezaketle bir ilgisi yok," diye cevap verdi. "Sizden istediğim bir şey var... " Bir an durdu. "Sir Arthur Stanley sizin hem eski bir dostunuz, hem de müvekkilinizdi değil mi?"

"Evet. Gençliğinden beri onun hukuki işlerine biz bakıyorduk. Çok iyi bir adamdı o, Mösyö Poirot. Olağanüstü bir kafası vardı."

"Yanılmıyorsam, dün akşam altı haberinde onun öldüğünü açıkladılar."

"Evet. Zavallı son zamanlarda çok hastaydı. Kansere yakalanmıştı."

"Lady Stanley de birkaç yıl önce ölmüştü değil mi?" "iki buçuk yıl kadar önce." Avukat kalın kaşlarının gölgelediği zeki gözleriyle Belçikalıya baktı. "Neden öldü?"

Endicott hemen cevap verdi. "Uyku ilacının dozunu kaçırmıştı. Medinal sanırım. Lady Stanley'in ilacı kazara fazla içtiğine karar verildi."

"Gerçekten böyle miydi?"

Bay Endicott hemen cevap vermedi. Sonra da, "Bu soruyu sormanızın önemli bir nedeni olduğu kesin," dedi. "Resmi

soruşturmada tanıklık eden Sir Stanley, karısının bazen uyku ilacını içtiğini unuttuğundan ve tekrar almaya kalkıştığından söz etmişti."

"Bu sözleri doğru muydu?"

"Poirot, ne acayip soru bu! Adam yalan söylemişse bile ben bunu nereden bilebilirim?"

Belçikalı gülümsedi. Avukatın sert bir tavır takınması kandırmamıştı onu. "Dostum, bence siz durumu çok iyi biliyorsunuz. Ama bildiklerinizi sorarak, sizi güç duruma düşürmek de istemiyorum. Onun yerine bu konuda fikrinizi alacağım. Sir Arthur Stanley başka bir kadınla evlenmeye karar verdiği için karısını ortadan kaldıracak bir adam mıydı?"

Endicott arı sokmuş gibi zıpladı. "Ne münasebet! Ne münasebet!" Sesi öfkeliydi. "Stanley'in hayatında başka kadın yoktu. Karısına da çok bağlıydı."

Poirot başını salladı. "Evet... ben de öyle olduğunu tahmin ediyordum... Şimdi gelelim sizi görmek istememin nedenine. Herhalde Arthur Stanley'in vasiyetnamesinin yapılmasına siz yardım ettiniz. Bunun şartlarının yerine getirilmesini de sağlacaksınız."

"Evet, orası öyle."

"Arthur Staney'in bir oğlu vardı. Delikanlı annesinin ölümü sırasında babasıyla kavga ederek evden ayrılmıştı. Hatta adını da değiştirmişti."

"İşte bundan haberim yoktu. Şimdiki adı nedir onun?" "Ona geleceğim... Ama önce bir tahminde bulunmak niyetindeyim. Sanırım Arthur Stanley size bir mektup bıraktı. Bunun ölümünden sonra belirli bazı şartlar altında açılmasını istiyordu."

"Poirot, ortaçağlarda yaşasaydınız sizi mutlaka büyücü diye yakalarlardı. Böyle şeyleri nasıl anlıyorsunuz bilmem ki?"

"Demek ki yanılmamışım... Anladığıma göre bu mektup bazı şartlara bağlıydı. Yani bazı olaylar olduğu tardirde ortadan kaldırılacaktı. Yoksa siz bazı şeyler yapacaktınız... "

Avukat ciddi bir tavırla, "Özel bir konu bu," dedi. "Durumu size bile açıklayamam, Poirot."

Poirot derin bir nefes aldı. "Pekâlâ... O halde bir tahminde bulunmak zorundayım. Bence Sir Arthur Stanley size şöyle birtalimat verdi: O öldükten sonra oğlu Nigel'in izini bulacaktınız. Onun nasıl bir hayat sürdüğünü ve özellikle... kirli işlere karışıp karışmadığını öğrenecektiniz."

Bu kez Bay Endicott'un o sakin tavırları hepten kayboldu. Adam hayretle, "Pekâlâ," dedi. "Durumu iyice bildiğiniz anlaşılıyor. Artık size her istediğinizi anlatacağım. Nigel'le bir soruşturma sırasında karşılaştığınız anlaşılıyor. O ahlaksız bu kez nasıl bir işe karıştı?"

"Hikâye şöyle sanırım: Nigel babasının evinden ayrıldıktan sonra adını değiştirdi. Bu konuyla ilgilenenlere de soyadını bir miras işi yüzünden değiştirdiğini söylüyordu. Sonra uyuşturucu madde ve mücevher kaçıran bir örgüte girdi. Sanırım son kaçakçılık planları Nigel'in eseriydi. Yani taşların ve uyuşturucu maddelerin kaçırılmasında hiçbir şeyden haberi olmayan, suçsuz gençleri kullanmak... Örgütü iki kişi yönetiyordu artık. Chapman soyadını alan Nigel'le Valerie Hobhouse. Büyük bir olasılıkla Nigel'i kaçakçılık işine ilk sokan da bu kızdı... Bir süre her şey yolunda gitti. Sonra beklenmedik bir şey oldu. Polis yurda geldi. Cambridge yakınlarında işlenen bir cinayeti araştırıyorlardı. Nigel sizin daha iyi bildiğiniz bir nedenle paniğe kapıldı. Polisin kendi peşinde olduğunu sandı.

Holdeki ampulü çıkardı. Kokain ve eroin izi bulunmaması için kaçakçılıkta kullanılan bir sırt çantasını arka bahçede parçalayarak kazanın arkasına attı. O sırada yurtta kalan kızlardan biri odasının penceresinden baktı ve Nigel'in sırt çantasını parçaladığını gördü. Ama kızın idam fermanı bu yüzden hemen imzalanmadı. Onun yerine Valerie'yle Nigel zekice bir plan hazırlayarak bu kızı hırsızlığa teşvik ettiler. Böylece onu güç ve nazik bir duruma düşüreceklerdi. Ne var ki,iş çığrından çıktı ve sonunda olaya ben karıştım. İlgililere polis çağırmalarını söyledim. O zaman Celia adlı o kız paniğe kapılarak hırsızlık yaptığını açıkladı. Ama sadece kendi çaldığı şeylerden söz etti. Ve yanılmıyorsam, daha sonra da Nigel'e giderek ona sırt çantasını parçaladığını ve bir öğrencinin yazılarının üzerine yeşil mürekkep döktüğünü itiraf etmesi için ısrarda bulundu. Nigel de, suç ortağı da sırt çantalarına dikkati çekmek istemiyorlardı. Yoksa bütün kaçakçılık faaliyetleri altüstü olacaktı. Üstelik Celia daha da tehlikeli bir şey biliyordu. Bunu benim yurtta yemek yediğim gece açıkladı. Nigel'in kim olduğunu biliyordu."

"Ama bu... " Bay Endicott kaçlarını çatmıştı.

"Nigel bir dünyadan bir diğerine geçmişti. Karşılaştığı eski arkadaşları onun Chapman soyadını aldığını öğrenmişlerdi belki. Ama Nigel'in artık ne yaptığını bilmiyorlardı. Oysa Celia, genç adamın hem eski, hem de yeni durumunu bilmekteydi. Ayrıca Valerie'nin en aşağı bir kez sahte pasaportla dışarıya gittiğini de öğrenmişti. Yani fazla bilgisi vardı. Ertesi akşam, Celia kendisine randevu veren Nigel'le buluşmaya gitti. Genç adam kıza kahve içirdi. İçinde morfin vardı bunun. Celia uykusunda öldü. Nigel de duruma intihar süsü vermek için elinden geleni yaptı."

Bay Endicott kımıldandı. Yüzünde çok üzgün bir ifade belirmişti. Usulca bir şeyler mırıldandı.

Poirot, "Fakat işin sonu değildi bu," diye devam etti. "Yurtların ve öğrenci kulüplerinin sahibi olan bir kadın kısa bir süre sonra şüpheli bir şekilde öldü. En sonunda da çok zalimce ve haince bir cinayet işlendi. Nigel'e çok bağlı olan ve genç adamın da sevdiği Patricia Lane adındaki bir kız onun işlerine karışmaya başlamıştı. Özellikle Nigel'in babasıyla o ölmeden önce barışması konusunda ısrar ediyordu. Nigel ona birtakım yalanlar uydurdu. Ancak kızın, babasına tekrar mektup yazabileceğini anlamıştı. Bunun Nigel için ne kadar korkunç bir şey olacağını bana ancak siz anlatabilirsiniz, dostum."

Bay Endicott ayağa kalktı. Köşedeki kasayı açarak oradan uzun bir zarf aldı. Arkasındaki kırmızı mühür kırılmıştı. Avukat zarftan çıkardığı iki kâğıdı Poirot'nun önüne koydu.

"Azizim Endicott,

Bu zarfı ben öldükten sonra açacaksınız. Oğlum Nigel'in izini bulmanızı ve onun bir suç işleyip işlemediğini anlamanızı istiyorum.

Şimdi size anlatacaklarımı benden başka hiç kimse bilmiyor. Nigel'in ahlakı beni daima endişelendirirdi. İki defa imzamı taklit ederek bankadan çekle para çekti. Tabii onu ele vermedim. Ama ona bir daha böyle yumuşak davranmayacağımı da söyledim. Nigel bu kez de annesinin imzasını taklit etti. Karım durumu anladı tabii. Nigel annesine bunu bana söylememesi için yalvardı. Karımsa buna razı olmadı. Nigel'in daha önceki sahtekârlıklarını da biliyor, bu duruma çok üzülüyordu. Nigel'e olayı bana açacağını söyledi. Onun üzerine oğlum kendisine bol uyku ilacı verdi. Ne var ki, ilacın etkisi görülmeden önce karım odama gelerek Nigel'in yaptığı sahtekârlığı anlattı. Ertesi sabah karımı ölü buldukları zaman bunun kimin işi olduğunu anladım.

Nigeli suçladım tabii. Durumu polise haber vereceğimi de söyledim. Bana çok yalvardı. Siz benim yerimde olsaydınız ne yapardınız, Endicott? Oğlum bakımından hiçbir ümidim yok. Onun vicdansız, merhametsiz, tehlikeli bir insan olduğunu biliyorum. Onu düzeltmenin imkânsız olduğunun da farkındaydım. Polise gidecektim, ama karımı düşününce tereddüde düştüm. O Nigeli adalete teslim etmemi ister miydi? Sanmıyorum... Herhalde karım oğlumuzun darağacından kurtarılmasını tercih ederdi. Ama bir sorun daha vardı. Ben bir kez cinayet işleyen birinin, artık başkalarını da kolaylıkla öldürebileceğine inanırım. Onun için ilerde başka kurbanları olabilirdi. Nigel'le kesin bir anlaşma yaptım. Bana, annesini öldürdüğüne dair imzalı bir kâğıt verecekti. Bunu ben saklayacaktım. Sonra da evimden çıkıp gidecek ve kendisine yeni bir hayat kuracaktı. Ona karımdan para kalmıştı. Kendisine iyi bir öğrenim de yaptırmıştık. Onun için dürüst bir yoldan giderek başarıya ulaşmaması için hiçbir neden yoktu. Ama bir cinayete karıştığı takdirde o zaman bendeki itirafının hemen polise teslim edilmesi de gerekti. Nigel'e benim ölümümün kendisini adaletin pençesinden kurtarmaya yetmeyeceğini söyledim.

Siz benim en eski dostlarımdansınız. Evet, omuzlarınıza ağır bir yük yüklüyorum. Fakat bunu, yine dostunuz olan ölmüş bir kadın için istemekteyim. Nigel'i bulun. Dürüst bir hayat sürüyorsa bu mektubu ve ilişikteki olan itirafı yırtın. Eğer yine eskisi gibiyse, o zaman adaletin yerine gelmesi gerek.

Sevgiler. Eski arkadaşınız,

Arthur Stanley." Poirot derin bir nefes aldı ve ilişikteki kâğıdı açtı.

"18 Kasım gecesi annemi, kendisine fazla uyku ilacı vermek suretiyle öldürdüğümü itiraf ediyorum.

Nigel Stanley."

21

"Durumu anlıyorsunuz değil mi, Bayan Hobhouse? Bundan sonra söyleyecekleriniz... "

Valerie, Müfettiş Sharpe'ın sözünü kesti. "Evet, evet, bana kanuna uygun şekilde uyarıda bulundunuz. Ben de size her şeyi açıklayacağım. Yıllarca hapislerde çürümektense, çabucak ölüp gitmeyi tercih edeceğim. Belki ben suç ortağıyım ama katil değilim. Cinayet işlenmesini hiçbir zaman istemedim... Düşünmedim bile... Aptal da değilim. Nigel'in suçlarının iyice anlaşılması gerek...

"Celia çok şey biliyordu, ama ben yine de durumu idare edebilirdim. Gelgelelim Nigel bana zaman bırakmadı. Celia'ya randevu vererek, ona sırt çantası ve yeşil mürekkep olayını itiraf edeceğini söyledi. O sırada kızın kahvesine morfin karıştırdı. Celia'nın daha önce Bayan Hubbard'a yazdığı mektubu ele geçirmiş ve bundan işine yarayacak yeri koparmıştı. Bunu ve atarmış gibi yaparak sakladığı morfin şişesini kızın yanına bıraktı. Şimdi Nigel'in bu cinayeti uzun zamandan beri düşünüp planlamış olduğunu anlıyorum. Nigel iş işten geçtikten sonra bana gelip ne yaptığını söyledi. Kendimi korumak için onu desteklemekten başka çarem yoktu...

"Bayan Nick'le aynı şey oldu sanırım. Kadın alkolikti, ağzından bazı şeyler kaçırabilirdi. Bayan Nick evine giderken Nigel onunla özellikle karşılaştı ve kadının içkisini zehirledi. Nigel bana ısrarla

Bayan Nick'i öldürmediğini söyledi, ama bunun yalan olduğunu biliyorum.

"Sonra sıra Patricia'ya geldi. Nigel benim odama koşarak olanları anlattı. Bana neler yapmam gerektiğini söyledi. Böylece ikimizin de cinayet sırasında başka yerlerde olduğumuz sanılacaktı. Ben o sırada artık gırtlağıma kadar batağa dalmıştım. Yapabileceğim bir şey yoktu... Beni yakalamasaydınız Avrupa'da bir yere giderek, kendime yeni bir hayat kurtarmaya çalışacaktım. Ama yakaladınız... Ve şimdi istediğim bir tek şey var. O sevimli, alaycı köpeğin asılması."

Müfettiş Sharpe derin bir soluk aldı. Kızın konuşması çok iyi olmuştu, ama yine de Sharpe'ı şaşırtan bir şey vardı. "Açıkçası, her şeyi neden itiraf ettiğinizi anlamış değilim."

Valerie, "Anlamanız şart değil," dedi. "Kendimce bazı nedenler var."

Hercule Poirot usulca sordu. "Bayan Nicoletis mi?" Valerie başını eğdi.

Belçikalı, "O... " dedi. "Sizin annenizdi değil mi?" Valerie Hobhouse, "Evet... o benim annemdi... " diye fısıldadı.

22

Akimbombo, "Ben hiçbir şey anlayamıyorum," diye yakındı. Bir kızıl saçlı kıza, bir delikanlıya bakıyordu.

Sally Finch'le Len Bateson heyecanlı heyecanlı konuşmaktaydılar. Sally, "Nigel şüpheleri benim üzerime mi çekmeye çalışıyordu?" dedi.

Len, "Senin ya da benim," diye cevap verdi "O saçları benim fırçamdan almış... "

Akimbombo, "Hiç anlamıyorum," dedi. "Balkona atlayan Nigel miydi?"

Len başını salladı. "Evet... bir kedi gibi çevikti o. Ben balkondan balkona atlayamazdım. Çok ağırım."

"Sizden boş yere şüphe ettiğim için büyük bir alçakgönüllülükle özür diliyorum."

Len, "Aldırma," dedi.

Sally de atıldı. "Aslında çok yardımın dokundu, Akimbombo. Özellikle asitborik meselesinde... "

Buna karşılık Len çok üzgündü. "Bir hafta sonra Amerika'da olacaksın, Sally."

Genç kız, "Yine dönerim," diye mırıldandı. "Ya da sen oraya gelip kurslara girersin."

"Bunun ne yararı olur?"

Sally, Akimbombo'ya baktı. "Nikâhımızda tanık olur musun? Len'le benim nikâhımda!"

"Yani... Bay Len'le evleniyor musunuz?" "Tabii... " "Sally!"

"Tabii Len beni istemiyorsa o başka." "Sally, durumu biliyorsun! Babam... "

"Pekâlâ biliyorum. Baban akıl hastasıymış... Babası öyle olan çok kişi var."

"Tabii bu kalıtımsal bir delilik değil, bundan emin olabilirsin, Sally. Senin yüzünden ne kadar ıstırap çektiğimi bir bilsen."

"Bunu sezmeye başlamıştım."

Bay Akimbombo, "Vaktiyle," diye söze başladı. "Afrika'da evlenme usulleri pek acayipti. Size anlatayım... "

Sally, "Sakın ha," diye bağırdı, "Anlatacakların yüzünden Len'le kıpkırmızı kesileceğimize hiç kuşkum yok. Kızıl saçlılar kızardıkları zaman pek garip olurlar... "

Hercule Poirot, Bayan Lemon'un masaya bıraktığı mektupların sonuncusunu da okudu. "Harika... Bir tek yanlış bile yok... "

Bayan Lemon biraz alındı. "Sık sık hata yapmadığımı umarım."

"Orası öyle... Ama bir ara yapmıştınız. Ha, aklıma gelmişken. Kız kardeşiniz nasıl?"

"İyi Mösyö Poirot. Gemiyle bir gezintiye çıkmayı düşünüyor." Belçikalı kendi kendine, acaba... bir deniz yolculuğu sırasında, dedi. Bir cinayet işlenirse... Hayır, hayır. Ne olursa olsun, ben gemiye kesinlikle binmem!

SON

[1] Pudriyerimi geri vermesi gerek.